

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 16 / II Legislatura / Segon període

Dijous, 27 de desembre de 1984

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 17

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tretze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985 i esmenes reservades per defensar en el Ple (Primer punt de l'ordre del dia.)

Presentació: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 628).

Esmenes a la totalitat del Projecte

Esmena del G. p. del PSUC (de retorn del Projecte)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 632).

Posició del Govern: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 634).

Rèplica: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 637).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 638).

Segona rèplica: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 640).

Segona contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 641).

Tercera rèplica: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 641).

Esmena del G. Socialista (de retorn del Projecte)

Torn a favor: *H. Sr. Armet (S)* (p. 642).

Posició del Govern: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 645).

Rèplica: *H. Sr. Armet (S)* (p. 647).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 650).

Segona rèplica: *H. Sr. Armet (S)* (p. 651).

Segona contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 652).

Tercera rèplica: *H. Sr. Armet (S)* (p. 653).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 653).

Posició conjunta dels Grups no esmenants: *I. Sr. Torres (ER)* (p. 655); *H. Sr. Folchi (P)* (p. 656).

Votació conjunta: *rebutjades per 34 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció* (p. 658).

La sessió se suspèn a les dues de la tarda i set minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i set minuts, sota la presidència del M. H. Sr. President.

Esmenes a la totalitat d'una secció

A la secció 06 (Ensenyament)

Esmena del G. p. del PSUC (de retorn de la secció)

Torn a favor: *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 658).

Esmena del G. Socialista (de retorn de la secció)

Torn a favor: *I. Sra. Mata (S)* (p. 660).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 662).

Votació conjunta: *rebutjades per 32 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció* (p. 664).

A la secció 08 (Sanitat)

Esmena del G. p. del PSUC (de retorn de la secció)

Torn a favor: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 664).

Esmena del G. Socialista (de retorn de la secció)

Torn a favor: *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 666).

Posició del Govern conjunta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 668).

Rèplica: *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 670).

Rèplica: *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 671).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 672).

Votació conjunta: *rebutjades per 32 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció* (p. 675).

A la secció 10 (Agricultura, Ramaderia i Pesca)

Esmena del G. p. del PSUC (de retorn de la secció)

L'H. Sr. Espasa (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 675).

Esmena del G. Socialista (de retorn de la secció)

Torn a favor: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 675).

Posició del Govern: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 677).

Rèplica: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 678).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 679).

Segona rèplica: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 679).

Torn en contra: *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 679).

Votació: *rebutjada per 32 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció* (p. 681).

A la secció 11 (Treball)

Esmena del G. p. del PSUC (de retorn de la secció)

El M. H. Sr. President anuncia que ha estat retirada (p. 681).

Esmena del G. p. Popular (de retorn de la secció)

Torn a favor: *I. Sr. Fernández (P)* (p. 681).

Esmena del G. Socialista (de retorn de la secció)

Torn a favor: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 683).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 685).

Posició conjunta dels Grups no esmenants: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 686).

Votació conjunta: *rebutjades per 39 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció* (p. 687).

A la secció 13 (Indústria i Energia)

Esmena del G. p. del PSUC (de retorn de la secció)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 687).

A la secció 14 (Comerç, Consum i Turisme)

Esmena del G. p. Popular (de retorn de la secció)

Torn a favor: *I. Sr. Romera (P)* (p. 687).

Torn en contra: *I. Sr. Muntal (CiU)* (p. 689).

Votació: *rebutjada per 7 vots a favor, 65 en contra i 35 abstencions* (p. 691).

A la secció 02.31 (Institut Català de Serveis a la Joventut)

Esmena del G. Socialista (de retorn de la secció)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)* (p. 691).

Torn en contra: *I. Sr. Casals i Lezcano (S)* (p. 692).

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions* (p. 693).

A la secció 41.00 (Institut Català d'Assistència i Serveis Socials)**Esmena del G. Socialista** (de retorn de la secció)Torn a favor: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 693).Torn en contra: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 695).Posició dels Grups no esmenants: *H. Sr. Espasa* (p. 696).Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions* (p. 697).**A la Corporació Catalana de RTV****Esmena del G. p. del PSUC** (de retorn del pressupost de la CCRTV)Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 697).**Esmena del G. p. Popular** (de retorn del pressupost de la CCRTV)Torn a favor: *I. Sr. Garriga (P)* (p. 699).Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 699).Posició conjunta dels Grups no esmenants: *I. Sr. Clotas (S)* (p. 700).Votació conjunta: *rebutjades per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 702).*La sessió se suspèn a dos quarts d'onze de la nit i quatre minuts.*

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel Lletrat Sr. Joan Vintró i per l'Oidor de Comptes.

En el moment de començar, al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.*

2. *Elecció d'un Síndic de la Sindicatura de Comptes per a substituir la vacant produïda per traspàs.*

3. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra l'alcoholisme.*

4. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de jocs i apostes.*

5. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre les necessitats de llits pediàtrics a Catalunya.*

6. *Preguntes a respondre oralment en el Ple.*

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

Aquesta Presidència ha de fer avinent a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats que perquè, a darrera hora, hi ha hagut unes preguntes que han hagut de ser qualificades ara fa un moment, no s'ha pogut fer la impressió ciclostilada d'aquesta llista, per la qual cosa vaig a procedir a la lectura d'aquestes dues preguntes, sens perjudici que més tard es reparteixi la llista.

Es tracta de les preguntes següents: Pregunta a l'Honorable senyor Conseller de Cultura sobre un pla de salvament i restauració de les edificacions de la baronia de la Portella, Berga, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Josep Maria Santacreu i Marginet, del Grup Popular, i, segona: Pregunta a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre l'anomenat Pla d'Actuació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre

senyor Cipriano García, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Després d'això, també voldria fer avinent aquesta Presidència a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats que hauran trobat a l'escó un fullet fotocopiats que conté l'ordenació de les esmenes als estats d'ingressos i de despeses reservades per a defensar en el Ple del Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985. Dos poden considerar-se els objectius fonamentals de les publicacions del Parlament: Primer, i més important, divulgar, estendre i fins i tot podríem dir democratitzar la informació, per tal que el poble, del qual nosaltres som representants, pugui conèixer adequadament les diverses posicions polítiques. I, segon, facilitar el compliment de les funcions parlamentàries dels Diputats i Grups i servir d'instrument de treball.

Pel que fa al Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985, la primera funció ha estat complerta a bastament pel número 33 del *Butlletí del Parlament*, compost de quatre fascicles, amb més de cent-setanta pàgines en total, en el qual, per primera vegada, s'han publicat totes les esmenes presentades pels Grups parlamentaris i els Il·lustres senyors Diputats al Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985, com habitualment ja es fa per a tots els projectes de llei. Atès que s'ha reservat per a la defensa i tramitació davant el Ple quasi el mateix nombre d'esmenes —de 1.053 s'ha passat a 941—, sembla que resultava sobrer l'edició d'un número del *Butlletí del Parlament* que repetís gairebé substancialment el número 33. Per això, a proposta dels serveis de la Cambra, la Presidència ha ordenat que s'edités el número 36 del *Butlletí del Parlament*, que conté el text del Dictamen, les modificacions introduïdes per la Comissió, les esmenes a la totalitat, les esmenes reservades al text articulat i la referència de les esmenes a l'estat d'ingressos i despeses, amb la qual cosa continuem complint la funció primera, de cara als ciutadans; i que es preparés aquest petit dossier, només per a les Il·lustres senyores Diputades i els Il·lustres senyors Diputats i els mitjans de comunicació social, amb la qual cosa, a costa de sacrificar un xic l'estètica, hem estalviat més de 200.000 pessetes en l'edició del *Butlletí del Parlament*. Espero de la benevolència dels senyors i senyores Diputats que

comparteixin aquesta posició.

I ara, doncs, anem a entrar en la nostra tasca d'avui.

Com que es preveu que aquesta sessió serà llarga, i potser agafarà també dissabte, diumenge i dilluns vinents, perquè continuï el Ple, d'acord amb l'article 57.2 del Reglament, demano que el Ple acordi que es pugui continuar la sessió els dies 29, 30 i 31, en cas de necessitat. *(Pausa.)* Per assentiment, doncs, donem per acceptada aquesta proposta.

No han estat repartides, com he dit, les preguntes.

Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985

El primer punt de l'ordre del dia és el Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès el Dictamen. Tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable senyor Conseller de Finances perquè presenti el Projecte de Llei. L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullell): Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan analitzem el Pressupost de la Generalitat o de qualsevol Comunitat Autònoma en general, ho hem de fer sota una perspectiva diferent de la que optàriem en considerar el Pressupost d'un estat o d'una nació que tingués sobirania en l'aspecte financer i tributari. Vostès saben perfectament que, constitucionalment, nosaltres no tenim autonomia en l'ingrés —els bascos i els navarresos sí que la tenen—, i, d'altra banda, per la concepció dominant de la LOFCA i sobretot per l'aplicació metodològica i la interpretació pràctica que el Govern de l'Estat fa de la LOFCA, cada vegada és més estreta la nostra autonomia en la despesa.

Per tant, sense autonomia en l'ingrés i amb qüestionament fàctic de la nostra autonomia en la despesa, els marges d'actuació en els quals es pot moure el Pressupost de la Generalitat o de qualsevol Comunitat Autònoma, sigui aquesta quina sigui, exceptuats el País Basc i Navarra, aquest marge d'actuació és realment molt estret i s'hi va tornant cada vegada més.

Jo crec que aquesta és una consideració que cal fer una i altra vegada, encara que sigui reiterar coses ja dites, perquè a base de ser reiteratius és com s'ha aconseguit crear un estat d'opinió que ha portat a una acceptació generalitzada de la necessitat de modificar l'actual sistema de finançament autonòmic, perquè el sistema que tenim no acaba de funcionar, i això es tradueix, sobretot, en la confecció i realització d'uns Pressupostos inadequats en l'Estat de les autonomies.

Per comprendre les possibilitats d'actuació d'un Pressupost cal tenir, en primer lloc, una percepció clara de l'escàs marge de maniobra fruit d'una normativa fonamentada bàsicament en el cost efectiu dels serveis traspassats, però cal també explicar, en segon lloc, els criteris de política econòmica que s'utilitzen per aprofitar aquest marge de maniobra. En el cas del Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat per al 1985, els

criteris de política econòmica que s'han tingut presents en el moment de dissenyar els seus eixos bàsics estan connectats amb l'aprenentatge que hem adquirit d'una major comprensió dels fets bàsics de la crisi i també sobre un major coneixement de la incidència de la crisi econòmica a casa nostra.

Permetin-me, senyores i senyors Diputats, unes breus paraules sobre aquests dos punts, les característiques de la crisi actual i l'impacte sobre l'autonomia catalana, referències que ens ajudaran a judicar millor les opcions bàsiques que hem adoptat per oferir un Pressupost que podríem qualificar de Pressupost de lluita contra la crisi, des de la crisi, més que no pas de Pressupost assistencial, de cara a pal·liar els efectes de la crisi en la qual nosaltres en aquests moments vivim.

Actualment és possible constatar un acord generalitzat respecte al diagnòstic de l'actual crisi econòmica, i en part respecte a la seva evolució temporal, a partir del primer xoc de preus dels crús de l'any 1973. Hi ha coincidència a assenyalar que l'origen de la crisi és essencialment de caràcter industrial, si bé la llarga durada de la crisi, però, ha provocat una multiplicitat d'efectes induïts que han fet aparèixer altres problemes, essencialment de finançament internacional, de tecnologia i d'especialització internacional. El terme sobtat de l'etapa d'energia barata ha sorprès les economies occidentals, que s'han trobat amb fortes alteracions en els preus relatius, modificacions en l'estructura de la demanda i en els mètodes de producció més desitjables, una acceleració en l'obsolescència de l'equip productiu instal·lat i la pèrdua de significat econòmic de moltes de les seves produccions industrials.

Els governs dels països occidentals, qualsevol que sigui la seva afiliació política, han arribat a la conclusió, a mesura que es perllonga la crisi, que les polítiques expansives a curt termini no solament són inadequades per tractar els problemes plantejats, sinó que entorpeixen i desvien l'atenció respecte als reajustaments necessaris que constitueixen el nucli de les dificultats actuals. Em sembla important que no solament s'hagin detectat amplis marges d'incertesa per a la utilització de les polítiques convencionals de regulació de la demanda a curt termini, sinó que gradualment i gairebé insensiblement l'interès de les anàlisis econòmiques s'hagi orientat cap a la microeconomia, cap a l'anàlisi dels factors condicionals de les decisions individuals dels agents econòmics, cap a problemes d'assignació eficient dels recursos.

Hi ha un acord força generalitzat pel que fa a la necessitat de dissenyar polítiques d'ajust microeconòmic, i no solament grans línies de política macroeconòmica. La raó d'aquesta necessitat sembla clara: si la superació de la crisi ha de venir de la mà d'una reconversió industrial important, d'un canvi substancial en la composició de la indústria, en el món i en cada país, és clar que les polítiques de caràcter general, fiscal, monetari, comercial, de rendes, etcètera, poden solament, en el millor dels casos, ajudar a crear condicions favorables als ajustos productius, però en cap cas poden constituir un estímul essencial a aquests ajustos, ja que són polítiques que, per llur naturalesa, no discriminen, almenys de forma directa.

Fins i tot les polítiques sectorials revesteixen en molts casos un grau elevat d'agregació, i cal anar al disseny de polítiques industrials discriminatòries entre sectors, processos i productes. Crec que el gran tema de la crisi present, en termes estrictament econòmics, és el tema dels preus relatius i de l'adaptació

de l'estructura industrial dels diferents països a aquests nous preus relatius. El tema base és, per tant, apuntar quines línies de política econòmica podrien ser útils per reconvertir la indústria, ajustant els preus relatius i millorant el nivell de les distintes societats, segons els problemes plantejats en cada cas. Això comporta que la política econòmica a aplicar reclami un profund reajustament de l'oferta productiva i una reducció dels seus costos. L'estructura industrial heretada del passat ha de modificar-se, i s'han de moderar les forces que pressionen sobre els costos, la qual cosa significa que les mesures efectives per tractar la crisi són complexes i laborioses i reclamen l'aplicació de programes sectorials de reconversió industrial i d'alguns serveis comercials i financers. Reduir costos de producció i preus, a fi de guanyar competitivitat en l'oferta de béns i serveis, comporta sacrificis dels diversos grups socials, de manera que la lluita contra la crisi econòmica té una enorme transcendència política i social.

En el cas de l'economia espanyola hi ha uns factors diferenciats que han fet que la crisi hagi estat més profunda que l'experimentada per altres països desenvolupats. En particular, entre aquests factors pot esmentar-se la major sensibilitat de l'economia espanyola a l'alteració dels preus energètics, atès que el nostre model de creixement està basat en tecnologies altament consumidores d'energia; la major dependència exterior dels subministraments industrials imprescindibles; una forta acceleració dels salaris reals i dels costos de finançament; i, un retard en la instrumentació de polítiques d'ajust positiu fins a l'any 1980. A aquests factors principals, n'hi podem afegir d'altres de rellevància també significativa, com per exemple el distanciament accelerat entre despeses i ingressos públics, que s'ha de compensar amb el finançament monetari del dèficit públic i una consegüent caiguda en la taxa d'estalvi real.

La correcció dels desequilibris estructurals en l'economia espanyola requereix, al meu entendre, endegar una política econòmica centrada en els següents pressupòsits bàsics: uns programes de reestructuració de l'oferta que permetin d'incentivar la inversió i l'assignació de recursos cap a una major inversió absolutament imprescindible; una limitació del desequilibri del sector públic que en particular s'ha de concretar en una contenció de la despesa corrent de totes les Administracions públiques, un nou finançament de la Seguretat Social i una reforma de la conducta que fins ara s'ha aplicat per afrontar el dèficit d'algunes empreses públiques; una reforma del sistema financer que afavoreixi els camins de l'estalvi cap a la inversió productiva i que s'ajusti a les necessitats creditícies de les petites i mitjanes empreses.

El fet que la crisi econòmica tingui un caràcter eminentment industrial i que estigui basada en canvis tecnològics profunds afecta de manera particularment crítica una economia com la catalana, amb un fort predomini industrial recolzat en sectors tradicionals.

Des de l'any 73 a l'any 81 el sector industrial català va passar de significar el 48% del producte interior brut a significar-ne el 40. En termes de població ocupada, en el mateix període l'ocupació de la indústria respecte al total va caure d'un 52% a un 46%. És a dir, durant aquests anys de crisi, la indústria a Catalunya va perdre 8 punts en la seva aportació al producte interior brut català i 6 punts en termes de població ocupada en el sector. El sector industrial català ha registrat taxes de creixement sen-

siblement inferiors als de la resta de l'Estat espanyol durant els anys de crisi, i del 1979 al 1981 aquestes taxes adquireixen valors negatius.

L'atur, en definitiva, ha crescut de manera molt intensa. La pèrdua de llocs de treball en la indústria des de l'inici de la crisi fins a finals del 83 pot xifrar-se en unes 302.000 persones, sobre un total de 347.000 per al conjunt dels sectors econòmics. Aquest procés va acompanyat de notables canvis estructurals en el sector industrial i en la configuració general de l'economia catalana, fins al punt que molt sovint s'ha plantejat en debats i fòrums econòmics si el futur econòmic de Catalunya continuarà o no essent industrial.

Aquests anys de llarga crisi s'ha arribat, entre els economistes, a un cert consens i gairebé tots els estudis sobre el futur econòmic català coincideixen a assenyalar que la indústria ha de continuar essent l'activitat econòmica més important de Catalunya, amb el benentès que això no ha de comportar l'abandó relatiu de l'agricultura ni renunciar a un envigoriment del sector terciari. L'èmfasi que Catalunya ha de donar necessàriament al sector industrial ha de combinar-se d'una manera harmònica amb un suport actiu a l'agricultura i amb un progressiu augment del pes relatiu del sector terciari. Aquest model de creixement econòmic és el que s'ha volgut reforçar en el moment d'elaborar aquest Pressupost, i vostès veuran reflectida aquesta opció en accions de política econòmica que l'any 85 duran a terme els Departaments d'Indústria, Comerç i Turisme, i Agricultura.

Com ja els he assenyalat, una de les característiques fonamentals de la crisi econòmica internacional consisteix en la ràpida obsolescència de molts sectors i subsectors industrials, fruit d'una revolució tecnològica important, especialment en el camp de la informatització. El fet que l'estructura econòmica de Catalunya respongui a un model d'indústria transformadora tradicional comporta que acusem els efectes de la crisi d'una manera particularment aguda i que es necessiti un fort esforç de reajustament per evitar el tancament d'empreses i la consolidació d'iniciatives. Només una forta empenta per a la reconversió i la reindustrialització podrà frenar la tendència d'expulsió de mà d'obra cap a la desocupació.

Atenent, doncs, els trets bàsics de la crisi i la realitat de la conjuntura de l'economia catalana, el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 85 concreta la persistent ambició del Consell Executiu de modernització de l'economia catalana amb unes mesures de política econòmica de tall netament microeconòmic, com ho exigeix un correcte tractament de frenada de l'impacte de la crisi. Ajust microeconòmic absolutament necessari de cara a fer competitiva la nostra economia respecte a la demanda exterior, a refer la taxa de benefici de les nostres empreses per tal de generar l'excedent suficient per recuperar la taxa d'inversió necessària que ha d'assegurar la represa econòmica.

L'increment dels crèdits pressupostaris consignats en els Departaments d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, i Comerç, Consum i Turisme, que marquen tres línies d'actuació fonamentals de la política econòmica de la Generalitat per a l'any 85. Les actuacions dels Departaments d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme es concreten en les següents actuacions: el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té un augment

de despesa del 85 sobre el 84, d'un 44,5%, amb una participació de les despeses totals del Pressupost, que passa de tenir un 2,5% de pes en l'any 84 a un 2,8% l'any 85. Com a actuacions més significatives, destaquem les del foment del cooperativisme agrari, la del programa de regadius i una millora de l'estructura productiva de la ramaderia intensiva. En el Departament d'Indústria i Energia, l'augment de les despeses del 85 al 84 signifiquen un 79,1%, d'una participació en les despeses totals de l'1 l'any 84 a 1,4 l'any 85. Tenim com a actuacions més significatives un programa de subvencions als interessos d'operacions de crèdits concertades per empreses per tal d'incrementar llur productivitat; un programa d'ajudes a les indústries de microelectrònica i robòtica i un programa de foment a l'artesania. En el Departament de Comerç, Consum i Turisme, l'augment de despeses del 85 al 84 significa un 109,5%, amb una participació en les despeses totals d'un pes de l'1 l'any 84 a un 1,7 l'any 85, i tenint com a actuacions més significatives la promoció de fires, la promoció de l'exportació, la promoció del turisme i les ajudes per a la modernització d'instal·lacions turístiques.

El Consell Executiu té plena consciència, però, de l'abast limitat d'aquestes accions de política microeconòmica. Aquest ajust microeconòmic ha d'anar acompanyat d'una política de creació d'infraestructures viàries, d'equipaments col·lectius, etcètera, sense les quals aquell esforç seria estèril o resultaria mancat de la suficient rendibilitat.

Vull remarcar que en aquest Pressupost de la Generalitat per a l'any 85 hi ha un esforç inversor important, que es palesa clarament si comparem l'estructura d'aquest Pressupost del 85 amb la del 84, i si comparem l'estructura dels Pressupostos de l'Estat amb els de la Generalitat. En efecte, en el Pressupost de la Generalitat per al 1985 el pes de les operacions corrents es redueix del 80,3% el 84, al 71,4%, i les operacions de capital passen de significar el 19,6 l'any 84 a comportar un 23,8 l'any 85.

En canvi, en el Pressupost General de l'Estat, les operacions corrents augmenten del 73,2% l'any 84, al 76% l'any 85, i les operacions de capital es redueixen del 21,5% l'any 84, a un 19,9% l'any 85. En el Pressupost de 1985 de la Generalitat les operacions de capital augmenten, doncs, notablement respecte a l'any 84, i signifiquen gairebé el 24% del total de la despesa, i, en canvi, en el Pressupost de l'Estat les operacions de capital el 85 es redueixen respecte al 84 i no arriben a significar el 20% del total de la despesa pressupostada.

Per valorar amb rigor aquestes variacions substancials en l'estructura econòmica del Pressupost hem de considerar igualment detalladament la contenció en el creixement de la despesa corrent. Aquesta contenció en el creixement es palesa en tres capítols fonamentals: les remuneracions de personal, la compra de béns i serveis i les transferències corrents. A efectes de l'anàlisi, recordem que s'exceptuen els crèdits corresponents als serveis traspassats de la Seguretat Social, que figuren en el Pressupost de la Generalitat com a transferències corrents i de capital a favor de les entitats gestores de serveis sanitaris i d'assistència social.

Pel que fa referència a les remuneracions de personal, els crèdits consignats pugen a 85.718 milions de pessetes, la qual cosa comporta una variació, respecte al 84, de 12.206 milions de pessetes i un increment del 16,6%. Els Departaments que recaptin la major part d'aquest augment són els següents: De-

partament d'Ensenyament, amb un increment del 14%; la justificació d'aquest increment és l'augment de plantilles en el curs acadèmic del 84 al 85. El Departament de Justícia, amb un increment del 162,7%, justificat per l'increment dels serveis traspassats durant l'exercici. El Departament de Governació, amb un 15,9% d'increment; augment de plantilla del personal d'incendis i de seguretat ciutadana. El Departament de Sanitat, amb un increment del 9,9%; la justificació d'aquest increment és l'entrada en funcionament de noves inversions.

En segon lloc, la compra de béns corrents i de serveis. El 1985 els crèdits consignats pujaven a 11.669 milions de pessetes, la qual cosa significa un increment, respecte al 85, de 3.662 milions de pessetes i un augment percentual d'un 45%. En la imputació per Departaments d'aquesta variació existeix una correlació amb els que experimenten major creixement de les despeses de personal. Els Departaments d'Ensenyament, Governació, Justícia i Sanitat recaptin el 68% d'aquest increment en el capítol II, de compres de béns corrents i de serveis.

Les transferències corrents. El 1985 l'increment del crèdit respecte al 84 és del 4,9%, en passar de 50.000 milions de pessetes a 52.000 milions de pessetes. Aquesta contenció en el creixement es produeix, bàsicament, per tres circumstàncies. Primera, pel caràcter estimatiu de les subvencions gestionades com a conseqüència de serveis traspassats de l'Administració central. Segona, la contenció de les actuacions corrents a favor de tercers, en benefici de les actuacions de capital que comporten un canvi de la naturalesa econòmica de les obligacions que han d'executar els preceptors. Tercera, la reducció en termes reals de les transferències corrents a favor dels ens de la Generalitat i, en concret, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Una part important de l'increment que experimenten les operacions de capital es posa de manifest en el Programa per al Foment de l'Ocupació, concretat en la inclusió d'un nou servei pressupostari en la secció del Departament de Treball. En efecte, en la secció pressupostària 11, Departament de Treball, s'hi inclou un servei en què es recullen les consignacions corresponents al Programa per al Foment de l'Ocupació. L'import total dels crèdits és de 5.000 milions de pessetes, distribuïdes de la manera següent: 2.700 milions de pessetes destinats a transferències de capital a favor d'ens territorials, i 2.300 milions de pessetes que tenen com a finalitat executar projectes d'inversió. Les transferències de capital a favor d'ens territorials, que comporten 2.700 milions, es configuren com a aportacions de la Generalitat a favor d'Administracions locals, per tal que aquestes puguin convenir acords de col·laboració amb l'INEM, en el marc de l'Acord Econòmic i Social.

Els projectes d'inversió que es consignen en el Programa per al Foment de l'Ocupació pugen a 2.300 milions de pessetes, i per imperatiu de la Llei de Pressupost han de ser intensius en la utilització de mà d'obra. D'altra banda, i per tal d'assegurar la incidència positiva en l'ocupació, en les condicions per a l'adjudicació de les obres es primaran les ofertes que impliquin la contractació de treballadors sense subsidi d'atur. La gestió d'aquests projectes d'inversió correspondran als Departaments competents, segons la matèria de què es tracti en cada moment. El Departament de Treball serà, tanmateix, el coordinador dels projectes d'inversió a efectes del compliment de les característiques d'aquest, pel que fa a les peculiaritats que se'ls

imposin per tal de formar part del Programa de Foment de l'Ocupació. I, a l'últim, sobre la base d'aquests projectes podran concertar-se convenis de col·laboració amb l'Administració central, en el marc de l'acord econòmic i social.

Una vegada més, també la Llei de Pressupostos, en aquest cas la de 1985, de la mateixa manera que en els exercicis anteriors, inclou una disposició per la qual es dona prioritat als treballadors sense subsidi d'atur en les inversions executades en règim d'Administració directa que necessitin la contractació de personal laboral.

A l'últim, el programa de lluita contra l'atur juvenil, per import de 1.000 milions de pessetes inclòs en el Pressupost del 84, s'executarà durant l'any 85. Com a conseqüència, l'import del programa serà superior als 5.000 milions de pessetes previstos en el Pressupost del 85. Tant els 1.000 milions consignats en el 84 com els 5.000 del Pressupost del 85 no estan afectats per les mesures d'equilibri pressupostari que contenen les lleis aprovatòries dels Pressupostos per a aquests exercicis, per la qual cosa queda de manifest la prioritat atorgada a aquestes actuacions directament encaminades a lluitar contra l'atur.

Fins aquí, doncs, el primer i segon grans eixos del Pressupost de la Generalitat per a l'any 85: la modernització de l'aparell productiu per la via d'actuacions de política microeconòmica, i l'augment relatiu dels capítols VI i VII d'operacions de capital, inversió, amb la corresponent contenció en el creixement de les operacions corrents. Òbviament, senyores i senyors Diputats, el volum dels capítols VI i VII, amb un total de 51.497 milions, es finança bàsicament via Fons de Compensació Interterritorial, a través d'uns 15.301 milions, i l'endeutament.

Em resta, ara, fer esment del tercer eix bàsic del Pressupost, el de la política per a un major benestar comunitari, entès en sentit ampli. En el Pressupost 85 hi ha una àmplia gamma de programes i de projectes en què intervenen la majoria dels Departaments i que són actuacions encaminades a aconseguir una millora general del benestar social i la preservació d'un cert nivell de qualitat de vida per a tots els ciutadans. En particular, l'entrada en vigor de l'impost sobre el joc del bingo el 84 comportarà per al 85 una recaptació estimada d'uns 12.000 milions de pessetes. Aquests majors ingressos han de permetre increments addicionals en les àrees sobre les que s'ha manifestat la voluntat política d'assolir major incidència: serveis a la joventut, assistència social, equipaments escolars, promoció cultural, protecció de menors, actuacions esportives i equipaments col·lectius. En el capítol...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Honorable senyor Conseller que tingui en compte que el seu temps ha estat depassat, eh?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Moltes gràcies, senyor President.

En el capítol d'accions en política de benestar social esmentem també una modificació significativa, introduïda en el debat en Comissió del Projecte de Llei, que consisteix a incrementar les subvencions i ajudes a favor dels disminuïts per valor de 404 milions de pessetes, mitjançant una reducció del mateix import de les despeses pressupostades en alguns Departaments.

L'augment de 405 milions de pessetes es distribueix de la següent manera: 280 milions estan destinats a subvencionar l'educació especial i, com a conseqüència, incrementar el crèdit

inicialment previst per a l'esmentada finalitat en el Departament d'Ensenyament; aquesta xifra de 280 milions comporta un augment del 34,6% respecte a 1984. La resta, 125 milions, es destinen a augmentar el crèdit que recull l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials per concedir ajudes de manteniment de centres destinats a serveis socials; aquests 124 milions signifiquen un augment del 32,3%.

Senyores i senyors Diputats, permetin-me abans d'acabar expressar el meu agraïment pel constructiu treball de tots els Grups parlamentaris desplegat en la Comissió, i sol·licitar-los alhora el seu vot favorable per a aquest Projecte de Llei, que —malgrat els constreyniments econòmics financers que pateix la Generalitat— opta per una decidida via d'encarament de la crisi sobre la base d'un considerable esforç modernitzador concretat en accions de política econòmica que incideixen sobre el teixit econòmic català.

No hi ha dubte que Catalunya es troba enfrontada a problemes d'extraordinària gravetat i dificultat, però alhora hem d'assenyalar que hi ha uns quants elements importants de base, d'allò que és específic al nostre país, que donen peu a pensar que Catalunya té la capacitat de superar les dificultats que entrebanquen el seu progrés econòmic.

En primer lloc, Catalunya té un nivell cultural elevat que facilita l'assimilació de les tecnologies noves i processos industrials que s'estan implantant als països més avançats. Històricament aquesta assimilació de tecnologia i nous processos industrials s'ha produït de manera continuada, i no hi ha cap raó específica per pensar que aquest procés s'aturarà en la conjuntura actual. L'esperit emprenedor dels empresaris i la qualitat dels tècnics i de la mà d'obra han estat instruments d'aquesta assimilació i poden continuar essent-ho en el futur, si els catalans ens ho proposem com una empresa vital per al país.

En segon lloc, Catalunya compta —malgrat la crisi i els seus aspectes adversos—, amb una base econòmica, amb una estructura que, encara que amb limitacions, és, encara, repetixo, força important.

En tercer lloc, la situació de Catalunya com a vincle de comunicació entre Europa i la Península és particularment vital i potencialment decisiva en el moment de l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea.

En quart lloc, l'esperit de convivència i de pacte, característics de Catalunya, ha de portar forçosament els diferents agents socials i el Govern autonòmic a avançar cap a una concertació social, feta sense pressions, sense imatges falses, però amb autèntics continguts reals.

Aquests quatre factors, doncs, el nivell cultural, una base econòmica àmplia, el fet de ser un pont de comunicació amb Europa i l'esperit de pacte, constitueixen elements cabdals en el camí de superació de la crisi.

Confio que el Projecte de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985 contribueixi a enfortir la nostra resistència a l'impacte de la crisi i reforci la línia de progrés i de modernització que necessiten la societat i l'economia catalanes.

Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Algun membre de la Comissió vol presentar el Dictamen? (Pausa.)

Entrem, doncs, al començament del debat del Projecte de

Llei. Iniciarem aquest debat per les esmenes a la totalitat, que són dues. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar aquesta esmena tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la primera pregunta a fer-nos en aquest debat seria si això és una continuïtat del debat que tinguérem fa pocs dies en aquesta Cambra sobre el Projecte de Pressupost de l'any 84, o és un altre debat, o és millor que ens n'oblidem, de totes les vicissituds —les positives, i també les negatives—, d'aquell debat.

Nosaltres, aquell debat, ens interessa recordar-lo uns breus instants abans de començar el del 85 per una qüestió que citàvem al final, a l'hora d'explicar el vot. I és el paper que al Parlament li correspon en el debat pressupostari, segons diu l'article 49 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Nosaltres voldríem que el Pressupost del 85 fos objecte de debat, si més no en el Ple, amb unes línies polítiques i d'entesa parlamentària molt diferents de les que tinguérem en el Pressupost del 84. Nosaltres voldríem que, si fos possible —i entre altres motius fins i tot per eficiència col·lectiva, per no haver d'estar aquí tots aquells dies que ens ha anunciat que possiblement hi hauríem d'estar el President del Parlament, treballant sense cap resultat de cara al col·lectiu del Parlament, si és només que l'aprovació del Pressupost pel Govern—, voldríem que hi hagués una altra disposició per part de la majoria parlamentària d'aquesta Cambra. En Comissió, senyor Cullell, vostè agràia els treballs dels Grups parlamentaris, i jo li podria citar les esmenes que han estat aprovades que no fossin del Grup que dona suport al Govern, o de l'altra Grup que també forma part del Govern, i són poquíssimes i puntualíssimes. Podria anar des de les 1.000 pessetes, partida oberta, per restaurar el Casino de Manresa, fins a les ajudes a algun sector cultural... Són qüestions que —vostè estarà d'acord amb mi— són secundàries, per no dir bastant nímies.

Ens presenten avui un Pressupost que algú va dir «Pot quedar molt bé, pot lluir, perquè es pot comparar amb el del 84», i com que aquell era dolent, molt dolent, absurd —algú ho ha dit amb tota autoritat—, aquest és molt bo i gens absurd, però que per a nosaltres, el primer motiu que ens inclina a rebutjar-lo és, precisament, com se'ns ha presentat. Aquí no val anar a plorar a Madrid, senyor Cullell, i vostè ha començat la seva intervenció ja plorant per la manca de finançament per a les autonomies. Aquest és un debat que semblava —i es veu que no— que estàvem d'acord que calia fer en un altre context. Ara tenim un Pressupost que —suposem— tota la responsabilitat sobre la seva representació és a les seves mans.

Doncs bé, perquè vegin vostès com han fet aquest Pressupost, jo els vull recordar quines esmenes ha presentat el Grup de Convergència i Unió a aquest Pressupost. Hi ha una sorpresa: a diferència d'altres anys, n'ha presentades moltíssimes, moltes més que altres anys. I saben vostès què han esmenat, el Grup de Convergència i Unió? És clar, són esmenes... algunes d'elles diuen «per millora tècnica», com deien pudorosament a la Comissió, o eufemísticament; són esmenes que es pot dir que són per contribuir a la tasca de Govern.

Bé, agafem una mostra a l'atzar de la llista d'esmenes que ha presentat Convergència i Unió a aquest Pressupost: centres pri-

vats d'educació especial —insuficients encara, com veurem en el seu moment—; partides de l'ICASS; recerca tecnològica; oblit del Consell Assessor de Ràdio-Televisió; oblit de subvencions a entitats com la UNESCO; places de centres privats a EGB; Institut d'Estudis Catalans —que no m'hi estenc, perquè ja ho recordàvem al seu dia: oblit també del Govern actual de Convergència i Unió—; desgavells de direccions generals a les quals s'esmena tota l'escala salarial...

És clar, millores tècniques, que el Grup que dona suport ha de retocar tota l'escala salarial d'una direcció general. Què passa aquí? I van a pagar aquestes esmenes —perquè és clar, m'interessa citar-ho per quan nosaltres després utilitzem fonts similars i se'ns digui «No, aquestes fonts no es poden tocar»... Vostès han tocat estudis i dictàmens, publicacions, dietes d'alts càrrecs, equips d'informàtica, etcètera. Per què volem citar aquesta qüestió? Volem citar-la perquè és una prova del mal treball que s'ha fet, senyor Cullell, a l'hora de presentar aquest Pressupost al Parlament. Hi ha xifres citades dues vegades i comptabilitzades dues vegades, hi ha esmenes sobre les quals no s'ha donat cap informació i semblava que ni el mateix Grup majoritari no tenia informació, com es va demostrar en Comissió... i, si vol, li puc explicar les anècdotes —i no ho faig per no menjar-me el meu temps—, i les recordaven els senyors Diputats, sobretot els Diputats de la majoria, quan passaven aquestes coses en Comissió.

Senyor Cullell, miri vostè, una altra vegada les memòries de Pressupostos per programes —si és que d'això en diuen programes— plenes d'obvietats, de grans paraules sense indicadors: sovint trobem programes que es diuen «Adquisició i construcció d'edificis», com si vostès fossin una estructura o una immobiliària. Vostès saben que hi ha qui diu que la Generalitat sembla que sigui un grup editorial, una agència de publicitat o una estructura. No pot ser que un Departament —fora, diríem encara, del de Política Territorial— posi com un gran programa «Adquisició d'edificis». Programes mancats d'aplicacions econòmiques determinades —que això, el Departament que vostè regenta, senyor Cullell, hauria de ser el més curós a evitar-ho—; programes en què només hi ha paraules i no hi ha xifres econòmiques de com es portaran a terme aquests programes. I nosaltres ho diem perquè una altra vegada o s'estalvien aquestes memòries —que també valen el seu cost d'editar-les— o les fan com normalment es requereix en la presentació dels Pressupostos.

Ens parlen de la creació d'un centre informàtic de la Generalitat. Jo convido tots els Diputats i Diputades que repassin el desgavell que hi ha a cada Departament pel que fa a la informàtica i a l'adquisició d'equips informàtics. Podrien informatitzar ja d'entrada els programes de compra d'informàtica per a cada un dels Departaments. Etcètera.

Nosaltres, en segon lloc, creiem que aquest Pressupost hauria de ser objecte de retorn al Govern, perquè hi ha una mala consideració dels ingressos i una opció errònia, al nostre entendre, en les despeses. Rapidíssimament i telegràficament, quant als ingressos, li vull citar dos exemples, senyor Cullell. Vostès, sobre els ingressos provinents de l'impost sobre el patrimoni —que baixen espectacularment l'any 84, pugen encara més espectacularment l'any 85—, i el mateix fan amb les transmissions patrimonials —del 83 al 84 baixen i ara pugen espectacularment, ¿ens poden explicar, si més no, sobre quines

bases hi ha aquesta expectativa d'increment d'ingressos per part de la Generalitat? A què és deguda aquesta baixa i després aquesta puja tan espectacular? Si vol, i tenim temps, entrarem en debat, però nosaltres també tenim les nostres respostes a aquestes preguntes, però, òbviament, són hipòtesis que volíem que fossin corroborades per la informació del Govern.

Quant a les despeses, nosaltres ens adonem que vostès han fet una opció molt determinada, que en part ens explicava en la seva intervenció, però que en part ha silenciada, senyor Cullell. Vostè ha silenciada, per exemple, que el capítol II del Pressupost incrementa un 40% sobre l'any 84 —bé, si vol, per ser més precisos, 39,29—; això és un increment espectacular que només pot tenir una explicació —que l'hem dit moltes vegades des d'aquesta tribuna—, i que és una política de façana. Perquè si anem a les opcions concretes de despesa que han fet vostès al Pressupost, què ens trobem? Vostè em pot dir que ara la primera crítica que li vaig a fer li faig des d'una òptica del Grup parlamentari del PSUC: una manca absoluta de programació. Vostè que era el campió d'aquest Govern —perdó, de l'anterior Govern— en la programació, i ens parlava de tants projectes que faria quan guanyessin les eleccions sobre programació; ja no és ara la broma de les 16 pessetes, que fèiem a l'anterior debat pressupostari, és l'existència d'una direcció absolutament mancada i, per tant, d'una inexpressió d'aquesta voluntat de programació.

Però anem ara a les opcions concretes de política econòmica. Què diuen vostès sobre les línies de política econòmica? Per saber la política econòmica del seu Govern, senyor Cullell, del seu President, nosaltres hem d'anar a les conferències que fa fora d'aquest hemicicle, el senyor Pujol. Encara és hora que pugi aquí dalt i ens digui, a part del debat d'investidura, quina és la seva política econòmica. Ha parlat a la Cambra de Comerç, ha parlat a l'Institut d'Estudis Catalans, ha parlat arreu d'entitats de Catalunya. En aquesta tribuna encara el President de la Generalitat no s'ha dignat a explicar-nos quina és la programació de política econòmica per als quatre anys —si més no, com es va fer l'any 80, al desembre, tres mesos després d'haver inaugurat el període de sessions—, sobre la política econòmica per als quatre anys.

Avui no portem cap cinta magnetofònica ni cap transcripció del discurs del senyor President, però intentem encara —i ho diem amb molta recança— esbrinar quina és aquesta política econòmica anant-lo a escoltar fora, perquè semblaria com si el senyor President no es tornés a dignar a pujar a aquesta tribuna, a adreçar-se a aquest hemicicle, potser fins quan li toqui reglamentàriament, que és el debat del setembre del 85.

Nosaltres podríem llegir ara conferències del senyor Pujol i els seus objectius en política econòmica, i de nou ens menjaríem temps de la nostra intervenció parlamentària. Esperem que sigui ell qui ens ho expliqui en aquest hemicicle, si és que és la Cambra de debat i discussió dels representants del poble de Catalunya.

En política econòmica vostè ens ha dit que van per la modernització i la innovació. Aquest matí diu el senyor Subirà, en un mitjà de comunicació, que és un Pressupost orientat cap a la lluita contra la crisi. Nosaltres, en aquest tema, podríem entrar en una polèmica inacabable sobre dues filosofies: si es tracta de fer una lluita contra la crisi, a través d'un increment de la inversió o de la protecció d'aquells sectors que podrien incrementar

la inversió i, per tant, generar llocs de treball, o es tracta —com de vegades vostès presenten com una dicotomia— d'una programació econòmica que vagi assistencialment —vostè ho ha dit, també avui, en aquesta tribuna— a cobrir els desassistits i aquells sectors més marginals quant a la desocupació.

Senyors del Govern, això és una falsa dicotomia perquè són dos objectius que no són excloents, a banda que podríem citar autoritats importants, com la del President del Banc de Bilbao o altres destacats dirigents de sectors financers, sobre que avui no s'està donant una recuperació de la inversió privada, malgrat que està creixent l'excedent empresarial, nosaltres volem demostrar que vostès no fan ni una ni altra opció. Vostès fan unes opcions que són, purament i exclusivament, de protecció privatista de l'economia. I aquests són els arguments que tenim en el *Butlletí del Parlament* com a argument de totalitat.

I li podem demostrar, senyor Cullell, purament i exclusivament, agafant-nos a la política d'un Departament —que vostè ha citat—, el Departament d'Indústria. Agafi vostè els capítols pressupostaris del Departament d'Indústria i veurà que les partides menys assistides són noves energies, estalvi energètic, ajut econòmic, economia social, seguretat nuclear, artesanía, senyor Cullell, laboratori i assaig, disseny. I les partides sobreaugmentades són subvencions indiscriminades a empreses i també a institucions sense finalitat de lucre i foment de la productivitat en les empreses.

Perquè si anem a l'altre eix, que no és, repetim, excloent, senyor Cullell, no ens digui que vostès presenten un programa de foment de l'ocupació, no ens torni a intentar col·locar-nos la idea que ja ens va intentar col·locar en el seu discurs en el Pressupost del 84 quan a la mitja pàgina final del discurs —que lamentem molt que no pogué arribar al final perquè a nosaltres ens hauria fet vergonya llegir-la en públic des d'aquesta tribuna—, només que a la mitja pàgina final d'un document que té trenta-sis pàgines es diu: «un programa específic de lluita contra l'atur», i es diu que es crea un nou programa. L'any 84, en què havien fet desaparèixer vostès 5.000 milions, parla dels 1.000 milions d'ocupació juvenil com un nou programa.

No ens parli, l'any 85, dels 2.700 milions dels ajuntaments i dels 2.300 milions de coordinació entre Departaments com un programa potent de lluita contra l'ocupació. Senyor Cullell, vostè sap, i ho ha dit, que aquests 2.300 milions estan distribuïts entre diversos Departaments: construcció de centres escolars, transports, ports, habitatges, ferrocarrils, centres penitenciaris, instal·lacions esportives, etcètera. Són programes imputables a altres Departaments, no són necessàriament —no ho diu enlloc del Pressupost— programes de lluita contra l'atur. Vostè ens diu: «ja ho coordinaran des del Departament de Treball, que compleixen aquest objectiu». Però vostès no s'hi vinculen, com en altres qüestions sí que s'hi vinculen i ens demanen el vot perquè quedin vinculats amb mandats imperatius sobre aquelles altres qüestions.

Nosaltres voldríem parlar també d'iniciatives que cobreixin aquest tercer eix, de què vostè ha parlat, del benestar social. I, entre parèntesis, recordar-li a algun Diputat de Convergència i Unió que en el debat anterior de Pressupost del 84 s'autoatribuïa, a Convergència i Unió, l'expressió «salari social», i ens deia des d'aquesta tribuna: «ja era hora que l'esquerra anés a utilitzar els termes tan estimats per Convergència, com és el de

salari social». Senyors de Convergència, Stuart Mill, que no crec que fos de Convergència, ni estigués en el seu ànim crear Convergència, ja en parlava, i es podia parlar de les constitucions de la República de Weimar i de tot el que és el Welfare state, i de política econòmica respecte això, però sobre aquestes qüestions voldríem haver entrat en detall, senyor Cullell, no a parlar dels 124 milions, l'única xifra que vostè ha donat d'aquest tercer eix, sinó sobre ensenyament, sobre la sanitat, sobre on van a parar els diners del bingo, senyor Cullell, que en aquest Pressupost no es veu enlloc. No van a parar, com deia el senyor Pujol —si més no no està explicitat— als que pateixen, als desvalguts, als que no tenen pressió reivindicativa. Com és possible que en aquest sentit nosaltres ens trobem que hi hagi retallades d'inversió pública o hi hagi una disminució del sector públic respecte al sector privat, en alguna d'aquestes parcel·les que, segons diuen vostès, són les que configuren aquest tercer eix de benestar social?

Nosaltres podíem entrar també en un quart argument per rebutjar aquest Pressupost, que és el de la territorialització de les inversions. Nosaltres, malgrat les precipitacions en el debat i en el treball parlamentari, les hem anat a buscar —i «buscar» és una forma molt prudent de dir-ho, perquè és una espècie de jungla el codi informàtic que hi ha en aquest Pressupost, per trobar la territorialització de les inversions—, les hem desglossat i ens adonem que mentre comarques que tenen el 31% de l'atur tenen un 3,4% de la inversió, comarques que tenen el 13,5% d'atur tenen un 3,1% de la inversió; comarques que tenen un 7,4% d'atur s'enduen un 1% de la inversió, mentre que comarques que tenen el 14,9% d'atur, més del doble, s'enduen un 0,4% de la inversió. I podríem, si tinguéssim temps, entrar a veure quines són les comarques i posar-les en relació també amb altres índexs bastant més partidistes que no pas els d'atur, la inversió o el de població.

Però com que se m'ha escolat ja el temps i deixem molts arguments perquè els anem veient amb detall al llarg de la discussió del Pressupost, volíem acabar amb un tema que continua essent el que ens amoïna més com a coparticipants, perdó, corregint, corresponsables —ja que no se'ns deixa participar—, corresponsables en l'aprovació del Pressupost en aquest Parlament, que és el del risc financer que comporta aquest Pressupost. Un risc que podríem discutir a l'entorn dels crebants. M'estalvio, senyor Cullell, de llegir-li unes paraules orgulloses que pronunciava el senyor Trias Fargas, antecessor seu en el càrrec, des d'aquesta tribuna, quan deia que: «cap institució financera de Catalunya s'atrevirà a executar un aval contra la Generalitat», i vostès ja porten mil i escaig milions demanats pels crebants sobre aquests avals. Però deixem aquesta política que ja hem discutit prou. Anem al tema més amoïnant encara que és el del deute.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre senyor orador que tingui en compte que el seu temps ha estat depassat.

El Sr. RIBÓ: Sí, en breus moments acabo, senyor President. Vostè va reconèixer en l'anterior debat —i aquest és un dels fets cabdals i que ha provocat, jo diria, una major conseqüència i fins i tot conseqüències poc explicables en aquesta Cambra—, va reconèixer que el deute pot estar situat al final del 85 a l'entorn del 100.000 milions de pessetes. Faci un senzill exercici matemàtic, senyor Cullell. Vostès resulta que l'any 85 van emetre deute per valor de 26.000 milions de pessetes. Teòrica-

ment, legalment, amb una legalitat que no sigui només que la viable, vostès no poden aplicar aquest deute a res més que a inversions. En inversions vostès han pressupostat 32.000 milions. Si els suprimim els 26.000 milions de deute queden només, sols, 6.000 milions de pessetes per a inversions. Podem creure nosaltres que de totes les altres fonts d'ingressos només hi ha 6.000 milions per a inversions? Podem creure que si sumem els 16.000 milions del Fons de Compensació ens trobem que més del 50% de les operacions de capital es financen d'aquestes partides? ¿No podem sospitar que s'està emetent deute o s'estan utilitzant diners dels ingressos corrents per tapar uns forats que no s'han volgut reconèixer amb el seu nom i cognom en l'anterior debat pressupostari?

Vostès, en l'anterior debat pressupostari, ens deien que era un Pressupost liquidat, que no calia esmerçar-hi molt de temps perquè era un Pressupost liquidat. Senyors del Govern, quan tenim en aquest Pressupost de nou un deute incontrolat, quan tenim uns avals incerts, quan se'ns diu que hi ha subvencions del Pressupost del 85 compromeses ja l'1 de gener del 85, d'aquí a pocs dies estan compromeses a pagament, sigui a través del que el senyor Armet en deia «les pujoles», aquells reconeixements de deutes que nosaltres també coneixem, sigui a través de factures d'empreses que estan pendents de cobrament... Senyors de Convergència i Unió, no estem davant d'un Pressupost parcialment ja gastat? El del 84 era liquidat ¿El del 85 no és, senyor Cullell, un Pressupost —vostès mateixos ho diuen— parcialment ja gastat abans que entrem a votar esmena per esmena, secció per secció, capítol per capítol?

Senyor Cullell, vostè ha agraït el treball en Comissió. Nosaltres li agrairíem que a diferència del Pressupost del 84, on no va passar ni una sola esmena en aquest hemicicle, d'aprovació d'esmenes proposades pels altres Grups parlamentaris, recordessin que aquí, a part de Convergència i Unió, hi ha el 54% dels vots del poble de Catalunya, i seria molt greu —i en parlaré en l'explicació de vot— que del 54% dels vots del poble de Catalunya ni una sola esmena, ni cinc cèntims, fos integrable al seu Projecte de Pressupost.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, en primer lloc, només per matisar —quan el senyor Ribó parla que aquest és un Pressupost que d'alguna manera aquesta Cambra pot elaborar amb plena autonomia, que el Govern pot enviar a aquesta Cambra amb plena autonomia i aquesta Cambra pot després discutir amb plena autonomia—, jo només vull recordar al senyor Ribó una cosa que jo sí que he dit en el discurs, de passada, que és que per a nosaltres no hi ha autonomia en l'ingrés, fàcticament no hi ha autonomia en la despesa i que, per a l'any 85, si s'analitzen a poc a poc els marges de viabilitat de poder-se moure dintre del Pressupost, el que en l'any 84 jo els recordava a vostès, fa pocs dies, que els deia que el marge d'actuació era d'un 6,6%, que en podíem lliurement disposar, en l'any 85 és d'un 4,2%. Per tant, quan jo començo el discurs o quan començo la presentació d'aquest parlament fent referència al sistema de finançament de les autonomies, no és gratuït, senyor Ribó, sinó que és per recordar, reiterativament, una vegada més, els

marges d'actuació en els quals ens movem, que no fem grans plantejaments utòpics, que toquem de peus a terra i que sapiguem exactament quina és la nostra realitat.

Em planteja, el senyor Ribó, el problema dels ingressos. Bé, jo penso que tampoc és el lloc d'entrar a discutir ara, aquí, per què puja l'ingrés del patrimoni o per què baixa el de les transferències. És una prova més del desconeixement que el senyor Ribó té en matèria pressupostària. Miri, qui ens fixa el nivell d'ingressos que la Generalitat ha de tenir pels tributs cedits no ho determinen vostès, ni aquesta Cambra, ni el Govern de la Generalitat, ni el President de la Generalitat. Es determina en el Consell de Política Fiscal i Financer, on es diu: «vostès, aquest any, pels tributs cedits, recaptaran 83.000 milions de pessetes», i aquesta va ser la primera paraula. Després d'aproximacions i que els tècnics nostres, posats d'acord amb els tècnics d'hisenda, diguessin: «escoltim, 83.000 milions de pessetes, amb l'elasticitat que tenen els nostres impostos, que són molt més rígids al creixement de la renda que els impostos que té l'Estat, l'impost sobre la renda, no tindran aquest creixement, creixeran menys...», després d'aquesta discussió, es va baixar el nivell que, diguem-ne, ens assignaven de recaptació dels impostos cedits.

Per tant, senyor Ribó, en els ingressos, quan nosaltres fixem aquests ingressos i concretament els que vostè ens ha citat, és a dir, els que vénen determinats per la Llei de Cessió de Tributs... senyor Ribó, llegeixi's també aquesta Llei i sabrà exactament qui, com, quan i de quina manera es determinen aquests impostos.

Pel que fa referència a les despeses, capítol II, jo he citat —no un 39%, perquè vostè es torna a equivocar— que creixia un 45%, i després mirarem quantes esmenes hi ha dels diferents Grups parlamentaris i potser amb raó deia que aquest capítol II pot ser insuficient encara en determinades seccions, perquè no poden fer funcionar, perquè hi ha escoles que estaran mancades, mal equipades, i és capítol II, i és capítol II.

Per tant, si el capítol II creix un 45% en una època en la qual, a més a més, hi ha una sèrie de transferències —com és la transferència que experimenta Justícia—, amb uns Pressupostos que varien d'un any a l'altre en funció de les noves incorporacions que va tenint l'Administració de la Generalitat, com a conseqüència dels traspassos adquirits, no té res d'estrany que aquest capítol II adquireixi aquest increment d'un 45%; 45% que, a més a més, he explicat que anava rel·ligat d'una manera molt clara, i que hi ha una autèntica correlació entre el creixement del valor del capítol I, de personal de diferents Departaments, amb l'increment que experimenta el capítol II en aquests mateixos Departaments.

Pel que fa referència general a assignació de recursos, en el capítol de les despeses de la política econòmica. Li torno a dir el mateix: nosaltres creiem que lluitar contra la crisi avui, aquí, a casa nostra, i en el context actual passa bàsicament pels instruments que nosaltres tenim, que no són els instruments conjunturals de la política monetària, de la política fiscal, de la política de canvi, però, en canvi, són uns instruments que jo crec que són útils, útils a llarg termini, i a mitjà termini. Nosaltres apostem, a través d'aquest Pressupost, apostem per la modernització de l'economia. I apostar per la modernització de l'economia no és cap contradicció amb el que vostè avui ha citat, aquest matí, que deia el senyor Subirà en un mitjà de co-

municació. Apostar per la modernització de l'economia és la manera més seriosa de lluitar contra la crisi, de lluitar contra l'atur; apostar per la modernització de l'economia vol dir seriosament lluitar per la represa econòmica i lluitar a favor dels que estan parats, perquè és a través d'aquesta perspectiva a llarg termini com es vol, certament, fer aquesta lluita, que no sigui, tal com jo he dit abans, una lluita assistencial de l'avui i que no tingui en compte el que pot passar demà passat.

Jo crec que nosaltres apuntem encertadament, intentem fer, en la mesura de les nostres possibilitats, en la mesura del que és el context en el qual ens movem, en la mesura del context en el qual nosaltres tenim alguns botons per prémer. Recordi, senyor Ribó, que al cap i a la fi en aquesta lluita contra l'atur, en aquesta lluita contra la crisi, hi ha polítics espanyols que ens diuen que nosaltres no hauríem de fer res, que nosaltres no hem de fer res. Ens ho diuen. D'acord. Però, en tot cas, aleshores, nosaltres, aquest intent que fem de superació de la crisi, el fem a través del que creiem que en aquests moments és fonamental: agafar el tren d'Europa, pujar en aquest tren, que no se'ns escapi la modernització europea, per tal de, a través, certament, dels ajustos positius que s'hagin de realitzar en l'economia de casa nostra, poder rel·lançar aquesta economia, que només es rel·lança amb una cosa. Jo no sé si vostè coincideix o no coincideix amb el President del Banc de Bilbao. Jo, de vostè, ja he vist tantes coses que ja no m'estranya res. Si vostè i el President del Banc de Bilbao ara van de bracet, endavant. Però, en tot cas, el que li vull dir, senyor Ribó, és el següent. És que, certament —i vostè ho sap—, en aquest país la inversió pública representa un 12% de la inversió total. La inversió pública representa un 12%; la inversió privada representa un 88%. Si de veritat vostè vol —i estic segur que ho vol— lluitar contra la crisi, lluitar contra l'atur, que es creïn nous llocs de treball, vostè el que ha de fer és fer aquests tipus de reajustos, que signifiquen moltes vegades uns greus sacrificis a tots els agents socials que hi participen, fer aquests reajustos per tal que es pugui refer la taxa de beneficis i que aquesta taxa de beneficis permeti realment portar a terme la inversió necessària per a la creació dels llocs de treball.

I l'aposta d'aquest Pressupost és això: ajudar a això. Ajudar. Vostè en diu, d'això, la reprivatització, o em diu que això és l'ajut a l'economia privada, etcètera, ajudar certament a esbrassar el camí perquè el fet de poder refer la taxa de beneficis incrementi aquesta inversió privada i es pugui, realment, donar aquesta creació de nous llocs de treball.

Ha parlat també breument del fet de la inexistència d'unes línies mestres a llarg termini —m'ha semblat entendre— de política econòmica. Estigui tranquil, senyor Ribó, que això vostè ho tindrà, la Cambra ho coneixerà, malgrat que —suposo que tampoc deu haver escapat a la seva perspicàcia i a la seva lectura atenta dels mitjans de comunicació— a través de l'excusa de la presentació dels programes econòmics regionals a Brusselles, al FEDER, s'intenti en aquests moments que una competència que jo crec que és absolutament de cada Comunitat Autònoma —la confecció i presentació dels plans econòmics regionals—, s'intenti centralitzar-la en un model comú, a través d'uns fulls que es donen a cada Comunitat perquè s'omplin. Doncs, malgrat que hi hagi aquest intent de l'Administració central de quedar-se amb la programació a nivell regional, li asseguro que nosaltres continuem amb la

nostra voluntat de tirar endavant aquesta programació.

D'altra banda, també, senyor Ribó, li puc garantir que la totalitat de l'increment...—ho dic perquè vostè ho ha dit de passada— que representen els ingressos del nou impost del bingo va destinat a operacions de benestar. La totalitat, senyor Ribó, la totalitat. Després, si ho vol, amb més dades, amb més temps ho podem esbossar i suposo que es podrà anar traient. La totalitat, no el 60%. La totalitat, per voluntat manifesta del President de la Generalitat, va assignada a operacions de benestar.

Entrem en aquest tema de l'endeutament, finalment. El tema de l'endeutament, que vostè el presenta aquí com si fos una espècie de tema estrella.

Miri, ho cito de memòria —si ho vol després també l'hi citaré més dintre del context—, parlant darrerament —em sembla que va ser en unes jornades que va haver-hi sobre finançament de les autonomies amb uns tècnics alemanys, que va presentar el ministre senyor Boyer—, el senyor Boyer va dir que ell entenia perfectament com en les Comunitats riques —va dir ell— tenien aquest recurs per poder finançar les seves inversions, havien d'acudir al recurs de l'endeutament per poder finançar les seves inversions. Va ser quan va trobar vostè també les declaracions del senyor Boyer en la premsa del dia 11 o 12 de desembre, aproximadament. Que ell entenia perfectament que s'havia d'anar a aquest recurs de l'endeutament.

Endeutament, senyor Ribó. Les operacions de capital del capítol VI i capítol VII d'aquest any no pugen a la xifra que vostè ha dit —no sé d'on ho treu—, pugen a 51.000 milions de pessetes, i aquests 51.000 milions de pessetes es financien bàsicament —i també ho he dit en el transcurs del meu discurs— via fons de compensació interterritorial i via endeutament. Un endeutament de 26.000 milions de pessetes. Però aquesta xifra, ho repeteixo, serveix exclusivament, exclusivament, per finançar els capítols VI i VII, no per amortitzar el capítol del deute, que com vostè hauria de saber no figura ni en el capítol VI ni en el capítol VII, sinó que figura com una disminució de passius financers.

Per tant, senyor Ribó, primer, abans d'enraonar, el que se li ha d'exigir a un polític, sobretot, és que tècnicament vingui documentat, que tècnicament sàpiga del que parla, que tècnicament sàpiga que les coses van amb una certa lògica. Que aquí, senyor Ribó, no es pensi que ni el Govern ni la gent del Departament d'Economia i Finances és una gent, diguem-ne, mesquina i una gent que l'únic que fa és torturar-se per veure com enredaran el senyor Ribó, entre altres coses perquè, si s'ho hagués proposat, jo no ho hauria permès; si els tècnics s'ho haguessin proposat jo no ho hauria permès. Però en segon lloc, senyor Ribó, perquè aquí, a través dels documents que es presenten en aquesta Cambra, a través del control intern de la intervenció general, a través del control extern del Tribunal de Comptes i de la Sindicatura de Greuges, tot això que vostè diu, senyor Ribó, tot això no es fa. I, tornem-hi una altra vegada, vostè retrotreu la discussió altra vegada al fet de si es poden finançar o si no es poden finançar operacions d'amortització de deute a través d'operacions de capital, cosa que legalment es pot fer, vostè mateix ho ha admès, però és que no és així, senyor Ribó. El deute que aquest any emet la Generalitat de 26.000 milions de pessetes, juntament amb el Fons de Co-

mpensació Interterritorial, va íntegrament destinat a operacions de capital, de capítol VI i capítol VII. I quan s'ha fet una emissió de deute destinada a amortitzar una altra operació de deute va ser en un únic cas, que ha estat el de la Unió Agrària Cooperativa de Reus, aprovada per unanimitat de tota aquesta Cambra: l'únic cas, senyor Ribó, en el qual s'ha fet una operació de deute per amortitzar un deute ja existent, l'únic cas; cap altra vegada s'ha fet això.

I cal només sumar, sumar capítol VI i capítol VII, sumar Fons de Compensació i sumar exactament quin és l'endeutament, i amb això ja n'hi ha prou, amb això ja n'hi ha absolutament prou. I, aleshores, sobretot, no cometi l'error que comet algú, que és que quan es mira el Pressupost de la Generalitat o es mira el capítol VI o el capítol VII, en el capítol VI i capítol VII, es barregen els crèdits, transferències de capital que vénen de la Seguretat Social, i, per tant, aleshores es fa evidentment un error, hi ha gent que llavors confon aquest tipus de magnitud sense saber exactament d'on ve.

Per tant, absoluta tranquil·litat per part del Govern pel que fa referència a l'endeutament, absoluta tranquil·litat pel que fa al volum total d'aquest endeutament; la garantia absoluta que es pot fer cara a la càrrega financera d'aquest endeutament, a condició d'una cosa: a condició, senyor Ribó, que hi hagi un canvi de metodologia en el sistema de finançament de les Comunitats Autònomes, perquè mentre no existeixi aquest canvi de metodologia en el sistema de finançament de les Comunitats Autònomes és evident que el mateix senyor Boyer ens ha de reconèixer que ens hem d'endeutar per poder finançar les inversions. Perquè només 15.000 milions de pessetes que ens dóna el Fons de Compensació Interterritorial seria la quantitat que Catalunya podria destinar exclusivament a inversió nova, perquè vostè sap que aquí es podia haver finançat de dues maneres: o bé a través del Fons de Compensació Interterritorial o bé a través de l'efecte financer, però, en modificar la base de l'any de còmput en què els traspassos són rebuts per la Generalitat, aquest efecte financer desapareix i la facilitat que nosaltres teníem per poder finançar inversions a càrrec de l'efecte financer desapareix, i només és a través, ho repeteixo, del Fons de Compensació Interterritorial i de l'endeutament com es poden finançar aquestes inversions. Inversions que, d'altra banda, vostè reconeix —i suposo que ara no demanarà que es retirin— que és una de les fonamentals vies a través de les quals es pot realment lluitar contra l'atur.

Finalment, senyor Ribó, jo només li vull dir que els seus consells, per a mi, les seves recomanacions sempre són escoltades amb el màxim interès. Sempre representaran, en qualsevol cas, els consells d'una persona avesada en política, que fa molts anys que l'exerceix, que l'ha exercit amb dificultats, en temps difícils, i jo sempre, sempre —encara que no ho sembli, senyor Ribó—, de les coses que diu l'oposició, sempre hi ha coses que retinc i en faig cas. El que passa, senyor Ribó, en el seu cas, és que després de veure exactament com vostè amb un Grup bastant més nombrós que el que té ara ha aplicat una determinada política i ha acabat com ha acabat, jo realment, els seus consells, els haig de prendre amb una certa mesura, amb una certa, diguem-ne, precaució.

Fa temps, abans de l'última legislatura, em penso que va ser un company del Govern, el Conseller Macià Alavedra, que li va dir una cosa, senyor Ribó. Li va dir que l'hipercriticisme no

agradava a la gent; i aleshores li va advertir, li va advertir: «escolti, això no els anirà bé, a vostès, aquesta línia de conducta», i miri, ja veu com ha anat això, ja veu com ha acabat.

Aleshores, jo, el que avui li voldria dir és només que les seves observacions jo les prenc molt en compte, que d'alguna manera jo crec que obren un camí i obren una perspectiva de debat interessant, i que en tot cas en el torn de rèplica o de contrarèplica podrem continuar discutint sobre aquests temes de Pressupostos.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Ilustre Diputat senyor Ribó per a la seva contrarèplica, per dotze minuts.

El Sr. RIBÓ: Senyor Cullerell, jo no hi volia entrar però vostè m'hi fa entrar amb la seva intervenció final. No siguin els camions de la confusió. Nosaltres aportem xifres, aportem arguments, vostè me'ls pot rebatre, em pot corregir les xifres, però no vagi per la via de la broma fàcil o vorejant l'insult per desqualificar l'adversari. Jo li podria dir a vostè que qui va de bracet amb banquers és vostè i no jo. Banquers o ex-banquers, i no vull entrar en un terreny que és absolutament confusionari sobre arguments que s'estan donant aquí en la Llei més important per al 85, que és la Llei del Pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Senyor Cullerell, jo li he fet preguntes, i vostè, de la majoria de preguntes que li he fet, no n'ha contestat ni una. Vostè ha intentat confondre la Cambra barrejant xifres que jo he utilitzat. Tornem-les a utilitzar a veure qui és que està confonent, i fem un debat, que per això som aquí, no per fer debats públics electorals, pre i postelectorals, que per a això hi ha altres instàncies i altres seqüències polítiques. Som aquí per debatre la Llei de Pressupost del 85, a partir, òbviament, d'unes correlacions de forces fixades en les eleccions de 29 d'abril del 84, que per això hi ha asseguts aquí uns o altres Diputats o Diputades, en aquesta Cambra. Però això, senyor Cullerell, no és un argument per rebatre temes com el de la inversió pública o privada, o temes com el del risc financer, que ara en tornarem a parlar.

Senyor Cullerell, la seva obligació és elaborar el Pressupost; no cal que m'ho recordi, això ho diu l'Estatut. La nostra —no només la meua, no només la del senyor Ribó, o el Grup del PSUC—, la de les Diputades i Diputats de Convergència i Unió, en primer lloc, perquè són majoria en aquesta Cambra, i la de la resta és esmenar-lo, discutir-lo, votar-lo i aprovar-lo. Quatre funcions. Digui'm vostè si el Pressupost del 84, aquesta Cambra, de debò, el va esmenar, el va discutir, el va debatre, el va votar i el va aprovar. L'únic que va fer és posar el segell que a vostès els fa falta com a Govern per poder anar a les despeses. I em temo —i he començat amb la voluntat més positiva en la nostra intervenció inicial—, pel que vostè ens ha contestat, amb confusionisme i amb una broma fàcil, que aquesta Cambra, començant pels 72 Diputats i Diputades de Convergència i Unió, que cobren del diner públic per la seva feina, també el que farà és posar el segell en un document que a vostès els fa falta i veurem per què els fa falta. Això no és digne per a aquesta Cambra, ni és digne per a la representació institucional que ha de tenir davant el poble de Catalunya.

Senyor Cullerell, vostè em parla de l'autonomia de l'ingrés i de l'autonomia de la despesa. Si vostè em diu que no tenim ni autonomia d'ingrés, ni autonomia de la despesa, què hi fem,

aquí? Què hi fem? Fem una sola votació, senyor President: aixequem-nos o quedem-nos asseguts i cadascú a casa seva! I s'ha acabat! I vostès tindran el que els fa falta i, a més, molt abans, i amb molt respecte per als projectes que pugui tenir cadascú en els dies propers.

No, senyor Cullerell, no es tracta d'això. Hi ha uns marges d'acció. Si és vostè qui els reconeix! Si ens fa uns discursos fantàstics sobre la modernitat i sobre la programació, i sobre la innovació! En què quedem? Hi ha o no hi ha marge? Si no n'hi ha, per què ens parla de modernitat? Sap que la modernitat és un tema molt, però molt seriós, si no és una paraula buida?

Llavors podem entrar en tota una sèrie de qüestions que signifiquen el camí cap a l'any 2.000, com vostès diuen en documents de partit, i que impliquen quantitat de sectors de l'economia. Una de dues: o hi ha o no hi ha marge. Si tenim problemes de finançament, que el Grup del PSUC li pot donar lliçons a vostè, senyor Cullerell, sobre finançament autòmic; no perquè siguem més experts que vostè, no; perquè no hem acceptat determinades rebaixes que vostè va acceptar negociant el mes de febrer del 84, just abans de les eleccions, amb el nostre vot en contra, amb la nostra denúncia pública, amb les nostres esmenes al Parlament i a les Corts Generals. No ens vingui a donar lliçons de defensa autònoma, senyor Cullerell; s'equivoca quan dona aquestes lliçons. Sap que aquí hi ha grups que han anat molt més lluny que el seu en la defensa de l'autonomia, siguin competències polítiques, siguin competències econòmiques, senyor Cullerell.

Si tenim un marge de finançament, deixant de banda el problema que tornem a demanar a vostès..., que són vostès els qui fins ara no han volgut que es posi a l'ordre del dia un debat sobre finançament autòmic, deixant de banda aquesta qüestió —que vindrà quan vostès vulguin, i no ho vagin traient per anar tapant el debat que ens ocupa—, si tenim un marge, discutim sobre aquest marge, si no, repeteixo, tanquem les carpetes i s'ha acabat aquest debat. I per a nosaltres discutir sobre el marge és discutir sobre els marges que vostès tenen a l'hora de negociar els ingressos, senyor Cullerell. No em vulgui tapar la boca dient-me que no hi ha cap mena d'elasticitat per al Consell Executiu a l'hora dels ingressos, fins dels que vénen d'impostos cedits, perquè s'ha contradit vostè. Ha dit: «Això en el Consell de Política Fiscal es negocia i s'arriba a uns acords.» Doncs si hi ha una negociació, és que hi ha uns marges que vénen fins i tot de la recaptació, com vostè reconeix en altres partides que hi ha al Pressupost. Però aquest no és el tema central.

Aquest era un tema que ens servia per a demostrar-los que també hi ha errors en l'elaboració dels ingressos, però anem a la despesa, que és el tema important, on hi ha més marge dintre de la relativitat del marge. Vostè ens parla de grans objectius de modernització. I és aquí on jo li he citat el senyor President del Banc de Bilbao, perquè no totes les cites que es fan des d'aquesta tribuna són fetes per portar-les de bracet. Vostè des d'aquesta tribuna, senyor Cullerell —l'hi recordo—, ha citat Marx, Mao-Zedong i molts altres polítics que jo en ma vida parlamentària he citat des d'aquesta tribuna. I no sé si li podria aplicar la mateixa recepta que vostè m'aplicava. Sí que li hi podria aplicar quan presumia tant de programació, que fins ara en l'acció de Govern potser és que no li deixen els altres membres del Govern ser tan progre, però a l'hora de la veritat no ho

ha aportat aquí.

Senyor Cullell, el senyor President del Banc de Bilbao diu: «El empresario está ganando dinero, la economía produce excedentes importantes, ahora se debería invertir y no se invierte.» Jo l'hi trec perquè, si ho digués jo, vostè em diria: «és clar, des de l'òptica del seu grup utilitza aquest argument». No, des d'una òptica molt llunyana a la del nostre Grup hi ha aquest reconeixement, mesos passats, ja. Per tant, jo li trec aquest argument a l'hora de discutir sobre una falsa dicotomia que vostès ens recorden des d'aquesta tribuna que és, o assistencial, o l'empresa privada. No, senyor Cullell, no hi ha enfrontament ni són excloents les dues polítiques ni els dos eixos d'actuació. I jo he intentat demostrar, amb xifres, que vostès no fan ni una ni l'altra, si més no amb l'esforç que caldria, amb els cabals que tenen de diner públic a Catalunya.

Aterrem una mica, senyor Cullell, no anem a la modernitat —gran paraula, «innovació»—, i després ha dit que no tenim marge d'autonomia. Quedem-nos una mica més pel camí dels dos extrems i aterrem en qüestions concretes, com jo li he parlat, opcions del Departament d'Indústria. Si vol pot sortir el senyor Conseller d'Indústria a rebatre'm els meus arguments que han crescut unes partides en detriment d'unes altres. És o no és una crítica, aquesta?, és o no és una crítica ajustada al Pressupost? Contesti'm, senyor Cullell. O és de nou una maniobra d'inexperts que no saben de què va la qüestió, o d'intentar distreure l'atenció? Contesti; llavors no estarem distraient l'atenció.

Perquè la modernitat què té a veure amb el fet que es redueixi l'atenció als centres d'EGB? El senyor President —i lamento haver-m'ho deixat a l'escó, però l'hi diré de memòria—, en una de les seves conferències i com una dèria personal, diu: «l'ensenyament, l'ensenyament, l'ensenyament...» És o no és conseqüent amb això reduir les inversions en centres d'EGB, en un sector que està deteriorat a Catalunya, senyor Cullell? No sap que des de la Revolució Francesa l'*école national* és una forma d'anar promocionant tots els sectors socials amb un símptoma de modernitat? I això no és demanar ni la lluna, ni demanar cap utopia. Per què es redueixen aquests sectors de modernitat, si hem d'estar preparats per a la innovació tecnològica?

Senyor Cullell, sap vostè, parlant de modernitat, que tenen un Pressupost per a Cultura de l'1,4% de tot el Pressupost? Sap quan té el Govern basc? Vol que li citi les xifres d'un Govern com el de Quebec o d'altres governs de caràcter federal autònom, que tripliquen i quadripliquen la seva xifra? És o no és una opció política d'un Govern que es diu nacionalista, que retalla partides de la Direcció General de Política de Normalització Lingüística, com en parlarem en el seu moment al debat, i com no han sabut contestar preguntes elementals que els fèiem al Pressupost del 84? On és aquesta modernitat i aquesta innovació, senyor Cullell? Vostè va tant a la maniobra de la confusió que, quan jo li demano per què no hi ha una política d'actuació econòmica exposada aquí, des d'aquesta tribuna, si és o no és el Parlament de Catalunya, per què no ho han fet encara ni s'han dignat..., em contesta: «Brusselles ens retalla uns documents...» Escolti'm, per pujar a aquesta tribuna el senyor Pujol a exposar-nos la seva filosofia econòmica, que ha anat a altres llocs a exposar-la..., a Brusselles, ningú no l'hi prohibirà, eh?

Nosaltres estem demanant que el 27 de desembre —més de mig any passat ja que s'han celebrat eleccions i s'ha constituït aquest Parlament— el senyor President de la Generalitat es digni a pujar a aquesta tribuna i dir-nos —suposo que amb paraules més parlamentàries— el que està dient arreu i el que hem d'anar seguint per conferències a àmbits que no són parlamentaris, els programes d'acció econòmica, senyor Cullell. I no em contesti amb Brusselles. Contesti: «No ens dona la gana de portar-lo», perquè és l'única resposta que ens han donat, o «els el portarem el mes «x» de l'any 85». Això és la meva pregunta concreta.

I si vol continuar amb preguntes concretes, i anant a la hipòtesi que vostè ha intentat confondre l'auditori amb xifres, jo li he dit, jo li he dit i li he sumat —i no m'he confós amb les xifres de la Seguretat Social— deute més fons: 42.000 milions; corregeixi'm, si no. VI i VII, sense Seguretat Social: 59.000 milions. Jo li deia: si vostès emeten deute per valor de 26.000 milions i el capítol VI només són 32.000, és que només hi ha inversions per valor de 6.000 milions? És que algú s'ho pot creure això, senyor Cullell? Aquesta és la meva pregunta.

I vol més preguntes concretes —i amb això acabo— senyor Cullell? I no em parli de la Sindicatura de Comptes, si us plau; no em parli que puc acudir jo a la Sindicatura de Comptes quan durant mesos ha estat dormint el somni pressupostari del Consell Executiu. Preguntes concretes? Senyor Cullell, vostè coneix o no coneix uns documents que són emesos per la Generalitat reconeixent deute? Miri que concreta. Existeixen o no? Els ha vist vostè o no? Miri, li pregunto això. A càrrec del 85, eh? Per això li dic: Pressupost parcialment gastat. No m'ho pot contestar amb un monosíl·lab. Hi ha per Catalunya documents a mans de particulars on la Generalitat de Catalunya, millor dit, el Consell Executiu, perdó, reconeix un deute? Hi ha a Catalunya empreses que tenen factures pendents que cobriran amb el Pressupost del 85? Dues preguntes ben senzilles, senyor Cullell; miri si faig la tasca planera.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor senyor Ribó. Miri, començo al revés, per on ha acabat.

Vostè coneix el que és un document de plurianualitat? És a dir, s'aprova una obra, s'encarrega aquesta obra i es diu: «miri, aquesta obra es pagarà amb càrrec a l'any 84, amb càrrec a l'any 85 i amb càrrec a l'any 86, posem per cas»; Llei de Contractes de l'Estat. Quines limitacions té? Les limitacions que assenyala també la mateixa Llei de Contractes de l'Estat, la qual nosaltres hem d'acatar, a través de la qual mai, la suma de les anualitats dels anys de les execucions no siguin superiors, per dir-ho així; és a dir, que ensenyament, per exemple, si l'any 85 tenia 5.000 milions d'inversió, doncs no tingués compromès per a l'any 86 més d'aquests 5.000 milions de pessetes. És l'única limitació que posa. És el 70, 60, 50, 50. Això és el que diu la Llei. Per tant, hi ha obres, i no en ensenyament, sobretot en obres públiques, en carreteres, que són obres que duren diversos anys, que l'obra està compromesa, que l'obra està adjudicada fins i tot, i que aquesta obra adjudicada té diferents anualitats, i que, per tant, són diners que també estan compromesos, d'alguna manera, o per anar continuant la realització d'aquesta obra.

A través d'una petició del CEOPAN —CEOPAN és la junta

de contractistes a nivell espanyol — hi va haver una petició a la Intervenció General de l'Estat per tal que les certificacions es fessin. És a dir, l'empresa aquesta, que té una quantitat posada a l'any 84, posem per cas, una altra quantitat al 85 i una altra quantitat al 86, aquesta empresa, quan acaba de fer l'obra del 84, de vegades el que passa és que continua el seu ritme d'obra, li surt més a compte continuar el seu ritme d'obra l'any 85 i l'any 86. I, aleshores, el que els passava és que no pot certificar, com vostè pot suposar, no pot certificar perquè no té crèdit per al 84 i, per tant, aquesta empresa no pot certificar.

A través d'una petició del gremi de les empreses constructores, bàsicament, es va demanar a la Intervenció General de l'Estat i després al Tribunal Econòmic Central que es pogués fer. És a dir, que les certificacions de l'any següent poguessin fer-se. Què en fa un constructor, d'aquestes certificacions amb càrrec a l'any següent? Descomptar-les com si fos una lletra, senyor Ribó, res més; és un document acreditatiu d'un deute que contraurà amb la Generalitat. Bé, li haig de dir que la Intervenció General de la Generalitat jo crec que ha estat l'última o de les últimes que ha acceptat aquesta interpretació que ha donat de Intervenció General de l'Estat d'acceptar que es pot, per dir-ho així, certificar a càrrec del que són partides plurianuals en altres anys o que estan acceptades en els documents de plurianualitat.

Per tant, aquesta pregunta que vostè m'ha fet: «existeixen o no existeixen, donim un monosíl·lab», no l'hi he dit amb un monosíl·lab perquè li he explicat com funcionen les coses, però funcionen a través d'aquests documents de plurianualitats, i, per tant, és evident que hi ha empreses que tenen documents de certificació a càrrec de partides.

La inversió. No; escolti, es torna a equivocar. Això sí que ho sento en l'ànima; es torna a equivocar. La inversió és capítol VI i capítol VII, i, per tant, el capítol VI i el capítol VII, que són 51.000 milions de pessetes, aquí, l'emissió de deute de 26.000 milions de pessetes finança les inversions reals del capítol VI i les transferències de capital del capítol VII. No és que només n'hi hagi 6.000, com vostè ens diu, no! És que, de 32 menys 26, només en queden 6... No, no! 32 més 26, senyor Ribó. I, per tant, a partir d'aquí, aquests 26 van a finançar aquest paquet del capítol VI i capítol VII; perquè les transferències de capital, senyor Ribó, a altres organismes autònoms, a Ferrocarrils de la Generalitat, etcètera, serveixen perquè aquests agents, aquests organismes facin inversió, i aquest deute públic serveix per finançar la inversió que fa directament la Generalitat i la inversió que també fan aquests organismes autònoms, als quals ha transferit la Generalitat els seus cabals. Aquesta emissió de deute no serveix, torno a repetir-li-ho, no serveix per finançar l'amortització del deute, sinó que serveix per finançar el capítol VI i el capítol VII.

M'ha citat vostè, una altra vegada, el senyor Sánchez Asaín. El senyor Sánchez Asaín diu que es donen excedents empresarials —certament— i que aquests excedents empresarials no s'inverteixen. Vostè s'ha parat aquí, però ell continua i diu: «No s'inverteixen perquè no hi ha confiança.» Diguem-ho tot, si ho diem. Diguem-ho tot, senyor Ribó. No s'inverteixen perquè no hi ha confiança. Això és el que diu el senyor Sánchez Asaín. Només era una pura matisació del que vostè m'ha dit.

«El marge és petit i, en canvi, aleshores, discursos grandilo-

qüents, etcètera...» El marge és petit, senyor Ribó, li ho torno a repetir, i em sap molt greu: el marge és petit, i vostè ho sap tan bé com jo. El marge de maniobra és petit; el que passa quan es diu, per exemple, que el Departament de Comerç incrementa en un 107%, em sembla que he dit... Bé, això pot significar, senyor Ribó, que ha augmentat en 1.000 milions de pessetes el seu crèdit inicial respecte a l'any passat. Vol dir això, i això és petit, senyor Ribó. I quan es diu que Agricultura ha augmentat un 49% el seu crèdit inicial respecte a l'any passat, vol dir, també, que pot haver augmentat en 800 milions de pessetes el que era l'any passat, i continua essent petit. Vull dir que no hi ha cap mena de contradicció, per una banda, que li digui que hi ha uns Departaments que incrementen, i que aquesta voluntat d'increment d'aquests Departaments està en la línia de la modernització, i, d'altra banda, dir-li que el marge de maniobra en el qual es mou el Govern de la Generalitat és petit. I un aclariment, perquè en això potser no he estat prou clar jo, quan li he dit —ho he dit al principi de la meua exposició— quin era el percentatge, que havia baixat a un 4,2% el marge de maniobra que teníem, de diner de lliure disposició, em refereixo, sempre, als ingressos corrents, no em refereixo a l'emissió de deute públic, que aquesta sí que és de lliure disposició, com vostè pot imaginar-se. Per tant, quan em refereixo a aquests diners, al marge de maniobra, em refereixo exclusivament als ingressos corrents.

Però llavors, quan parlem de modernitat, jo crec que sí que hi ha una opció, i que no és una opció exclusiva, i que no és dir: «No, no, és que si fem això, no podem fer allò altre.» Jo crec que no és així com ho hem plantejat, senyor Ribó, perquè el que fem, una mica, una mica, també, modestament, humilment, el que els proposem de fer és una mica les dues coses, i, d'una banda, si es posa l'èmfasi en el que en podríem dir la modernització de l'aparell productiu a través de l'esforç que poden fer els Departaments d'Agricultura, d'Economia, d'Indústria i de Comerç, en el sentit de desbrossar el camí, en el sentit de donar confiança i de refer la taxa de benefici i que aquesta taxa de benefici no s'atresori, sinó que realment s'inverteixi i creï els llocs de treball, al mateix temps, senyor Ribó, intentem d'alguna manera, a través dels anomenats Fons d'Ocupació Comunitària i a través del Programa d'Ocupació que vostè troba que és curt —i jo també trobo que és curt, senyor Ribó, jo també trobo que és curt, és evident! que les necessitats són moltes, són més grosses que aquestes—, a través d'això, també poder donar resposta a l'avui; no al demà passat, sinó a l'avui.

I, en definitiva, també, quan vostè parla —ho ha tret de passada, ho dic perquè no quedi com un malentès—, quan vostè em diu: «No és modernització, atacar el problema de l'ensenyament»; senyor Ribó, evidentment, i el problema de l'ensenyament i el problema de la formació professional. Com es pot parlar de modernització, com es pot parlar d'un reajustament positiu, d'una reindustrialització, d'una reconversió industrial, sense tenir en compte tot el problema que significa la formació professional, sense establir prioritats en el Departament d'Ensenyament pel que fa referència, per exemple, a l'ensenyament general bàsic o a la formació professional? Com es pot fer, això? Modernització també vol dir això, senyor Ribó; estic absolutament d'acord amb vostè, i no ens devem haver entès, en aquests moments, quan jo li he parlat d'ensenyament i quan

vostè m'ha contestat també per aquesta partida d'ensenyament.

Finalment, per dir-li això de la programació. No, no és cap excusa, no és tirar pilotes fora, no és intentar no contestar-li, no s'ho pensi, això, que sempre intentem... No és veritat, senyor Ribó. Amb tota sinceritat, no és veritat. De la programació, l'únic que li he dit és una cosa: primera, mantenim els compromisos que hem tingut sempre: la programació es portarà en aquesta taula, amb moltes dificultats, senyor Ribó —que vostè hauria d'entendre i que suposo que tota la Cambra entén—, perquè el fet de portar un programa econòmic... Vostè em dirà: «Ja està, una altra vegada desviant l'atenció de la jugada cap a Madrid». Però vostè ho ha d'entendre i suposo que m'admetrà vostè que el que ha de tenir aquest programa econòmic, com a mínim, són uns escenaris pressupostaris —m'imagino que, això, m'ho ha d'admetre—, i portar aquest programa econòmic a aquesta Cambra, amb uns escenaris pressupostaris, en un moment en què vostè sap que s'està modificant o que es pot modificar el sistema de finançament de les autonomies, en un moment de canvi tributari important en el conjunt de l'Estat espanyol... Tot això, senyor Ribó, comporta o presenta dificultats importants. Almenys, el que aportem aquí, a més a més de ser un exercici acadèmic, que serveixi per a una altra cosa, que tingui alguna cosa a veure amb la realitat, i aquestes dificultats reals, senyor Ribó, i que vostè suposo que les entén i que les comprèn—, són les dificultats que hi pot haver o que hi ha en aquests moments en el problema de la programació o en el que en podríem dir un programa a quatre anys que el Govern pensa fer en matèria econòmica. I això, això, senyor Ribó, li ho torno a repetir no és allò de dir: «No, no, és que, a Brussel·les...», no. Això, ho tindrà aquí. L'únic que li he dit respecte a Brussel·les és que aquests programes econòmics regionals de les diferents Comunitats Autònomes, que algunes ja han fet i que algunes ja han presentat, en aquests moments, per dir-ho així, es volen homologar, es volen, diguem-ne, doncs, escolti'm, s'ha de fer en paper DIN A-4. Això és l'únic que li he dit, i l'hi he dit de passada, sense cap argument, sense cap excusa perquè digui que no l'hi presentaré. Només li he dit això: li he dit que, a partir d'ara, això s'haurà de presentar en un format, en uns fulls de color verd, en els quals direm, en què hem de dir, etcètera, i que és possible que, de programes d'aquests, n'hi hagi. I tampoc és cap excusa, senyor Ribó, li ho dic per a la seva informació i purament a tall anecdòtic: És possible que cada Comunitat Autònoma en pugui fer tres, de programes d'aquests; un per presentar a Brussel·les, que, d'alguna manera, serà harmònicament presentat; un altre per discutir en el Comitè d'Inversions Públiques, de cara al Fons de Compensació Interterritorial, i un altre per presentar al Parlament. 17 per 3, 51 plans econòmico-regionals. Jo, senyor Ribó, sí que ho dic de passada, això no ho trobo racional, i així és com em vaig expressar i així és com m'expresso. Només li ho he dit entre parèntesis, en l'explicació del que és el problema que vostè ha plantejat, que no era el de Brussel·les, sinó que era el de saber les línies essencials del programa econòmic. Vostè el tindrà aquí, senyor Ribó, estigui tranquil, un d'aquests tres que les Comunitats Autònomes poden fer, un d'aquests tres vostè el tindrà aquí perquè conjuntament en puguem parlar i el puguem discutir.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat vol tornar a...? (Pausa.) Té la paraula per set minuts.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Senyor Cullell, ens ha reconegut —millor dit, per no posar-ho en termes tan enfrontats—, ha explicat, per primera vegada davant la Cambra, que circulen documents de reconeixement de deutes. Permeti'm una pregunta molt senzilla. Ha dit també, si l'he entès bé i l'oïda no em falla, que es negocia en amb les entitats financeres. Puc fer una pregunta molt senzilla: podem conèixer el volum econòmic de reconeixement de deutes que la Generalitat ha emès? Ha firmat, si no vol parlar d'emetre, ha firmat, senyor Cullell, ha posat en circulació, senyor Cullell —utilitzi l'analogia que vulgui, perquè suposo que, si porten el segell de la Generalitat, vostè en sap alguna cosa; m'ho imagino. ¿Ens en pot dir el volum, la xifra concreta? Pregunta senzillíssima.

Senyor Cullell, vostè, en el discurs que ens portava per ser llegit el 84, i que jo lamento per tercera vegada que no pogués llegir perquè se'n va anar —potser volgutament— en tota l'entrada dels temes de finançament autonòmic, deia que el deute està en el límit estricte de l'adequat. Segona pregunta: estem en el límit estricte de l'adequat, senyor Cullell?

Tercer tema, perquè vegi que, fins i tot, anem avançant a seleccionar les qüestions: el tema de la inversió, i, per mi, punt ja, sobre aquest tema. Jo no li estic demanant on van els 26.000 milions; he fet una hipòtesi. He dit que algú es podria imaginar que van a tapar forats, en la mesura que vostè no expliciti quants diners d'altres partides estaven previstos per a inversions, perquè, a mi, els comptes continuen fallant-me: 26 i 15 fan 41, i la partida d'aquesta suma fa 59; en falten 18. Senyor Cullell, per a això estem, per debatre i per anar aclarint aquestes qüestions.

Quart tema: vostè ens diu que no s'inverteix per falta de confiança. En el text que jo li he citat, del President del Banc de Bilbao, lamento molt dir-li-ho, no hi és —si ho vol després li ensenyaré, i no hi és—, però és molt possible que l'argumentació següent fos aquesta. La que hi ha després, molt lògica d'un banquer, diu: «I, al damunt, els empresaris no demanen crèdits, malgrat que es baixen els tipus d'interès.» Però vaja, també és possible que digués el que vostè diu. Què fa falta perquè hi hagi confiança, senyor Cullell? Això ho ha de dir vostè, abans que nosaltres; ho ha de dir vostè!

Quarta qüestió, senyor Cullell: el marge de maniobra. Lamento molt que, en aquests moments, el President de la Generalitat no ens honori amb la seva presència aquí, perquè el vaig a citar. Ara sí que m'hi veig obligat, ja que vostè és qui m'està traient tota l'estona el joc entre «el marge és petit i les paraules són molt grosses», i el vaig a citar amb un document de fora d'aquesta Cambra, però que porta —no s'amoïni— el segell del Servei de Mitjans de Comunicació de la Generalitat, vull dir que no és cap transcripció lliure de ningú sobre les seves paraules. «Algunes possibles línies d'actuació en el camp de l'economia catalana» —diu el President Pujol—: «Proporcionar instruments a l'empresa catalana; incrementar la projecció i fer de Catalunya un país amb mentalitat de comerç internacional; obrir-se al capital i a la tecnologia estrangeres, prendre les disposicions necessàries per fer de Catalunya una plataforma atractiva per a les empreses estrangeres», això que en diuen

l'«aterratge —sembla que ara som un aeroport per a les inversions estrangeres—; «millorar substancialment, no només quantitativament, sinó qualitativament, l'ensenyament i tot el referent a la formació; jugar a fons, en tots els temps, la carta de la innovació i de la modernitat; ajudar en tots sentits a crear un entorn favorable a l'activitat econòmica.» Senyor Cullell, vostè, si fos Diputat de l'oposició, de qualsevol Grup, creu que amb aquestes línies podria jutjar una política econòmica? Creu que és definitori d'una política econòmica dir: «crear un entorn favorable a l'activitat econòmica»? dir: «Jugar la carta de la innovació i de la modernitat»? dir —i això, en contradicció amb el seu Pressupost—: «millorar substancialment, quantitativament i qualitativament l'ensenyament i tot el referent a formació» —això últim en contradicció, perquè això es pot quantificar. Això sí, que li'n puc ensenyar la contradicció, perquè li puc agafar les partides del Departament d'Ensenyament. És clar, no sé com quantificar la modernitat i la innovació, ni sé com quantificar l'entorn favorable a l'activitat econòmica, i aquí no hi puc entrar, en debat pressupostari, però jo li demano: vostè creu que això són objectius de política econòmica perquè ens puguem guiar, a l'hora de discutir nosaltres sobre un document pressupostari, sobre quines són les seves línies d'acció?

Vostè em parla de tres eixos: l'empresa, el foment de l'ocupació i el benestar. A part que, durant tot el Pressupost, en les esmenes al Departament de Treball —a la totalitat i a les particulars— parlarem del programa del foment de l'ocupació, vostè em diu que està d'acord amb mi que és curt, aquest programa. Senyor Cullell, jo em resisteixo a dir-ho, però és que és en el límit, en el límit, amb perdó, ja de la irresponsabilitat, per no dir una expressió bastant més grossa.

Vostès, que van fer desaparèixer, del Pressupost del 84, 5.000 milions, en posen, en el del 85, 2.700, i, per tapar forats, en recullen 2.300 més d'altres Departaments i diuen: «Això també és contra l'atur», però diuen que no ho és necessàriament, que ho coordinarà i ho vigilarà el senyor Badia, però no ho és necessàriament, i aleshores em diu que està d'acord que es queda curt. Però si és vostè qui ho decideix! Són vostès, no som nosaltres.

Nosaltres podem presentar esmenes, però qui pren l'opció de fer desaparèixer 5.000 milions del 84 o de fer només aquest programa tan curt del 85 són vostès! No és ni Brusselles, ni Madrid, no són els Grups de l'oposició! Això és el seu Govern, i segurament s'aprovarà amb el suport del Grup majoritari d'aquesta Cambra. No hi ha ningú altre, responsable! No situem en els núvols la responsabilitat. Qui va fer desaparèixer el fons del 84 són o no són vostès? I per què?

Permeti'm que li torni a fer la pregunta. Perquè si no, al final, resultarà que aquí, els Pressupostos, no sé qui els elabora ni qui els arriba a combinar.

Senyor Cullell, el tema de la programació. Vostè, irònicament, ha dit que podríem arribar a elaborar tres plans. Miri, sap quan té previst vostè per elaborar plans de programació, senyor Cullell? Ha sumat les dues partides? La Direcció General de Programació, senyores Diputades, senyors Diputats, té un Pressupost de 45 milions de pessetes. Tot sumat: personal i inversions per a estudis. Si descomptem el personal ens quedem amb 16 milions. Farem tres programes amb 16 milions! Fantàstic, eh? Un per al Mercat Comú, un per al Fons de

Compensació, un per a la Cambra. Miri, jo no li'n demano ni tres ni dos. Li demano que, en primer lloc, en aquesta Cambra es faci un debat monogràfic sobre la política econòmica del Consell Executiu. I respongui'm: El pensen fer? Quan? O no el pensen fer, ni hi ha cap motiu per fer-lo? Miri si és senzill. No «Ja entrarem en la Direcció de Programació Econòmica sobre aquestes partides, ja entrarem al seu dia en el tema Mercat Comú i en el programa que s'ha de presentar a la CEE, ja entrarem en el que hauríem d'haver presentat —segons ell— del Fons de Compensació, en el programa d'ocupació nacional», que encara no han presentat. Ara, cenyint-nos a la nostra tasca encara més estrictament parlamentària, un programa d'actuació econòmica que, fins ara, és el gran desconegut d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, des de l'escó, senyor President, i per no allargar més el debat. El senyor Ribó continua confonent les coses. Ara confon... he intentat jo explicar-li, d'una manera ben llarga, tot el procés de negociació —la Intervenció General de l'Estat, com la Intervenció General de l'Estat comença a fer descomptables els documents de les plurianualitats, etcètera— i ell ara confon i pregunta les xifres d'aquestes certificacions com si fossin pagarés de la Renfe. No va per aquí, senyor Ribó. És inútil, per més que m'esforci, vostè, això, veig que no ho pot entendre.

Segon tema. Si el límit d'endeutament per al 84 era l'adequat? Sí, senyor Ribó, en el 84 el límit de l'endeutament del 84 —i només cal fer les sumes, senyor Ribó, i llavors ho veuria, no caldria que em cités a mi; fent la suma també se n'adonaria—, l'endeutament era l'adequat, no podia ser més, no podia ser superior al límit de l'endeutament del 84 si es tenen en compte les partides del que representaven —capítol VI, capítol VII— respecte al Fons de Compensació més l'endeutament.

El problema de les inversions, també per a l'any 85: Fons de Compensació més l'endeutament. Al senyor Ribó no li surten els números, també s'oblida d'una altra cosa: en els Pressupostos Generals de l'Estat hi ha el capítol VII, senyor Ribó —també caldria que se'l mirés—; el capítol VII són les transferències de capital que fa l'Estat cap a les Comunitats Autònomes i serveixen aquestes transferències de capital per finançar també les inversions d'aquestes Comunitats Autònomes. I, per tant, aquest també, aquests números que tampoc no li surten i que se'ls oblida a l'hora de sumar, doncs també miri-se'l amb més calma, el Pressupost General de l'Estat, i potser aleshores li sortiran els números.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó. Tingui en compte que té un minut.

El Sr. RIBÓ: Menys, senyor President. Moltes gràcies. Inútil o no, senyor Cullell, aquests documents són als bancs de Catalunya; fixi's si existeixen. Aquesta és la realitat més punyent per demostrar-li que existeixen. I no són gens inútils, eh!, perquè es negocien, i es negocien bancàriament, i porten el reconeixement de la Generalitat. Per tant, pregunta que vostè continua amagant —i a base d'aquestes preguntes van sortint xifres, en aquesta tribuna—: volum d'aquest reconeixement —ja sé que no m'ho contestarà, però la pregunta queda enlaire.

Jo li puc citar una xifra, però no vull ser tan irresponsable, perquè l'he aconseguit amb un mostratge d'anar recuperant papers d'aquests. Vostè pot donar-nos una xifra real, i en comptes de riure, senyor Cullell, si el veiessin alguns dels qui tenen aquests papers a les mans rient, potser no estarien tan contents del que s'imaginarien que és la responsabilitat financera de l'actual Govern de la Generalitat.

I segona qüestió, senyor Cullell, perdoni que insisteixi sobre el programa d'actuació econòmica —hi havia una moció presentada per diversos Grups d'aquesta Cambra en el debat de setembre i foren els vots de Convergència i Unió que impediren que aquesta Moció prosperés—, torno a fer la pregunta —molt més senzilla, que no cal que vagi als bancs per contestar-me-la—: hi haurà o no hi haurà debat sobre el programa d'actuació econòmica, senyor Cullell?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que està llest aquest diàleg entre el senyor Conseller i el... (*Rialles.*) Bé, ara anem a passar a la segona ... acumulem les dues esmenes a la totalitat. Bé, doncs, per a la segona esmena, que és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula al Diputat senyor Armet. L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pujo a aquesta tribuna una mica consternat, i em permetran que ho comentï prèviament, perquè, de l'ordre del dia no, però sí de l'hora de fer aquesta sessió, me'n vaig assabentar pel President de la Generalitat a través d'un dinar amb els mitjans de comunicació abans que me'n assabentés pel President del Parlament. Ho dic, això, una mica com a símbol perquè recuperem el sentit institucional a Catalunya i que cadascú estigui en el nostre lloc i que tots formem part d'aquesta institució, que és de tots, la Generalitat de Catalunya.

Dit això, m'agradaria començar dient: Dèiem ahir que se'n dubte hi havia una estratègia parlamentària per part del Grup de Convergència i Unió, i especialment expressada pel President de la Generalitat, el senyor Pujol. Es tractava de dir «El Pressupost de 1984 és un Pressupost dolent, però ja veureu el Pressupost de 1985». Manera d'actuar: intentant en tot moment que, en la segona part de l'any, el Pressupost de 1984 —per la part d'inversions i transferències de capital— no s'executés en el volum que estava previst, i intentant regularitzar fortament aquest Pressupost amb una penalització molt clara despeses d'inversió i transferències de capital. Tots vostès recordaran que estàvem en una baixa de 20.000 milions de pessetes d'inversió en el Pressupost de 1984. En el Pressupost de 1985 ens ve la liquidació del 1983 i comencem a entendre quina és la lògica dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, després de quatre anys de la seva vida activa —no tenim en compte, per tant, els Pressupostos incipients de 1978 i 1979. I quan estudiem aquests quatre anys sempre veiem que no es reconeixen obligacions en allò que és clau, és a dir en inversions i en transferències de capital. En canvi, anem sempre cobrint totes les despeses burocràtiques dels Pressupostos. Aleshores, per exemple, quan nosaltres analitzem aquest fet, veiem que el 1983, de 52.000 milions de pessetes que estan previstos d'inversions en el seu conjunt —inversions i transferències de capital—, d'obligacions reconegudes són 28.000 milions de pessetes. És a dir, es produeix un efecte d'equilibri,

sempre per la via que hauria d'apreciar-se com a més vàlida, com a més dinàmica o com la via a potenciar, és a dir la via de la inversió.

En canvi, el que es va fent és una política d'omplir l'estructura. Aquesta estructura comporta unes despeses complementàries burocràtiques; aquesta estructura comporta unes despeses complementàries de subvencions; és a dir, tot el que s'anomena operacions corrents té un creixement, no solament equilibrat, sinó exponencial, mentre que el creixement derivat de les inversions és un creixement baix.

Què vol dir això? Que davant d'aquest debat que hi havia fa poc, de si el deute públic finançava o no finançava la inversió de les transferències de capital, és a dir, si la suma de transferències de capital vingudes de l'exterior més emissió de deute públic estaven finançant els capítols VI i VII del Pressupost, que és un principi fonamental d'equilibri entre el que són fonts d'inversió i destinació d'inversions, resulta que quan nosaltres analitzem el Pressupost executat, és a dir, per la via de les obligacions reconegudes, veiem clarament que, en ser penalitzats els capítols VI i VII, podem dir i podem afirmar que el deute públic de la Generalitat de Catalunya ha estat servint *de facto*, per la política d'execució del Pressupost, per finançar operacions corrents, per al finançament burocràtic. És evident que les obligacions legals són a la presentació del Pressupost, és a dir des de la perspectiva del Pressupost inicial. Però el que és molt important a la vida pressupostària és veure la seva evolució posterior; i la seva evolució posterior ens demostra, palpablement, que —de manera decidida, clara i ferma— aquestes emissions de deute públic han servit, sovint, per eixugar despeses corrents.

Un cop feta aquesta valoració voldria fer una segona valoració prèvia, que és que avui ens trobem amb un Pressupost atípic, el de 1985. Per primera vegada en la història de la Generalitat de Catalunya, l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Josep Maria Cullell, pot passar la guillotina a les partides pressupostàries que estimi convenient dels capítols I, II i IV, per tal de poder equilibrar el Pressupost de 1984, en cas que es produeixi dèficit. És a dir, ens trobem davant d'un Pressupost les partides del qual sabem que són sempre limitatives, però no són limitatives al cent per cent, sinó que estan condicionades per una clàusula del Pressupost de 1984, la qual cosa vol dir que ens trobem davant d'un Pressupost no vàlid des de la característica tan tradicional dels Pressupostos que fixen uns límits quantitatius que no es poden sobrepassar; es permet unes alteracions en el si de les partides pressupostàries, però mai vénen condicionades *a priori* per un altre Pressupost i donen la competència a un Conseller, en concret, que pot passar la guillotina a les partides que vulgui.

Per tant, senyores i senyors Diputats, és bo que tots coneguem perfectament que ens trobem davant d'un Pressupost en què el Conseller pot passar la guillotina a les partides que vulgui. Dit això, si analitzem l'evolució 83 - 84 - 85, veiem que el 83 és un Pressupost esplendorós, del qual es nodreixen tot un conjunt d'actuacions que tenen el seu reflex electoral; el 84 és un Pressupost d'una forta regularització, i el 85 és entrar pel camí del realisme. Per un camí del realisme deformat, perquè hi haurà tot un conjunt de partides que es trobaven al 84 que tornaran a sorgir el 1985 —no per la via d'incorporació, sinó per la via de, com que no s'hauran gastat el 84, surten el 85.

Estem davant d'un exercici numèric per poder presentar un Pressupost del 85 que sigui un Pressupost que tingui alguna orientació o que tingui algun punt de referència que permeti dir: «Hem incrementat, quantitativament, tals partides, tals altres».

Però si passem nosaltres a l'anàlisi acurada d'aquest període —que no es pot deslligar 83, 84, 85— i no fem la comparança 84/85, que és una comparança absurda pel que succeí el 1984 —i, utilitzant, per tant, la mateixa nomenclatura que el senyor Pujol: «És un Pressupost dolent, molt dolent»—, anem a fer una comparació encara més llunyana, i en les pessetes de cadascun dels anys, que és el Pressupost de 1983 amb el Pressupost de 1985. I aquest Pressupost del 83-85 ens dona que l'increment conjunt de les operacions corrents són 28.000 milions de pessetes, mentre que les operacions de capital baixen 477 milions de pessetes.

I parlo en pessetes de 83 i en pessetes de 85. L'anàlisi d'aquest període, que no és a la memòria i que era el període significatiu, amb dos anys de retard, permet valorar quina és la situació, quin és l'increment, on es produeix l'increment —que és un increment esbiaixat— i es torna a produir el mateix que denunciàvem el 1984. Un increment esbiaixat a favor de les operacions corrents, a favor del reforçament burocràtic institucional, no a favor de l'activitat inversora.

Si nosaltres passéssim a l'anàlisi del territori, crec que aquesta també és una constant. Aquí seríem clàssics, diríem el mateix de sempre: es produeix discriminació en funció d'uns paràmetres que puguin ser objectivament mesurables. No entraré en això, perquè hi entrarem, espero, en un debat específic sobre les inversions territorialitzades de la Generalitat i que arrenquen ja de 1980, quan contemplàvem els Socialistes que només el 3% de la inversió se situava en una zona territorial on vivia el 50% de la població de Catalunya.

Aquest fet s'ha anat corregint, i està molt lluny de tenir un cert equilibri, però és evident que aquest és un altre tret. Aquest tret és clàssic i per tant correspon a aquelles crítiques que nosaltres hem anat fent al llarg d'aquest període.

Primera conclusió, comparació 83-85: demostració clara i inequívoca de potenciació d'operacions corrents en contra d'operacions de capital. Primera conclusió. D'això se'n desprèn que la lluita contra l'atur —si utilitzem l'expressió emprada pel senyor Pujol, que, òbviament, lluitar contra l'atur vol dir tota l'activitat inversora de la mateixa Generalitat— resulta que estem veient com va baixant, de mica en mica, gota a gota —gotes importants—, raig a raig, contingents importants de la inversió que tenen un cert efecte complementari de lluita contra l'atur.

Si entrem en els aspectes més concrets de les polítiques dirigides contra l'atur observem que es fa també una fallàcia numèrica; és a dir, el 83 teníem 5.000 milions; el 84, 1.000 milions, i ara, el 85, novament 5.000 milions, quan resulta que d'aquests 5.000 milions, de fet, són 2.700 milions de pessetes dirigits a la promoció de l'ocupació a través dels ajuntaments i la resta són inversions complementàries dels diferents Departaments de la Generalitat de Catalunya. Crec que és palès que des de la perspectiva del que és una política específica a favor de l'ocupació s'ha produït una baixa de 5.000 milions de pessetes, que teníem el 1983, a 2.700 milions de pessetes, que tenim el 1985, encara que es vulguin emascarar les xifres.

Ens consta que hi ha hagut fracassos en la política del Consell Executiu. El Consell Executiu jo crec que té un mèrit històric, que és que podrà dir, en algun cas, en algun programa sectorial, que ha fet seves aquelles proclames del Keynes, que deia: «per crear ocupació convé incrementar la despesa pública, i encara que sigui necessari fem un sot al carrer, hi posem una botella i el tornem a tapar», per demostrar que l'activitat pública podria tenir certa efectivitat. És cert que en els programes, concretament d'arqueologia, que ha dut a terme el Consell Executiu de la Generalitat s'ha fet el mateix, s'han descobert uns moviments arqueològics i s'han tornat a colgar els moviments arqueològics, evidentment, en aquest cas per la mateixa defensa del moviment arqueològic, perquè vol dir que hem estat finançant el moviment de terra. Vull dir que d'una manera o d'una altra crec que és important, crec que és important veure que hi poden haver programes sectorials amb un cert ingredient de fracàs, però el que sí que és honor de la nostra actuació política, de tots aquests parlamentaris, és que les quantitats dirigides a la lluita contra l'atur no poden baixar, no poden baixar, i, per tant, si volem estar al nivell del 83 —que és molt menys en pessetes constants—, hauríem de situar-nos a 5.000 milions de pessetes.

En el tema del benestar. Aquest Diputat que els parla va quedar molt sobtat el mes de juliol, agost, setembre de 1983 quan va veure un nou canvi de llenguatge, diguem-ne, positiu, de modernitat aparent, per part del senyor Pujol, en el sentit que en lloc de parlar d'aspectes molt concrets i puntuals «Boadella, Can Ruti...» és a dir, anar a uns aspectes que tenien, diguem-ne, un cert interès, passava a desenvolupar una política de grans eixos.. És una mica allò que fan els homes de *marketing*: la modernitat i el benestar. I tant va ser així que el mateix Consell Executiu es va impregnar d'aquesta política; hi va haver un home que va ser el gran líder, que per cert ara és Conseller d'Agricultura, que és el senyor Miró i Ardèvol, que en tres mesos es va dedicar d'una forma molt molt intensa a tot el que era oficines d'ocupació o oficines de benestar. Aleshores hi havia un *leitmotiv*, l'expressió «benestar social». Jo sempre els recordava que des de l'esquerra el tema dels serveis socials era un tema molt discutit, que, la socialdemocràcia, a tot el món ha estat un dels seus grans èxits en anar incrementant la despesa pública amb serveis socials; això, per tant, és patrimoni, diguem-ne, de l'esquerra en un sentit molt ampli, o del sentit progressista i també dels liberals, que consti. Em sembla que és un tema important aquest.

Quina és la nostra sorpresa actual? Que aquesta política del benestar, que a més sona bé, perquè tothom es pensa que pot ser, diguem-ne, un subjecte passiu del benestar, que sona molt bé, que està, diguem-ne, per tant, ben pensada, que jo els felicito sincerament des de la perspectiva del *marketing* polític, en el moment que estudiem la seva concreció, doncs no funciona. Perquè si utilitzem el concepte que tradicionalment emprava el senyor Jordi Pujol en joventut, esports, ensenyament i sanitat veiem el seu global i veiem el creixement global del mateix Pressupost, resulta que el Pressupost creix més que el que és la globalitat d'aquests quatre, diguem-ne, factors que incideixen a definir això que ell en diu «benestar social». O quan nosaltres analitzem, concretament, el capítol VI d'inversions el que veiem és que el pes que tenien les inversions sobre el total de joventut, esports, ensenyament i sanitat passa d'un 23.9%,

el 84, a un 21.7%. Per tant, aquest no és un Pressupost de benestar. Podríem ja caracteritzar-ho quan hem parlat nosaltres de la baixa d'inversions, però quan entrem ja en els capítols en concret crec que queda clar i queda palès que no és un Pressupost de benestar. I jo els agrairia que a part d'aquests rampells conjunturals fessin seva aquesta política que van prometre, perquè l'altre dia jo deia en aquesta Cambra que uns poden ser més de dretes, més d'esquerres, opinar d'una manera o d'una altra; quan més clar opinem tothom, millor per al poble de Catalunya, però el que no és bo és quan des de les altes instàncies es llancen unes promeses que després no es veuen concretades en política de fets.

Un altre element que a nosaltres ens suggereixen aquests Pressupostos, i aquest és un aspecte institucional. Nosaltres hem defensat sempre que l'Administració de la Generalitat havia de ser l'impuls, el director, el motor de tota l'Administració pública del país, sens dubte, ho marca l'Estatut, però també volíem dir que això era una voluntat política expressada des de la presidència i des del seu Govern. I això passava per entendre que tots els ens locals passaven a ser col·laboradors de la Generalitat, estretament col·laborant amb la Generalitat, que tot un conjunt de programes sectorials havien de ser amb l'ajut, coordinació i col·laboració, i sempre amb la direcció del Govern de Catalunya. Quina tasca més extraordinària es podia fer en diferents àmbits sectorials si érem capaços de fer una política de coordinació en aquest sentit, i, sens dubte, quin prestigi polític i quin prestigi, també, en tots els ajuntaments de Catalunya el Govern de la Generalitat tindria.

I nosaltres no hem entès mai la política de desconfiança, la política de petita malfiança, la política de valorar el color dels ajuntaments, perquè sempre hi ha hagut algú que ha parlat del color dels ajuntaments aquí, mai jo, perquè he pensat, i els socialistes sempre hem dit que les institucions de Catalunya, els ajuntaments de Catalunya formen part del que és el mateix cos, el mateix nervi de la Generalitat de Catalunya.

Quan nosaltres veiem el capítol IV observem que de cada 100 pessetes només 2,5 pessetes d'aquestes subvencions passen a través dels ajuntaments de Catalunya. I tots sabem l'efecte multiplicador que té una activitat dirigida en aquest sentit. L'altre dia hi havia un Diputat de Convergència que deia: «Oh, és que quan un duro va a l'ajuntament es queda a l'ajuntament». No. Quan un duro va a través de l'ajuntament per a una finalitat concreta, imposat per la Generalitat, controlat per la Generalitat, dirigit per la Generalitat genera un impuls multiplicatiu que els ajuntaments se'l fan seu i això permet parlar d'una política coordinada en el si de tot el territori de Catalunya. Perquè ara ens trobem en una situació —si em permeten l'expressió— dramàtica d'uns equipaments diferencials, no en relació amb la mida del municipi, sinó en relació amb el major o menor accés que aquells ajuntaments han tingut a cadascun dels Consellers o al Govern de Catalunya en general, la qual cosa no és positiva, no és positiva ni per als municipis, ni és positiva amb el noble objectiu de reduir les desigualtats socials i territorials que es produeixen a Catalunya.

Aquest Pressupost consisteix, ni més ni menys, en la consolidació d'una tendència, que és la tendència de la incomprensió, i la consolidació de la tendència de la incomprensió ens porta al desaprofitement dels recursos públics de Catalunya vinguin d'on vinguin. I aquest és un principi que nosaltres

creiem que s'hauria de corregir ostensiblement vista la història d'aquest Consell Executiu i la darrera.

Per últim, un altre factor que nosaltres hem volgut analitzar és tot el tema dels ingressos. Per saber què finança què, s'ha de fer una anàlisi del flux de fons, perquè és evident que jo podria dir que si en l'àmbit de benestar social puja quantitativament 10-12 mil milions de pessetes, i l'impost sobre el bingo em puja 10-12 mil milions de pessetes, jo això ho finanço amb això. Perquè, és clar, el Pressupost és una estructura i com a estructura és una estructura que tota ella va perfectament engranada, i l'única manera possible d'analitzar aquest tipus de temes és valorar els fluxos de fons que es produeixen en ingressos i despeses en el si del mateix Pressupost; perquè, si no, estem fent un plantejament, quan ens interessa, estrictament d'anàlisi d'increment-decrement en cada partida, quan s'ha de veure en la seva globalitat de conjunt.

A nosaltres ens queda el gran dubte d'una anàlisi de les taxes, de la importància que han tingut a la Generalitat, de per què s'han fet servir aquestes taxes, això em sembla important. A nosaltres ens queda la constatació que avui, en el que és l'estructura d'ingressos, el percentatge de participació, en representar el 8,5% del que és l'estructura d'ingressos, que és l'element, diguem-ne, més punyent quant a la negociació —i hem de ser molt conscients dels marges de maniobra que tenim—, però, realment, és un percentatge baix; tenim tota la sospita que els ingressos addicionals que vinguin de l'impost del bingo, evidentment no aniran a benestar social, i no aniran a benestar social per la mateixa dinàmica de les coses, i és per la mateixa execució del Pressupost, i la història d'aquests Pressupostos sempre han demostrat com hem reduït partides d'inversió, com hem reduït partides cabdals per al mateix Pressupost. En canvi, nosaltres, no hem reduït mai, mai hem reduït despesa burocràtica.

Hi ha alguna partida a transferències de capital que a nosaltres ens sobta, perquè creiem que no serà difícil d'assolir, cal veure l'estimació —ho dic perquè hem estat mirant molt atentament les memòries que es feien—, però aquests temes dels ingressos ens portarien a un darrer tema: que és el tema del dèficit de les seves perspectives.

Els socialistes creiem que hem entronitzat un sistema que passa, bàsicament, per intentar fer la ficció que no es produeix dèficit, i que, en cas que es produís, aquest dèficit serà equilibrat en el període posterior. És clar, això no és bo perquè això obliga a uns moviments pressupostaris molt sobtats, no coneguts per aquesta Cambra, que poden afectar fins i tot el comportament del Consell Executiu.

Quan entrem en aquest tema és interessant remarcar què volen dir els marges de llibertat que té el Consell Executiu. Els marges de llibertat són més grans o són més petits si col·loquem, evidentment, el deute públic o no el col·loquem, o si aquest deute públic em serveix per finançar operacions corrents o no, perquè si tenim una bona estructura financera el marge operatiu que em dona un deute públic per fer inversions és un marge de llibertat, en aquest cas, per a aquesta partida, del 100%. El que succeeix és que vostès han exhaurit gran part dels marges de llibertat, perquè una cosa és que un Pressupost digui que podem contractar persones per 7.500 milions de pessetes, i l'altra és que arribin vostès quasi al 100% d'aquesta contractació.

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

El Sr. ARMET: Jo els diria que al Grup Socialista el que ens preocupa més fermament és que la plantilla orgànica que en un moment determinat aprovà el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya i que es féu d'una forma absolutament precipitada, anòmala i que no responia a cap criteri científic i actual sobre com es fa una plantilla orgànica serveixi d'inspiració per al mateix creixement orgànic de l'Administració de la Generalitat, perquè si ara tenim una hipertròfia burocràtica ens trobaríem en una situació lamentable, en què hauríem reduït a zero les nostres possibilitats de llibertat. I tot el que seria imposició futura o endeutament de futur estaria, evidentment, pivotant sobre el dèficit.

Per acabar, el fet de tenir amagat el dèficit pressupostari no és bo. Democràticament parlant i pressupostàriament parlant convé saber el dèficit pressupostari. Si s'han de reduir partides durant l'any per intentar equilibrar un Pressupost convé també que es conegui quines són aquestes partides i per què, i per què sempre pateixen les partides més inversores, més dinàmiques i amb més efecte sobre el país. Si existeix un dèficit de tresoreria és bo que es digui, que es conegui com es finança, quines són les diferents fonts de finançament d'aquest dèficit de tresoreria, perquè aquesta Cambra no pot estar dos, tres, quatre mesos especulant sobre el volum o importància del dèficit i com està finançant-se actualment. I, senyores i senyors Diputats, si convé treballar per un esquema de futur, sens subte, i sàpiguen, senyores i senyors Diputats, que els socialistes estarem en primer rengle, de forma seriosa, prudent i ferma per intentar millorar allò que es pugui millorar i per intentar fer de la nostra política autonòmica una política al servei de Catalunya, al marge del que seria la defensa d'uns legítims interessos d'un partit polític. Això és el que ens guiarà, a nosaltres, des d'aquesta perspectiva.

Per totes les raons esmentades, per la valoració que el Pressupost del 85 significa una base respecte al del 83 en les partides clau, per tota la valoració que fem de la política sectorial en relació amb el tema de l'ocupació, per tota la demostració que he intentat fer, senyores i senyors Diputats, sobre que no hi ha una política dirigida a emfasitzar el benestar social, sobre tota la política dirigida a marginar i a no comptar com a col·laboradors els ajuntaments de Catalunya que expressa aquest Pressupost, per tota una política inconsistent que s'expressa en els ingressos, nosaltres, senyores i senyors Diputats, hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President, per la seva benevolència; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc aclarir potser un dubte que ha plantejat el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula respecte al famós tema que s'ha vingut a dir «de la guillotina», és a dir, que a través d'una ordre, a través d'una disposició normativa el Conseller d'Economia i Finances pot realment fer els transvasaments de partida o pot, fins i tot, assenyalar que els sostres dels crèdits que es tenien, doncs, rebaixar-los. Bé, això em sembla a mi que és tornar a entrar altra vegada en la polèmica del cèlebre article 14 del

Pressupost de l'any 84: per a mi això queda clos amb el Dictamen del Consell Consultiu. D'altra banda, veig que és una preocupació constant d'aquesta Cambra el fet de l'equilibri pressupostari i, també vull posar ben de manifest el fet que quan s'hagin de provocar aquests tipus d'actuacions sempre és, tal com diu l'article tant l'any 84 com en la Llei de Pressupostos del 85, informant el Parlament de les accions que emprèn el Conseller respecte als canvis de partida.

Vull dir que això queda clar que no s'ha dit mai però es diu en la llei, surt en la llei, que aquests canvis es faran informant la Comissió d'Economia i Pressupostos del Parlament de Catalunya.

Hi ha hagut una afirmació també al principi, dita de passada, en què diu: «el deute públic ha servit per eixugar el dèficit de la despesa corrent». Això no és veritat, perquè fer això seria il·legal, simplement. I això no és veritat.

Si el que el senyor Armet vol dir és que en el transcurs d'un exercici pressupostari el dèficit de tresoreria ha estat perquè no han vingut els ingressos de les transferències a la caixa comuna i que hi ha hagut un moment en què realment l'emissió de deute hagi pogut servir per pagar despeses corrents, això pot ser perfectament vàlid i correcte. La liquidació dels Pressupostos, l'ajust, l'enquadrament, el que és l'equilibri pressupostari que és la legalitat, sempre el deute públic ha servit per pagar el capítol VI i el capítol VII, i amb una excepció —aprovada per aquest Parlament— d'una amortització d'una altra emissió de deute feta per la Unió Cooperativa Agrària de Reus.

L'examen o l'anàlisi dels Pressupostos del 83, 84 i 85. Bé, realment aquest és un exercici en tot cas acadèmic, un exercici que pot tenir un interès intel·lectual, si vostès volen, però que és absolutament fictici, perquè jo m'he cansat de repetir que el Pressupost de l'any 1983, a partir d'un cert moment, a partir de l'esmena presentada pel Partit Socialista Obrer Espanyol impedeix que les valoracions acordades per les Comissions Mixtes siguin una realitat. Bé, a partir d'aquell moment, aquell Estat d'Ingressos del Pressupost de l'any 83, aquell sostre que tenien els crèdits de l'any 83 no són veritat. No són veritat i, per tant, aleshores, les comparacions de l'any 83, l'any 84 i l'any 85 no es poden fer, i em sembla que sí que jo, la setmana darrera, quan discutíem el Pressupost del 84 vaig dir: «bé, el Pressupost del 84 és un Pressupost de ruptura», perquè no es pot comparar amb el 83. És una altra metodologia, és una altra cosa. Per tant, no fem comparacions respecte al 83, perquè s'ha canviat el mètode. Acceptant el mètode, amb un esforç de bona voluntat, s'ha acceptat el mètode del Consell de Política Fiscal i Financer sense que ens agradi, denunciant les seves insuficiències, però s'ha acceptat, s'ha acatat el que és l'opinió de la majoria, la voluntat de la majoria, la voluntat, en definitiva, del Govern socialista de Madrid.

Per tant, fer comparacions 83, 84, 85, no val. No val. En tot cas, el que s'ha de fer són les comparacions del 83 liquidat, o del 83, diguem-ne, executat, del 83 un cop ja se sap que aquells crèdits inicials no són certs, un cop se sap que allà aquells ingressos no es compliran, un cop es comença, a veure quines són les obligacions realment reconegudes i els drets liquidats, comparar obligacions reconegudes i drets liquidats amb l'exercici del 84 i amb l'exercici del 85. És aquesta l'única possibilitat que hi ha de fer-ho així; aquesta és l'única manera. No crèdit inicial, que ja sabem que hi ha un canvi i que hi ha una ruptura

i que aquesta ruptura no es pot comparar. Perquè el Pressupost del 83 era un Pressupost que, a través de l'acord de valoracions, donava un marge d'autonomia financera a Catalunya. Jo espero, jo espero que a través de les noves fórmules —no com vostè ens amenaçava el dia passat: que mai més la tornarem a tenir— podrem algun dia tornar a assolir un sistema de finançament que ens permeti, de fet, pensar en nivells de finançament com els de l'any 1983.

Per tant, tota comparació a mi em sembla..., en fi, absolutament mancada de realisme. Ja li dic, ja li ho repeteixo, més com a exercici, ja que si es vol fer com a exercici acadèmic em sembla bé, però no com un exercici polític ni com un exercici de realitat, de la realitat.

Jo voldria recordar al senyor Armet, també, quan ha parlat de la lluita contra l'atur, i evidentment de la seva importància —ha fet referència em sembla a una citació del President de la Generalitat respecte a la inversió pública, m'ha semblat recollir—, bé, li torno a repetir una mica el que he dit abans: la inversió en aquest país, la inversió pública en aquest país és el 12%; la inversió privada el 88%. Aquesta és la realitat i aquestes són les dades. Per tant, és evident que la política que es pot fer, la política «econòmica» entre cometes que pot fer un Govern autònom, ha de ser d'alguna manera —complementarietat, em deia vostè l'altre dia, em parlava de complementarietat—, ha d'estar destinada a afavorir, a crear aquell clima de confiança de què parlàvem abans, a esbossar el camí perquè aquesta inversió privada realment es pugui donar. Entre altres coses perquè numèricament és més important, i, per tant, l'única qüestió que en aquest tema ens preocupa, a nosaltres, quan parlàvem d'ajudar a fer aquest ajust microeconòmic, és que els sacrificis d'aquest ajust microeconòmic, que l'ajut que s'ha de donar a aquest ajust microeconòmic es pugui realitzar a través de les iniciatives dels Departaments que en aquest Pressupost del 85 reben un ajut principal.

L'altre dia jo ja li vaig dir, llegint-li unes paraules del Secretari d'Estat d'Hisenda, del senyor Borrell, respecte als plantejaments de keynesianisme paleolític que avui vostè ha tornat a posar sobre la taula, pensant que només aquesta inversió pública en obra pública és el que pot crear llocs de treball. Jo crec, li ho repeteixo, sincerament, que, sense oblidar aquesta inversió pública —fonamental, d'altra banda, des de la vessant de crear aquesta modernització del país, perquè si no es dóna aquesta creació d'infraestructures col·lectives o si no es dóna aquesta creació en el sistema viari és evident que el país no es modernitzarà, si no es dóna això a través d'aquesta inversió pública que no es podrà fer aquesta acció modernitzadora que volem fer—, però, de tota manera, li vull recordar que fonamentalment és a través d'aquesta inversió privada, que pesa un 88%, ens agradi o no ens agradi, pensem el que pensem des de diferents vessants ideològiques, pensem com pensem, pesa el 88%. I és des d'aquí que a això se li ha de donar la confiança, i és des d'aquí que se li ha de donar aquesta ajuda, per tal que no trobi obstacles, que no se li posin pals a les rodes.

En aquesta política de modernització entra absolutament tota aquesta concepció —no és una qüestió de *marketing*—, hi entra tota la concepció també del benestar social, d'una concepció del benestar social que no s'ha de mesurar solament en termes de capítol VI, perquè torna a ser vàlid allò que dèiem el dia passat: quan s'han fet ja dintre del capítol del benestar

social, quan s'ha fet en el transcurs d'uns anys determinats una sèrie d'inversions en el camp del benestar social, aquestes accions, aquestes inversions al que induïxen, de fet, és a una despesa corrent que cada any és més forta, la qual cal afrontar, perquè, si no, mal ens serviria, com dèiem el dia passat, tenir guarderies sense mestres o tenir realment ambulatoris sense metges o tenir equivalents esportius sense gent que se'n pogués encarregar.

Per tant, és evident que el fet que vostè em digui que el capítol VI, pel que fa referència al benestar social, ha baixat és perfectament coherent o pot ser perfectament coherent amb l'impacte, amb l'èmfasi que es posa en tota política de benestar social, en tant que aquesta política de benestar social en aquests moments, després de l'esforç inversor que s'ha fet en els exercicis anteriors, requereix el manteniment, requereix el seguiment a través dels capítols de despesa corrent.

Pel que fa referència —ho ha citat també de passada i dintre també del que en podria dir el capítol de benestar social, m'ha semblat entendre— a possibles quantitats a destinar en aquest capítol, pel que fa referència a la Llei del Bingo, com a nova forma tributària de la Generalitat, que es destina en aquest Pressupost, com he dit abans, d'una manera total, absoluta, al que fa referència als capítols del benestar social. Això ho pot trobar vostè a la pàgina 12 de la Memòria, i per tant no hi faré més esment. Però sí dir-los que els 12.000 milions i escaig de recaptació d'aquest impost es destinen tots ells a finançar els increments, no les partides, els increments que respecte al 84 tenen les diferents partides com poden ser serveis a la joventut, assistència social, equipaments escolars, promoció cultural, protecció de menors, actuacions esportives, etcètera. Tots els 12.000 milions serveixen per finançar increments, no les partides, sinó els increments que respecte al 84 té la partida de benestar social.

Finalment, em penso que vostè d'una manera breu ha parlat del dèficit i de les seves perspectives. Bé, aquí hi ha i d'aquí sorgeix la voluntat de manifestar amb un text legal —el famós article 14 a què vostè ha fet referència al principi en parlar de la guillotina— la voluntat d'ajustar o d'evitar qualsevol possible aparició de dèficit, és a dir, de donar compliment al que és un mandat de la LOFCA, que ens diu que els Pressupostos de les Comunitats Autònomes han d'estar equilibrats. Des del punt de vista de l'Estat, des del punt de vista dels ajuntaments, tot això des d'un punt de vista legal està resolt. Des del punt de vista d'una Comunitat Autònoma, crec jo que ho resollem a través d'aquestes lleis pressupostàries, dels textos pressupostaris de l'any 84 i de l'any 85, i mai amagades —ho torno a repetir—, mai d'amagat del Parlament, sinó donant compte al Parlament del perquè es fan o s'han de fer unes baixes en unes partides determinades, per tal de poder fer cara a uns possibles dèficits per manca, per exemple, d'uns ingressos hipotètics.

Perquè, és clar, vostè, per exemple, diu: «...i, aleshores, sempre el que passa és que el que rep és la inversió, i, en canvi la despesa corrent, aquesta no experimenta una rebaixa per poder equilibrar aquest possible dèficit.» Miri, jo crec que aquí l'única experiència que tenim —vostè per dir-ho i jo per refutar-l'hi— és el Pressupost del 83, el cèlebre Pressupost del 83, amb uns crèdits inicials que diem que no responen a la realitat, com a conseqüència de la modificació del percentatge, i que de fet és l'única experiència que tenim. Del 84 no tenim

l'experiència encara; ni vostè ni jo en podem dir res.

I el 83 què és el que passa? Per què el que experimenta la baixada forta és la inversió, senyor Armet? Per una cosa molt clara: perquè en el 83 —i vostè em sembla que en l'article que vostè i el senyor Castells firmen en la *Hisenda Espanyola* ho diu— la inversió està absolutament sobrevalorada. I, d'altra banda, a través del percentatge o dels ingressos que s'havien estimat, hi havia un efecte financer que servia per finançar el capítol VI i el capítol VII. En modificar el percentatge desapareix aquest efecte financer i, per tant, el que es redueix són les inversions que venien finançades per aquest efecte financer. Una part de les inversions que venien finançades per aquest efecte financer són les que s'han de donar de baixa, per poder donar compliment al mandat de l'equilibri pressupostari.

Vostè em parla de dèficit de tresoreria. Surt a la Llei, senyor Armet; surt a la Llei. Vostès ens autoritzen fins a 18.000 milions de pessetes, si no ho recordo malament, enguany, per poder fer cara a operacions de tresoreria en moments determinats en què hi hagi desajustos d'aquesta tresoreria. Per tant, no hi ha aquí tampoc aquest intent de no-transparència que semblava que les seves paraules poguessin indicar.

Finalment, només assenyalar que quan vostè parla malament dels ingressos —que per a mi té molt a veure també amb el finançament del dèficit— diu: «No, és que la cosa a negociar només pesa un 8,5». No, senyor Armet; això no és veritat. Perquè vostè sap que això no és que es negocia només i exclusivament el percentatge; vostè sap que això no va així, és un paquet molt més gros quan es fa la negociació del finançament. No és solament aquell percentatge que pot representar un percentatge relativament petit respecte als ingressos totals de la Generalitat. Es negocien moltes altres coses. Es negocia el capítol IV: quina serà realment la regionalització, per exemple, del capítol IV? Quina serà realment la regionalització del capítol VI? Quina serà realment la regionalització que es pot donar en el capítol VII dels Pressupostos Generals de l'Estat? I li haig de dir, senyor Armet, que, aleshores, sí; li haig de dir que, per exemple, el fet d'observar que Catalunya en l'Inversió Fora Fons és la penúltima comunitat autònoma, en els Pressupostos Generals de l'Estat de l'any 1985, això és greu, molt greu. Per tant, és evident que a l'hora de negociar els ingressos no negociem solament el percentatge; hem de negociar altres coses, i, per exemple —torno a repetir-l'hi—, aquest és un fet fonamental. En una de les zones en les quals la taxa d'atur és més elevada, que l'Administració central ens deixi a la cua del que dedica en Inversió Fora Fons de Compensació Interterritorial és realment inaudit. És inaudit, repeteixo, que el Govern Socialista deixi Catalunya en el penúltim lloc del *ranking* d'Inversió Pública Fora Fons de Compensació.

Això és una cosa que, evidentment, ha d'entrar també en aquesta negociació del que són els ingressos. Això ha de permetre que el capítol VI i VII de la Generalitat siguin també més elevats, perquè s'ha de veure, exactament, si aquestes inversions que es fan o que poden venir a través, per exemple, de l'Acord Econòmic i Social es faran o no es faran sobre àmbits de competència de la Generalitat.

I quan abans citava Bruxelles, i pensant ja una mica en el que pot ser la problemàtica de l'any que ve o d'aquí a dos anys per tot el que són ajuts regionals que poden venir via la Comunitat Econòmica Europea, si recauen aquests ajuts sobre co-

mpetències de les Comunitats Autònomes, qui els gestionarà?. I aquestes són preguntes que estan sobre la taula avui, en el Pressupost si vostè vol del 85, del 86, però que són a la ment de tothom quan es parla del dèficit. És a dir, com farem nosaltres front als dèficits que obligadament en aquests moments nosaltres hem d'assumir i que hem de finançar a través de l'endeutament? Com hem de fer això, si realment es vol continuar en un nivell inversor que, tot i ser insuficient per a les necessitats de Catalunya, tot i ser insuficient per a les necessitats d'infraestructures collectives, tot i ser insuficient per a les necessitats d'infraestructures viàries que té el país..., tot i així, seria dramàtic que ens quedéssim exclusivament, ja ho he dit abans, només amb el que ens assenyala el Fons de Compensació Interterritorial.

Pel que fa referència al darrer tema, un tema dels que vostè ha tocat, jo li dono molta importància: el Fons de Cooperació Municipal; és a dir, que en el capítol IV, aquesta Cambra, pugui un dia —i ho deia em sembla jo ja en el discurs de l'any 83 o ho contestava en una pregunta o en una interpellació, en presentar els Pressupostos del 83 demanant que s'acceptés una esmena transaccional i s'obris una partida de crèdit ampliable per una pesseta per al Fons de Cooperació Municipal— finançar aquesta partida del Fons de Cooperació Municipal.

No se'ls amaga, a les senyores i als senyors Diputats, que a través de la Comissió Mixta i a través moltes vegades d'altres accions s'ha fet i es fan i es continuen accions per tal de portar a terme que la Generalitat pugui finançar serveis que en aquests moments estan prestant els municipis i pugui crear en el capítol IV aquest Fons de Cooperació Municipal. Però, senyor Armet, jo amb tota sinceritat li dic que en aquests moments de provisionalitat, provisionalitat per un any, «any de treva» —paraules del Secretari d'Estat i President de la Comissió Mixta de Valoracions de l'Estat en signar l'acord d'aquest any: «any de treva»—, en un any d'absoluta provisionalitat jo crec que no és el moment per a la creació d'aquest Fons de Cooperació Municipal.

Evidentment que la Generalitat des d'aquesta Cambra ho ha de fer, en el moment que es tingui solucionat, d'una manera global, d'una manera més genèrica, tot el problema del finançament, no tan sols de les Comunitats Autònomes, sinó també de les hisendes locals.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Armet té la paraula. Tingui en compte que per dotze minuts.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, hauré d'anar ràpid perquè vull respondre a un conjunt de temes que han sortit aquí.

El senyor Cullell, d'acord amb el que diu el Pressupost de 1984, pot passar la guillotina, i la importància del dèficit li donarà la intensitat com passarà la guillotina. I aquesta Llei no fixa cap límit i diu que *a posteriori*, diu vostè, se n'assabentarà aquesta Cambra. Per tant, és estrictament una disposició que li permet, de manera arbitrària, allò que, si mirem els textos estatutaris, no pot fer ni el President de la Generalitat.

Per tant, serà la primera vegada —possiblement en un règim democràtic— que aprovem un tipus de crèdits pressupostaris que no poden arribar al cent per cent, perquè hi ha una disposició que atorga aquesta facultat al Conseller d'Economia i Fi-

nances per passar la guillotina quan vulgui, fet insòlit en el règim parlamentari, absolutament insòlit.

En segon lloc, el tema del deute públic. Jo he comentat, crec que molt clarament — ho dic perquè he fet un esforç en aquest cas —, que és molt diferent un Pressupost inicial, que un Pressupost executat. I el que és curiós, quan veus els Pressupostos executats — i parlar no de deute públic, sinó de transferències de capital que vénen de l'exterior, més deute públic que ve de l'exterior — financien amb escreix les inversions i transferències de capital que s'han gastat realment. Molt senzill, miri-ho. Perquè vostès comencen aquesta memòria dient: «El Pressupost inicial no val res», i, aleshores, comencen a fer les anàlisis, Pressupost 84-85, perquè els interessa. I només tímidament, jo diria que un bon professional comença a fer una anàlisi de les obligacions reconegudes en el Pressupost, i és en el moment que ens adonem de la baixa de desenes de mils de milions de pessetes en les partides d'inversió i de transferències de capital.

Segona consideració. L'anàlisi 83, 84, 85, és clar que cal fer-la, per una raó molt senzilla: perquè l'estructura ha canviat diametralment. I aquesta estructura ha canviat en un període en què es feien eleccions, ai las!, això sí que és important. Què vol dir? Que vostès sobredimensionen el 83? Justament el sobredimensionen, perquè estàvem a l'expectativa que ens donessin allò que ens havien de donar. Però el que és important no és que sigui un Pressupost de ruptura; el que és important és com vostès regularitzin el Pressupost. I quan vostès coneixien el febrer que el percentatge seria el 0,454, i l'havien signat, el que no podien, no podien de cap manera, era el mes de març i el mes d'abril, en plena campanya electoral — que això tampoc té cap referència en cap sistema democràtic —, contractar cinc-cents onze persones. Va, vinga, tots cap a casa! Això no es pot fer, això no es pot fer si és que el que es vol és regularitzar equitativament. Aquí el que es feia era regularitzar discriminatòriament contra les inversions, i així observem que hi ha una baixa de 20.000 milions de pessetes de les inversions. I aquest és el tema, perquè el tema és que l'estructura pressupostària té uns canvis importants quant a la relació d'operacions corrents, operacions de capital. I anem a un Pressupost que té un component burocràtic més potent que el que tenia el 1983. Aquest és un fet.

I el 1985 resulta que incrementen les despeses d'operacions corrents en relació amb 1983, però les inversions baixen; per tant, l'anàlisi és molt important. Perquè una cosa és que això fos un Pressupost hipotètic, però després aquest Pressupost es realitza, i es realitza en una direcció. I en la direcció que es realitza és en un període de plena campanya. Si en tres anys hi ha 1.000 milions de pessetes d'estudis i dictàmens, o si ens posem a comprar edificis, o si comencem a fer una política d'aval — que ara tenim 1.200 milions d'aval de jep al darrere —, si comencem a fer polítiques alegres en aquest sentit, això té uns resultats determinats, pressupostàriament parlant; els acaba tenint, perquè s'han de fer unes previsions posteriors dels errors que s'han comès.

Per tant, jo diria, senyores i senyors Diputats, que la comparació estructural sempre és bona, perquè comparar una estructura, amb independència de la dimensió, el que permet és veure, exactament, una anàlisi qualitativa d'aquesta estructura. No fer-ho d'aquesta manera i dir «això ja no és vàlid» és

una manera com una altra d'amagar una realitat, d'amagar una responsabilitat, perquè l'estructura defineix un dels trets característics d'un pressupost.

Vostè ha parlat de la inversió pública i de la inversió privada i del pes de la inversió privada. I això, si em permet, ho lligaré amb el tema de la modernització i del benestar social. A tot el món on hi ha hagut una política de benestar social hi ha, com a requisits previs, una Administració fiscal potent, amb ganes de recaptar, dient a la població que les rendes que treu un són per dirigir-les a uns altres, i una política, a part de fiscalment potent, continuada en el temps. Això caracteritza una política de benestar social que ha permès la prosperitat de molts països europeus, però no la declaració emfàtica que jo faig benestar social perquè resulta que aquest eix és un eix que connecta bé amb els anhels en un moment de crisi de la població de Catalunya. Això vol dir unes despeses pressupostàries determinades. I vol dir un compromís, compromís que, possiblement, en un moment determinat s'ha de portar a les últimes conseqüències. I no s'hi val a aplaudir el tancament de caixes, o aplaudir l'actuació de Manresa, o coses d'aquestes quan es vol fer una política de benestar social. Perquè és que no paguen impostos, no permeten que es faci una política de benestar social.

Política de modernització. Manquen els agents de la modernització. I els socialistes estem disposats a entendre que hi ha això de la inversió pública i de la inversió privada. I la inversió pública pot fer un paper d'acompanyament, i que la inversió privada..., hi ha una inversió privada molt important a Catalunya, que ha triomfat amb perspectives de futur i que cal que tiri endavant. A això convé una mentalitat clara de modernització. Polítiques d'apalancament d'aval a determinades empreses com s'han fet, és una política d'apalancament, no és una política de modernització. Política d'apalancament que acabem pagant tots els ciutadans de Catalunya que, en aquests moments, ja portem 1.200 milions de pessetes. Per tant, optar pel futur, optar per la modernització d'una manera clara, però això també vol dir discriminar.

Perquè, sentint-ho molt — i aquí de vegades s'ha parlat de la societat civil com si fos un tot; és tot, eh!, aquells que van fer aquella iniciativa, encara que després sortís malament, societat civil, tot és societat civil —, la política ha de saber discriminar, i si volem optar per la modernització hem d'optar per aquells sectors, per aquells homes i dones que han donat unes mostres inequívokes d'èxits en els seus plantejaments i de responsabilitat en els seus plantejaments. I hem de ser capaços de condemnar aquelles actituds que no han fet altra cosa — no han fet altra cosa — que significar fracassos econòmics sobre el país, claríssim. Llavors, parlem de modernització, i posem-nos-hi tots, tots. Tothom està legitimat per fer-ho en aquesta Cambra, que quedi clar.

Quan nosaltres hem parlat dels temes d'inversió, aquí ha sortit també l'expressió aquesta, que al senyor Culler li agrada, això de dir aquest aspecte, allò, el paleolític, keynesià, aquesta cosa. Bé, jo, és clar, la veritat prefereixo sempre..., jo crec que tots estem al neolític, d'entrada; després hi ha variants, però tots estem en el neolític, i és una fase important. Jo el que li voldria recordar és que, òbviament, no estem davant d'una Administració centenària; estem davant d'una Administració que permet actuacions significatives i importants, que permet un govern molt atent d'una realitat social i d'una

realitat econòmica i territorial i que permet, per tant, una incidència molt activa del que pot ser una política inversora. Per tant, tot el que sigui un increment de la inversió pel Consell Executiu de la Generalitat és positiu, perquè sens dubte significa un element d'acompanyament germinal al que ha de ser l'actuació inversora de tot el conjunt del país.

Ara, en aquest tema, convindria que d'una vegada per totes ens aclaríssim tots. L'INEM ha de venir, ha de venir, però no utilitzem l'excusa de l'INEM per no posar partides. Posem-nos d'acord tots que l'INEM ha de venir. Ara, suposem que no ve. D'acord. La inversió del seu conjunt, com diu el senyor Pujol, és important; doncs no pot baixar; joestic amb el senyor Pujol; la inversió en el seu conjunt és molt important. Ara, la política complementària de Fons d'Ocupació és important. Resulta que és molt important en moments d'una delicadesa extraordinària i d'un dramatisme en l'expressió de la crisi, especialment en les seves expressions socials i territorials. Per tant, s'ha de fer política complementària; per tant, no pot baixar. Passa que aquests Pressupostos resulten del que són els dos eixos d'anàlisi, tant l'orientació del senyor Pujol, com una orientació més sectorial; resulta que observem que es produeix una baixa de la partida, la qual cosa a nosaltres ens omple, en aquest cas, per entendre'ns, sincerament d'indignació política, el fet de valorar aquesta baixa que es produeix en aquests dos sectors.

M'ha agradat que el senyor Cullell en alguna cosa digués: «joestic una mica d'acord», però l'hi voldria aclarir, perquè no sé si ho ha entès bé, perquè era el tema del Fons de Cooperació Municipal. Del que es tracta, senyor Cullell, amb independència que hem de treure diners de Madrid —com per exemple és el tema de la capitalitat de Barcelona, i altres temes possiblement, i en això hi podem anar tots plegats i seria molt important que hi anéssim tots plegats—, és que aquí hi ha un element que és important. De cada cent pessetes, només 2,5 pessetes van, a través dels ajuntaments, no donats als ajuntaments..., és a dir, la Generalitat pot fer una política cultural que digui: «jo vull arribar a tots els centres d'animació cultural de Catalunya, i faré un programa a través dels ajuntaments en que jo hi posaré una pesseta i els ajuntaments hi posaran cinquanta cèntims.» Resulta que ja tenim pesseta i mitja o tenim dues pessetes. És un efecte multiplicador. La Generalitat dirigeix, coordina, coordina aquest pla d'actuació i vincula tota l'Administració local de Catalunya. És una mica aquesta grandesa política, la que els proposem, si em permet, aquest saber situar-se per damunt de, no competint amb, per damunt de. I això em sembla que és importantíssim, perquè vol dir una actitud mental, i una actitud política, en última instància.

És per això que nosaltres —no sé si ens hem entès—, el que demanem és que en aquest capítol IV tingui més importància la política de coordinació amb els ajuntaments, però estem diametralment oposats al que deia un Diputat de Convergència, quan deia: «És que, el duro que va als ajuntaments, sabem que va als ajuntaments.» Això és d'una puerilitat extraordinària, que parteix de l'apriorisme de la desconfiança; parteix de l'apriorisme de la desconfiança, i em sembla que això és greu. Jo crec que seria bo fer una reconsideració —l'invito a reconsiderar—, i estic convençut que, amb aquesta política —els ho dic sincerament, eh?, no estic per donar lliçons a ningú, ni de bon tros—, però estic convençut que hi guanyaria Catalunya, hi guanyarien vostès —sens cap mena de dubte, perquè fariem una política

clara—, de la mateixa manera que ara, del Pla d'Obres i Serveis, sembla que se n'està plantejant la modificació. Jo els recordaré que, l'any 1980, al Pla d'Obres i Serveis, des d'aquesta tribuna, parlàvem de les bases i de la seva reconsideració. Sembla que alguns d'aquests elements els tindran en consideració. Jo els felicito —encara que algunes coses es facin amb un mes de diferència, amb quatre anys de diferència—, perquè vol dir que vostès són suficientment perspicaces per entendre que algunes de les coses que diem són aprofitables i, en aquest cas, són aprofitables per a Catalunya.

A l'últim, anem als temes de deute... Bé, del que serien els dèficits, perdó. En el tema del deute públic, allò que l'altre dia li demanàvem, i li ho demanem ara, és que, de cara al que és l'anàlisi dels escenaris de futur dels nostres Pressupostos, hem de tenir un quadre d'amortitzacions ben fet. Només demanàvem això. Per què? Perquè són els factors limitatius de futur: deute d'avui, doncs, evidentment, significa un impost de demà. En aquest sentit, eh? I no estic fent cap valoració del tema, però és molt important. Per què? Perquè les xifres assoleix tal natura que, si no la controlem molt bé, podem estar aquí parlant un llenguatge, diguem-ne, difícil, i crec que convindria un gran esforç de responsabilitat. Però, per tant: quadre d'amortització de futur. Què ens pressuposa, aquest deute d'avui, de cara al demà? Hem de conèixer-ho.

En tresoreria, vostè m'ha dit una cosa desencertada. Diu: «Miri, escolti, a mi, aquest Pressupost m'autoritza 18.000 milions de pessetes de deute a curt termini.» És evident, aquest és el límit màxim del deute a curt termini. Ara, vostè sap que, en el Pressupost del 85, vostè ha acompanyat la liquidació del Pressupost del 1983, en el qual, si comptem el deute a curt termini que havia servit per finançar allò, en el moment en què vostè em lliura el document, estem a 54.000 milions de pessetes de dèficit de tresoreria; en el moment en què vostè em lliura el document. D'acord que devia quedar pendent allò de Madrid —fixi's que ja els ho dic jo d'entrada—, etcètera. Ja li ho dic jo, d'entrada; però jo, el que li demanava, simplement i exclusivament, és que, el dèficit de tresoreria, ¿com, vostès, l'eixuguen, aquest dèficit? Com, vostès, l'eixuguen? Quin grau de retardament de pagaments tenim en aquests moments a Catalunya? Quina apellació al crèdit privat, d'acord amb la Llei de Pressupostos, el crèdit a curt termini? Quina política es fa en relació amb aquests temes?

I això és un tema que, si no té resposta, és clar, nosaltres, evidentment, l'únic document que tenim lliurat per vostès és que hi ha un dèficit de 54.000 milions de pessetes —li afegim aquests 8.000 del crèdit a curt termini— de la tresoreria de la Generalitat de Catalunya el 1983. Ja li he dit d'entrada que ha de venir allò de Madrid, aquí, els 38 o 39 de Madrid, eh? És greu.

I, l'altre, és que el dèficit pressupostari és del tot necessari que sigui conegut. Aquest article 14, en què s'ha parlat del tema de la guillotina... Un Pressupost es presenta equilibrat, però un Pressupost tothom sap que acaba com acaba per una raó molt senzilla: perquè la partida d'ingressos és certa i la partida de despeses és l'única limitativa. Per tant, com que tenim una partida d'ingressos que és incerta per tot, difícilment podem parlar d'un Pressupost equilibrat *a posteriori*. El tema és: si hi ha un dèficit del Pressupost, no fem una política que vagi dirigida a deixar que sigui un Conseller el qui decideixi la

reducció de les partides. Això és una anomalia considerable, perquè jo li diré una cosa: o això és una desconfiança en el conjunt del Consell Executiu, que encomanen a un Conseller que faci de dolent de la pel·lícula i passi la guillotina, o, això, vostè, a través d'una política de circulars interiors, si estiguéssim ben avinguts, no hi hauria cap problema i ho podria fer tranquil·lissimament. No li fa falta aquesta normativa. En canvi, amb aquesta normativa, què passa? Que, d'una manera o d'una altra, davant dels representants del poble de Catalunya, sabem que hi ha una facultat que creiem que és nostra, que correspon al legislatiu, que resulta que se la fa seva l'executiu, i se la fa seva sense cap tipus de limitació, sense cap tipus de control i, per tant, amb tota discrecionalitat potencial. És a dir, perquè, evidentment, el dèficit pot ser de 10, de 15, de 20, de 25, de 30.000 milions de pessetes, i podem anar a una política en què hi ha unes limitacions contingudes en la disposició, però que, dels capítols I, II i IV, podrien reduir-se les quantitats que es creguessin convenients.

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ha estat ultrapassat.

El Sr. ARMET: Bé, senyores i senyors Diputats, llàstima, perquè tenia més coses... El bingo, teníem més coses aquí. Només, per acabar —sempre és difícil acabar quan t'agafen a contrapeu—, només dir-los que nosaltres, cada cop ens confirmem més en el tema que hem plantejat avui aquí, que hi ha hagut una política que s'ha intentat silenciar, que és la política de reducció d'inversions, una política que no correspon als principis defensats en aquesta Cambra i dits davant el poble de Catalunya, que és potenciar el benestar social, i, en última instància, és un Pressupost —si em permeten vostès l'expressió—, a part de fosc, mediocre, des de la perspectiva que no correspon a les expectatives que s'han creat en el poble de Catalunya, o que les han creat aquells que van guanyar les eleccions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol fer ús de la paraula una altra vegada?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, s'ha parlat, en primer lloc, de la necessitat d'una Administració fiscal potent per portar a terme una política de benestar social, i és a través d'aquesta política de benestar social com els països d'Europa occidental, realment, han creat una riquesa i com s'han desenvolupat... Vostè sap que aquesta política de benestar social nosaltres aquí encara l'hem de fer, justament perquè, senyor Armet, jo penso que no estem en el neolític, sinó que estem en el paleolític. Hem de fer aquesta política de benestar social, perquè a Europa també es parla de la ruptura social-demòcrata, i aquí encara no s'ha donat, perquè els nivells de benestar social són molt baixos i l'èmfasi en tota aquesta política encara s'ha de portar a terme, perquè les mancances i els dèficits a nivell d'equivalents col·lectius, etcètera encara són cruels, molt cruels a casa nostra, i, per tant, és evident que aquesta política cal impulsar-la a través, com diu vostè, d'una Administració fiscal potent, però una Administració fiscal potent jo diria eficaç i, sobretot, com vostè de vegades recomana, que en les qüestions del diner no es faci soroll. Vostè ha citat allò de Manresa, per exemple... Bé, també el Secretari d'Estat d'Hi-

senda li pot explicar perfectament que, segons com es porta a terme l'Administració de la fiscalitat potent, no s'aconsegueix res més que una certa angoixa, un cert pànic, però, en canvi, els efectes recaptatoris, fins i tot d'aquesta política, són més aviat escassos, com s'ha pogut demostrar amb tota aquesta política fiscal dels rasclets fiscals.

Nosaltres no la tenim, aquesta Administració fiscal potent; vostè sap que tenim uns impostos més aviat molt poc elàstics en la renda, tenim uns impostos realment molt poc sensibles al creixement de la riquesa i, per tant, la nostra voluntat, certament, i que espero que també sigui compartida per vostè, és participar en un impost, gestionar un impost que sigui absolutament flexible en la renda, elàstic en la renda, potent, que ens permeti portar a terme aquesta política de benestar social, d'una manera ben ferma, atesos els nivells de mancances en què es troba gran part de la nostra població.

Evidentment, senyor Armet, la política d'ajustaments positius de què jo he parlat quan he parlat de la modernització, aquesta política d'ajustaments positius significa, de fet, una política discriminatòria no sé si en el sentit en què vostè ho diu, però sí en el sentit en què jo ho volia dir, que era en el sentit de sector, en el sentit d'empresa i en el sentit, fins i tot, de producte. Fins i tot de producte. És a dir, cal discriminar a favor d'aquells productes, d'aquelles empreses, d'aquells sectors que estan en la línia del que és la modernitat, que estan en la línia del que pot ser previsiblement la demanda de futur del que crec jo que ha de ser el motor principal de la nostra economia: la demanda exterior.

Per tant, això, ben lluny!, justament ben lluny, aquests ajustos positius discriminatoris, certament, ben lluny d'una política keynesiana absolutament no discriminatòria. És a dir, a través, justament, d'aquestes polítiques «macro», per dir-ho així, el que es fa és discriminar molt poc, el que es fa és fer una política que no incideix en aquells aspectes, en aquells sectors que realment tenen o que poden tenir una visió de futur, o que tenen un futur previsible bo.

Tornem a parlar de la política inversora... Discussió que, si la política inversora baixa, que si no es pot comparar això amb l'Estat, perquè l'Estat és centenari... Miri, escolti, torno a repetir-li el mateix: l'any 83, les baixes que es donen en el capítol VI, en el capítol VII, en la política d'inversions, són a causa, únicament i exclusivament, d'un canvi de valoracions, d'un canvi de la base. Això significa, doncs, una disminució de l'efecte financer, això significa haver de reduir les inversions, perquè totes les altres coses —vostè parla de l'efecte burocràtic... Senyor Armet, s'ha fixat, vostè, en el que ens donen per ingressos, per mantenir les institucions? Vol dir aquest Parlament, vol dir la Sindicatura de Comptes, vol dir el Síndic de Greuges, vol dir el Govern de la Generalitat... 550 milions de pessetes. 550 milions de pessetes. Això és el que Madrid diu que costa i vostè, molt encertadament en el article, deia que els costos indirectes estaven infravalorats i que estava sobrevalorada la inversió. Per tant, és clar, és lògic que —de vegades, si vostè mateix ho reconeix, que la inversió està sobrevalorada—, aleshores, aquest efecte financer que, en reduir-lo, redueix la capacitat de finançament d'aquesta inversió, el que es faci sigui baixar el sostre d'aquesta inversió per tal de poder continuar finançant el que són les infraestructures, el que són els serveis centrals, el que és la infraestructura de la

Generalitat de Catalunya. No és centenària la nostra Administració, però té aquests costos, senyor Armet, que són molt superiors a l'anàlisi que l'Administració central fa del que ha de costar una autonomia.

Ens parla vostè, també, de la necessitat —i jo hi estic absolutament d'acord— de conèixer els escenaris pressupostaris, que són els únics que ens poden donar una idea també clara de futur, respecte a la possibilitat de no-assumpció de les futures càrregues financeres que es puguin derivar d'hipotètiques, també, noves emissions de deute públic.

Evidentment, el coneixement d'aquests escenaris pressupostaris significa també acabar amb un tema —jo ho lamento, una altra vegada—, amb el tema que tornem sempre en etern *ritornello*, de saber d'una vegada quin és —per a cinc anys, per a cinc anys— el percentatge de participació d'aquesta Generalitat. Mentre no sapiguem això, no es poden fer escenaris pressupostaris que ens donin la resposta de saber exactament si és assumible, si no és assumible aquesta càrrega financera. Fins avui, senyor Armet, amb previsions d'avui, amb el que tenim avui, donant per bo el que avui tenim sobre la taula, aquesta càrrega financera és absolutament suportable per la Generalitat de Catalunya.

És clar, vostè mateix ja dona la resposta, però parla, llança aquí, sobre la Cambra, el dubte perquè hi plani, del dèficit de tresoreria a finals del 83, de 54.000 milions de pessetes..., què passarà amb aquest dèficit de tresoreria? Bé, senyor Armet, el desembre del 83, liquidació presentada... El que el senyor Boyer reconeix d'insuficiències pressupostàries de la Generalitat de Catalunya, 37.000 milions de pessetes, no els havíem cobrat. Per tant, surten com a dèficit de tresoreria, evidentment. Nosaltres no havíem fet totes les emissions de deute que ens permetia el Pressupost del 83. Surt com a dèficit de tresoreria. I nosaltres, una part d'aquest dèficit de tresoreria, l'incorporem —recordi l'article 11 de la Llei de Pressupostos del 84— en el 84. Per què? Perquè és una inversió que no volem suprimir. Perquè és una inversió que, lògicament, amb la mentalitat de dir que la inversió està sobredimensionada, de dir que s'han de rebaixar les valoracions, hauríem d'haver retallat aquestes inversions. No ho volem fer; ho traslladem al 84, ho incorporem al 84, perquè no té l'efecte financer que finançava en el 83. Ho hem de passar al 84, i hem d'emetre un deute públic en el 84.

Per tant, és evident que llançar xifres així: un dèficit de 54.000 milions de pessetes —vostè mateix s'ha avançat—! Ha de quedar clar que hi havia el dèficit de tresoreria que hi havia el 30 de desembre del 83 perquè no s'havien rebut els diners de Madrid i perquè la Generalitat no havia fet ús de les possibilitats que li donava la Llei de Pressupostos del 83, d'emetre emissió de deute.

Finalment, i acabo amb això, ja, dos temes: nosaltres, en els municipis, per desmentir la política que «duro que va als municipis, duro que es queda en els municipis», que no crec ni creu el Consell Executiu, nosaltres, en els Pressupostos de la Generalitat d'aquest any, en l'article 43, figuren 1.127 milions de pessetes, i en l'article 73, 6.244, que vol dir que hi ha unes transferències als municipis per valor de 7.371 milions de pessetes. I ara sí, finalment, senyor Armet, només dir-li que jo no acabo d'entendre una cosa. Vostè surt i diu: «L'article 14 li dona plens poders, vostè pot retallar-ho tot, una cosa inaudita!» El Consell Consultiu, per unanimitat, diu que ho puc fer.

Llavors diu: «Això, en les democràcies occidentals no s'ha vist mai, etcètera, etcètera; i llavors diu: «Si ho fes per una circular interna...». Home, escolti, una circular interna..., em sembla que aquest remei és molt pitjor, no? De fet, el que fa, des del punt de vista del Govern, és prendre l'acord; si aquests ingressos es desvien del pressupostat, com que l'obligació de la LOFCA és que el Pressupost guardi el seu equilibri pressupostari, és prendre les mesures oportunes perquè no ni hagi aquest dèficit, venir aquí i explicar-les... i això jo crec que té una transparència i té una fluïdesa molt més grossa que aquesta de la circular interna explicant a un determinat Departament: «No gastis vostè, vagi, retardi», donant ordres —vostè sap que es fa de moltes maneres això donant ordres als interventors perquè es fixin més en els detalls, etcètera, etcètera. Per tant, aquí, molt clar i molt net, es pren l'acord, es ve al Parlament i s'explica. I s'explica el perquè, i s'explica, per exemple, que a la millor el percentatge de participació en els ingressos de l'Estat —que vostè sap que es paga el 90% l'any en curs i el 10% l'any següent—, doncs, a la millor està tot liquidat per sota del que s'esperava. I, per tant, els ingressos de l'Estat seran inferiors al que nosaltres podíem preveure. Perquè aquestes previsions, i aquestes desviacions, tant es donen en qualsevol govern, en el Govern Autònom, com en el Govern de la Generalitat.

Per tant, senyor Armet, jo crec que el tema de l'article 14, amb el Dictamen del Consell Consultiu queda absolutament decidit, tancat i tallat. Jo crec que això és absolutament democràtic, absolutament transparent i, per descomptat, molt més que la seva cèlebre circular interna.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Armet vol fer ús del torn en contra? (Pausa.) Per sis minuts.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt ràpidament. Tema circular interna: una cosa és portar el control del Pressupost, com sempre es fa, a base de circulars, en funció de com van els ingressos; això ho fa qualsevol administració. El que no succeeix mai és que al Ministre d'Hisenda se li atorguin els poders per fer la retallada que vulgui —que vulgui— als capítols I, II i IV, excepte les subvencions nominatives d'un Pressupost.

Això expressa dificultats, diguem-ne, de Govern —que no ho crec— o expressa una desconfiança en l'actuació de determinats Consellers. Però la marxa d'un Govern va fent i va equilibrant les coses en funció de com van venint. A vostè li han donat uns poders que només té el Parlament, que és l'aprovació d'un Pressupost. Vostè diu que el Consell Consultiu; jo vaig dir que acatava, evidentment, i no compartia, i és un altre tema. El que és important és veure, realment, què significa això políticament. Significa que vostè pot, tranquil·lament —segons aquesta prescripció—, reduir directament al seu Departament, per una ordre, aquelles partides pressupostàries que vulgui. Ara imagini's que vostè té mania a un Conseller, imagini-s'ho —cosa que no crec, no? Això pot donar lloc a tot tipus de picaresca, a tot tipus de picaresca, i, fins i tot, el President de la Generalitat, que ha de tutelar aquesta situació, es troba que un Departament, per ordre, pot rebaixar les partides pressupostàries que vulgui; quan el Pressupost és l'expressió de la política d'un Consell Executiu que dirigeix el President

de la Generalitat. El tema és complicat. Bé, jo estic molt d'acord amb vostè que vostè és al paleolític en temes de benestar social i jo continuo estant al neolític; però és evident que aquí hi ha una tasca important, i aquesta tasca important —ja ho he dit abans— es fa amb continuïtat i amb fermesa, però cap vacil·lació. És a dir, pregunta a un convergent: «La pressió fiscal a Espanya és alta?» Què diria un convergent? «Altíssima». Llavors, ¿com poden fer vostès política de benestar social, com? L'altra és que un convergent, a un socialista, li preguntaria: Hi ha discriminació amb els fons de Catalunya? » Haurien de dir «Sí», també. Però entenem-nos el que són posicions des de la perspectiva de les ideologies, diguem-ne, europees. Per tant, benestar social vol dir una política fonamentada a reequilibrar coses, i reequilibrar coses vol dir treure d'un lloc per posar en un altre. I això és una cosa de molts anys, molt pacient i molt difícil. Ara, és clar, si volem estar bé amb tothom, difícilment podem fer una política de benestar social; fem una altra cosa, fem una altra cosa. Fem benestar.

Després, tot el tema aquest dels aspectes keynesians... És a dir, pensi vostè que el marc de la política keynesiana no ha mort. Si aquí tinguéssim algun altre Govern d'un altre signe ideològic, o una força emergent, diguem-ne, seria molt més neoliberal, amb totes les seves conseqüències polítiques. Per tant, no enterrem Keynes —a mi no m'agrada mai enterrar ningú, des del punt de vista, diguem-ne, professional—, veiem que té una virtualitat en moltes coses i té una plena actualitat —hi ha uns neokeynesians que s'han de respectar—, i veiem, per tant, que aquí hi ha una línia de futur sens dubte notable. Almenys, crec jo que, des de posicions esquerranes —o socialdemòcrates, com la que vostè ha defensat fa un moment aquí, almenys teòricament—, crec que ho hauria de ser.

Els temes sobre valoració i infravaloració. Miri —és la primera vegada que dic 'miri', és que ja se m'ha enganxat; és que ho trobo una mica mal educat, això del 'miri', però dic també 'miri'—, miri, sobre valoració i infravaloració, això és un article situat en un context històric en què es valorava un acord, en què es volia mantenir un percentatge i es volia dir una cosa tan elemental com «les despeses indirectes de l'Estat han estat mal valorades —per tant, són baixes per a Catalunya— i la inversió ha estat sobrevalorada». Per què? Perquè, com tot pacte de valoracions que s'ha fet en aquest país, tots, han estat pactes de caràcter polític i no de caràcter tècnic. Llavors es podia demostrar clarament aquesta situació. I aquest era el tema que es demostrava. Això es va demostrar, diguem-ne, ja fa molt temps, i l'objectiu, ¿quin era? Era mantenir el percentatge de cara al futur, dient «Escolta, aquí s'han infravalorat les despeses indirectes de l'Estat; en canvi hi ha hagut una sobrevaloració de la inversió per sortir de l'*impasse*. Aquesta és la història —ho dic perquè és important perfilar les coses. I sobre això li podria dir moltes coses, li podria dir moltes coses, eh?, i per respecte personal i parlamentari, me les guardo totes.

El tema de tresoreria. Vostè diu: «Per tal que planegi una situació difícil, una situació escabrosa, en aquesta Cambra...» Escolti, si aquests Diputats rebem un document que diu clarament que el dèficit de Tresoreria són 54.000 milions de pessetes, sense cap explicació més, ¿on hem de preguntar-ho, això? On hem de preguntar-ho, senyor Culler? Ens ho hem d'inventar? Resulta que l'oposició, a més de no donar-li el mínim dret a la col·laboració —que fins i tot seria bona

institucionalment—, ha d'interpretar les mancances dels documents i ha de començar a dir «És clar, aquí hi haurà un ajornament dels pagaments, aquí hi haurà uns dèficits importants en el mateix Tresor Públic espanyol, aquí hi haurà una situació difícil en el camp de l'endeutament a curt termini que estarà, segurament, en tants mils de milions de pessetes». Però això, des del primer dia que li he demanat a vostè, i vostè ha de mirar quin és l'estat de la tresoreria. Perquè l'estat de la tresoreria és un element fonamental perquè estem davant de Pressupostos nominatius, no estem davant de Pressupostos de caixa i Pressupostos, per tant, que afecten directament la tresoreria; són dues lògiques diferents. Per tant, aquí, no vinc jo a planejar cap dubte; tinc tot el dret de posar el dubte damunt d'aquesta taula, tot el dret, perquè no hi ha hagut cap resposta política en relació amb aquest tema.

En relació amb el que vostè ha comentat, podria estendre'm amb alguns elements més. Jo només voldria fer una referència a un tema que a nosaltres ens preocupa i aprofito l'avinentsa per dir-la-hi: resulta que el Departament de Sanitat, amb 186.000 milions de pessetes, té menys control econòmic i financer, que nosaltres puguem veure en aquesta Cambra, que una empresa catalana que facturi 500 milions de pessetes l'any. I aquí s'obre una perspectiva extraordinària d'un control minuciós davant d'un tema que és d'una absolutíssima importància. I com que sempre diem «exclosos tals, exclosos tals» i resulta que la importància dels concerts del sector privat és extraordinària, i que el sector públic està absolutament indefens per dur a terme aquest control, ens trobem amb un sector públic que està en mans de pressions, voluntats i nombres portats per alguns senyors del sector privat. Això és el que passa. Per tant, quan parlem de modernització, modernitzem l'Administració pública; modernitzem que sobre 186.000 milions de pessetes, no hi hagi el mateix control comptable que en una empresa de 500 milions de pessetes de facturació. Això sí que és un absurd terrible. En canvi —i acabo—, vostè no ha respost al perquè d'aquestes baixes tan fortes, sostingudes, que es produeixen en el camp de la inversió —i especialment en la inversió en benestar social—, i per què es produeix —i si no vol no em respongui a això—, per què es produeix la pujada sostinguda de despesa burocràtica, que, a més, no és aplicada en els llocs neuràlgics on l'Administració ho necessita. I em sembla que això és una bona mostra del que he comentat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol fer ús encara de la paraula? L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, només un moment, des de l'escó i només per reiterar una cosa. Quan es parla de les valoracions, el fet que el percentatge baixés de l'1,5 al 0,4 és a causa d'una esmena del Partit Socialista. Així de clar, i això invalida els Pressupostos de l'any 83. Primer punt.

Segon punt. Pel que fa referència als possibles acords, en els quals jo crec que ens hem de trobar per tal de trobar fórmules definitives que ens permetin construir aquests escenaris pressupostaris, tant des del punt de vista de la planificació de què parlàvem abans, com des del punt de vista de veure les amortitzacions, el pes de les càrregues financeres que poden tenir els deutes emesos en el futur... és fonamental arribar a un sistema

definitiu. Per al coneixement dels senyors Diputats, per al coneixement dels senyors Diputats socialistes expressament, jo els recomano la lectura del *Diari de Sessions del Consell de Política Fiscal i Financer*, XI sessió, Madrid, 14 de setembre, molt anterior a totes les declaracions o articles —verbals o escrits— que hagin pogut aparèixer a Catalunya, en el qual el Govern de Catalunya expressa, davant el Govern de l'Estat, quina és la seva posició, quin és el seu capteniment, respecte als sis punts fonamentals que l'altre dia vaig expressar en el si d'aquesta Cambra —data 14 de setembre de 1984.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Armet vol fet ús de la paraula, encara? Un minut.

El Sr. ARMET: Invito demà mateix al senyor Cullell a fer un debat sobre el tema del finançament econòmic, però seria bo per a Catalunya que, a partir de demà, comencéssim a treballar positivament i deixéssim de fer declaracions emfàtiques en un sentit o en un altre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara ens toca doncs, el torn en contra per al conjunt de les dues esmenes a la totalitat. Per substanciar-ho, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, després de més de tres hores de debat, jo el que puc fer és comprometre'm que el torn en contra serà realment molt breu. Però l'he d'esmerçar, i l'he d'esmerçar per tal de clarificar alguns aspectes del debat que ha tingut lloc aquí i que potser amb la vivesa de les intervencions a favor i en contra poden haver quedat una mica confusos.

En primer lloc, a mi m'agradaria fer una breu reflexió sobre el Reglament del nostre Parlament, que pot explicar una de les coses que preocupava al senyor Ribó en començar la seva intervenció. Tots vostès són conscients que el nostre Reglament té una particularitat —que no tenen altres Reglaments d'altres Cambres Autònòmiques, i que és molt excepcional, és molt excepcional també dins dels Reglaments dels Estats sobirans; probablement, a Europa és únic—, que consisteix que el Reglament permet que es puguin fer esmenes al Pressupost amb alta a una secció pressupostària finançada amb baixa a una altra secció pressupostària. Això no passa en el Parlament de l'Estat espanyol i, insisteixo, no passa pràcticament en el Reglament de cap Parlament de l'Europa occidental.

Això provoca dues coses. Provoca, primer, evidentment —i no ho estic criticant, estic fent simplement una observació dels fets, tal com són—, provoca una gran facilitat per fer esmenes. D'aquí, en part, el gran nombre d'esmenes que s'observa sempre en els Pressupostos de la Generalitat. Però també provoca una altra qüestió més de fons, i més política, que és que això permet, realment, als Grups de l'oposició fer una reformulació completa del Pressupost. És a dir: és evident que si no es poguessin fer esmenes que traspassessin recursos d'una secció pressupostària a una altra —tal com no es pot fer en el Parlament de l'Estat— la reestructuració pressupostària que podria fer l'oposició seria molt més petita. És una simple observació de la realitat reglamentària. I, llavors, em sembla que no és comparable de dir «Mirin, en el Pressupost de l'Estat s'accepten tantes esmenes, «x» esmenes, i aquí no se n'accepta

cap». Sap què passa? Passa una cosa molt senzilla: en Comissió —que per això serveix, per fer un treball previ—, en Comissió s'han acceptat, en general, totes aquelles esmenes que significaven retocs, que no eren una modificació bàsica de les orientacions del Pressupost presentat; i, en canvi, han quedat per al Ple aquelles esmenes que significaven —fruit d'aquella possibilitat que el nostre Reglament contempla i que altres Reglaments no contemplen— que permeten la possibilitat, és a dir, han quedat aquelles esmenes que significarien realment un viratge de política pressupostària.

I, per tant, és perfectament natural i lògic que hi hagi un percentatge d'acceptació d'esmenes en el Ple molt petit. I fins aquí és simplement una observació de la realitat reglamentària.

A mi m'agradaria, un cop feta aquesta observació, entrar en un altre tema que també és molt important dels que s'han esmentat aquí, que és realment intentar aclarir quina és la possibilitat, quina és la possibilitat de lliure decisió del Govern de la Generalitat en els nostres Pressupostos, quan els formula, i d'aquest Parlament, en tot cas, quan els esmena i els aprova.

Mirin, jo tinc unes quantes xifres —no pretenc que siguin, diguem-ne, totalment «correctes», entre cometes, perquè sempre hi ha elements de discrecionalitat en aquestes coses: en les xifres aquestes s'hauria d'aprofundir, avorrir molt més la Cambra, per poder actuar amb una precisió, diguem-ne, de comptable—, però, mirin, ens trobem que els ingressos de la Generalitat es componen dels següents apartats: primer tenim un gran apartat de 102.000 milions de pessetes, que és el dels transvasaments del Pressupost de l'Estat per finançar el cost efectiu dels serveis transferits. Naturalment, s'ha dit diverses vegades que aquest finançament dels serveis transferits més aviat peca d'escàs. Per tant, s'ha d'admetre que aquí no hi ha cap marge de maniobra. És a dir, és simplement el finançament dels serveis transferits i no hi ha cap possibilitat d'exercir una decisió del govern sobre aquests recursos.

Després tenim transferències del Pressupost de l'Estat per afrontar subvencions inherents als serveis traspasats. Ens trobem —són 45.000 milions de pessetes— amb un fenomen similar a l'anterior. Transferències del Fons de Compensació Interterritorial, tercer gran apartat, 15.000 milions de pessetes: ja ha explicat abans el Conseller com es decideixen aquestes inversions fetes amb càrrec al Fons de Compensació Interterritorial: zero, també, capacitat de lliure decisió o de decisió política per part del Consell Executiu.

Altres ingressos que incorporen transferències de les Diputacions, també per serveis transferits; és a dir, poca elasticitat, actuacions tributàries, etcètera: 28.000 milions de pessetes. I, aleshores, tenim una altra gran partida —això eren operacions corrents—, tenim operacions de crèdit, és a dir, bàsicament endeutament per 25.900, pràcticament 26.000 milions de pessetes.

Bé, si repassem cada una d'aquestes partides ens trobem que, de fet, capacitat de decisió, la tenim sobre l'endeutament limitat al fet que sigui per despeses d'inversió, que no sigui per despesa corrent. És a dir, és una capacitat de lliure decisió relativament o realment limitada a uns determinats capítols. I, després, en els 28.000, que són l'últim grup dels que els he llegit inicialment. És a dir, que ens trobaríem amb 28.000 milions o 24, 25.000 milions, perquè n'hi ha alguns d'aquests 28.000, tal com deia, que són transferències a Diputacions per serveis

transferits i tampoc són de lliure disposició, ens trobarem al final amb uns 25.000 milions de lliure disponibilitat i 25.000 més o 26 d'endeutament, per tant, dedicats a inversió però també amb possibilitat de decisió.

És d'això del que estem parlant, senyores i senyors Diputats, és d'aquesta capacitat de discreció o de decisió i no d'altres que s'han esmentat aquí. Per tant, un cop posada aquesta base, realment, de què estem parlant, a mi m'agradaria fer un breu comentari sobre el tema del Fons de Compensació o del Fons de Cooperació Municipal. Mirin, cap desconfiança amb les Administracions locals, cap desconfiança, gens. Nosaltres, en el Pressupost d'enguany, en el Pressupost del 85 proposem un total, per article 43, és a dir, transferències corrents, i per article 73, és a dir, transferències de capital, de 7.371 milions de pessetes per a ens locals, bàsicament, ajuntaments.

Vostès, especialment el Grup Socialista, ens proposen per via d'esmenes una sèrie d'esmenes que passen una mena de rasclat en el Pressupost i van nodrint aquest Fons de Cooperació Municipal, sumant totes les esmenes —ho he fet, és una feina una mica empipadora, però aquests dies que hem tingut temps, doncs, s'ha pogut fer—, dóna un total de 10.000 milions de pessetes. Si vostès comparen aquests 10.000 milions de pessetes amb aquella xifra de lliure disposició o de decisió, de lliure decisió del Consell Executiu s'adonaran de fins a quin punt significaria, ara com ara —una altra cosa serà tal com deia el Conseller en el futur, quan el finançament autonòmic i el finançament dels ens locals estigui aclarit d'alguna altra manera—, fins a quin punt significaria una limitació de la possibilitat de lliure decisió del Consell Executiu l'acceptació d'aquests 10.000 milions addicionals a sobre d'aquells 7.000 que ja estan assignats. És a dir, significaria la pràctica renúncia total a la decisió per part del Consell Executiu i el posicionament de tota aquesta massa simplement en els ajuntaments. I pensin que nosaltres tenim, a través dels Pressupostos que s'han executat fins avui, una excel·lent experiència d'aquesta cooperació entre la Generalitat i els ajuntaments, que el senyor Armet ens deia fa uns minuts, una excel·lent experiència, ho recordo especialment en el tema d'esports. És a dir, hi ha hagut unes consignacions importants en diversos Pressupostos de la Generalitat en el tema d'esports, consignats en partides que s'havien d'executar conjuntament amb les diputacions i els ajuntaments, de manera que cada pesseta del Pressupost de la Generalitat en mobilitzava, aproximadament, dues més provinents de les diputacions i dels ajuntaments. I això ha estat un programa d'actuació que ha tingut un fort impacte en el tema d'instal·lacions esportives a Catalunya. Per tant, cap suspicàcia; experiència positiva, estem a l'espera de com es desenvolupi el finançament autonòmic en la seva etapa definitiva i el finançament de les hisendes locals i, llavors, podrem parlar seriosament, de debò, d'un Fons de Cooperació Municipal. De moment, no.

Finalment, m'agradaria incidir en un dels tres grans eixos, o millor dit, en dos, en un una mica més extensament i en l'altre molt breument, dels grans eixos que ha esmentat el Conseller en començar. Els recordo que els grans eixos eren: increment de les operacions de capital en el Pressupost davant de les operacions de despesa corrent, i, després, l'altre era programa del Fons per al Foment de l'Ocupació i l'increment de les actuacions dels Departaments d'Indústria, d'Agricultura i de Comerç

i Turisme.

A mi m'agradaria fer una anàlisi addicional al que ja s'ha fet durant tot el debat del matí en relació amb el primer punt. Concretament, recordar-los només aquelles xifres inicials que es donaven del creixement, el creixement de les inversions des del 84 fins al 85 i, escolti'm, és absolutament veritat que l'únic terme de comparació viable és el Pressupost del 84 o, si volguessin, el Pressupost del 83 executat, és a dir, l'execució del Pressupost del 83. Mai la formulació del Pressupost del 83, perquè el Pressupost del 83, en la seva aprovació en aquest Parlament, no va tenir res a veure i les causes s'han dit, s'han dit avui, es van dir en el debat de totalitat de l'altre dia sobre el Pressupost del 84, és a dir, hi ha hagut una fortíssima, substancialíssima modificació del Pressupost del 83 entre el que es va aprovar i el que es va executar.

Per tant, si s'ha de comparar alguna cosa s'ha de comparar entre coses que siguin relativament homogènies, i relativament homogènies són el Pressupost del 84 i el Pressupost del 85, en aquest sentit. Per tant, aquí, fent aquesta comparació ens trobem amb un creixement dels capítols VII i VI d'un 56% i ens trobem, assolim un percentatge d'un 24, i ens trobem —i aquí jo voldria insistir una miqueta més— amb un creixement dels capítols d'operacions corrents de només el 14%. Aquest creixement del 14% dels capítols de despesa corrent ve marcat en bona part pel creixement del 16,6% —vull ser precís—, del 16,6% en capítol I, que ha estat un dels temes criticats en les intervencions que m'han precedit, el tema de la burocràcia, de la burocratització.

Mirin, el creixement d'un 16,6% en capítol I quan s'autoritza i es fa un increment de sous i de salaris per valor d'un 6,5% vol dir un creixement, en termes reals, del personal d'aproximadament un 10%; és l'aritmètica més senzilla aquesta. Aquest creixement del 10% en personal es reparteix en un 77%, en un 77% en mestres, servei directe social, a la societat, directament a una activitat que és absolutament prioritària en relació amb moltes altres. És a dir, el 10% del creixement real del capítol I de la Generalitat tenim el 77% en ensenyament, concretament mestres. El 15% a Justícia, el 15% a Justícia i provocat per una cosa molt senzilla, provocat pel traspàs de l'Administració penitenciària. I, aleshores, aquí hi ha el creixement provocat per aquest personal, és a dir, un personal que presta un servei absolutament necessari en la societat, que és el tema penitenciari.

I, finalment, ens trobem amb dues partides ja molt més petites, un 5% a Governació, que correspon a Policia Autonòmica i Bombers, i un 3% a Sanitat, i després hi hauria ja coses molt més residuals.

Per tant, aquest és el creixement, jo diria que aquesta és la contenció del capítol I, que és una de les causes fonamentals de la contenció en el creixement de les operacions corrents.

Per acabar, em referiré —ja ho he dit abans— a dos temes. En el que entraré ara és el segon a què em referiré, i brevíssimament, brevíssimament perquè no vull encetar qüestions, d'altra banda, delicades, però és el tema de foment de l'ocupació. Nosaltres proposem un pla, com vostès saben, de 5.000 milions de pessetes, 2.700 en plans d'ocupació comunitària amb els ajuntaments, 2.300 d'inversions coordinades pel Departament de Treball, executades, seguint la seva normativa per Política Territorial i Obres Públiques, Ensenyament, Justícia i Direcció General de l'Esport, i a més a més ens trobem

amb els 1.000 milions que vam aprovar la setmana passada per al Pressupost del 84, però que són prorrogables, com tots vostès saben, i que es podran executar dins del 85, de lluita contra l'atur juvenil.

I això en un marc, en quin marc, senyores i senyors Diputats? Això en un marc en el qual se'ns diu —i tinc els retalls dels diaris—, en un marc en el qual se'ns diu que l'AISS no ens serà traspasat i, aleshores, algú ens proposa: «posem-nos tots d'acord que l'AISS ens ha de ser traspasat». D'acord, si ja hi estem tots d'acord, ho hem dit trenta vegades: l'AISS ha de ser traspasat, perdó, l'INEM, és un lapsus, però ja veuran que aquest lapsus no és injustificat tampoc. Però, a més a més, ens trobem amb unes altres declaracions encara més «frapants», que diuen, són del senyor Almunia, que diu, textualment, entre cometes, diu: «l'organisme que té competències per desenvolupar una política, per a generar ocupació és el Govern de l'Estat.» És a dir, no es tracta ja de la lluita contra l'atur, no es tracta de l'atenció als aturats, no es tracta de les funcions que fa l'INEM, no, no, es tracta de qui té competències per fer una política per generar ocupació. Bé, doncs, no som nosaltres, es veu. A pesar de tot, s'intenta.

I, finalment, ens trobem amb una afirmació feta des d'aquesta tribuna no fa gaires dies, quan discutíem el Pressupost del 84, en la qual se'ns va dir —i per això venia aquell lapsus meu de l'INEM— que l'INEM seria regionalitzat però que, evidentment, i això era una advertència (*remor de veus*)..., que l'AISS seria regionalitzat —es veu que les noves situacions físiques tenen influència sobre la ment, també—, doncs, se'ns va dir que l'AISS seria regionalitzat, però se'ns va advertir que la regionalització de l'AISS no significaria que la Generalitat hi pogués pintar res. En aquest marc és en el qual nosaltres empenem aquesta lluita contra l'atur en el Pressupost del 1985.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President, i perdó pels lapsus reiterats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara podem passar a la presa de posició dels Grups que no han intervingut fins ara. Per això, tot seguit tindrà la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, per deu minuts.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, una breu intervenció per explicitar la posició del Grup d'Esquerra Republicana en relació amb les esmenes a la totalitat i devolució al Govern presentades pel Partit Socialista Unificat i el Partit dels Socialistes de Catalunya.

El nostre Grup votarà en contra d'aquestes esmenes, i aquesta posició no és nova. És la reiteració d'una actitud que ja vàrem tenir en l'anterior legislatura i que hem continuat mantenint en els Pressupostos del 1984.

Com ja hem manifestat reiteradament, nosaltres pensem, el nostre Grup pensa que una esmena a la totalitat, ja sigui a la totalitat del Pressupost o a la totalitat d'un Departament, significa pràcticament una desqualificació total d'una proposta d'obra de Govern.

Una esmena a la totalitat amb devolució al Govern, en definitiva, comporta deturar l'obra de Govern o, almenys, diferir-la d'una manera força considerable. Una esmena a la totalitat comporta no acceptar ni l'ordenació dels recursos ni la distribució i les prioritats en les despeses.

No votarem a favor d'aquestes esmenes entre altres raons —i no ens dol confessar-ho— perquè si bé tenim algunes dis-

crepàncies en algun punt sectorial de tal i tal Departament, algun punt concret dels Pressupostos presentats, aquestes discrepàncies no són notables ni pel que fa a l'ordenament dels recursos, ni globalment en el que afecta la distribució de les despeses. És més, no ens dol reconèixer que el Pressupost del 1985 presenta aspectes netament positius, com alguns que ha fet ressaltar l'Honorable Conseller de Finances i que nosaltres volem recordar, que són els esforços fets en tres Departaments importants, importantíssims en aquest moment de crisi, com són el Departament d'Agricultura, el Departament d'Indústria i el Departament de Comerç i Turisme.

Incrementos importants, però relativament importants —hauríem d'afegir tot seguit—, perquè en un Pressupost com aquest, en el qual els marges de lliure disposició, com s'ha dit repetidament aquest matí, són limitats, és evident que una vegada efectuades les transferències corrents imposades per l'actual sistema de valoracions i traspassos, les innovacions i les actituds innovadores en matèria d'inversions són força limitades.

Que aquest Pressupost no ens satisfà plenament i ens hauria agradat poder-ne fer un altre? Quin dubte n'hi ha! Que preferiríem poder augmentar els volums d'inversions reals per tal d'incidir més eficaçment en la superació dels efectes de la crisi econòmica? Jo crec que ningú s'hi oposaria. ¿Que seria molt millor per a Catalunya poder destinar molts més diners a crear llocs de treball, a pal·liar l'atur juvenil, a fer ambulatoris, a millorar l'ensenyament públic, a millorar els transports i els mitjans de comunicació... en fi, a assistir els vells, els disminuïts, tots aquells que la duresa de l'existència els ha col·locat en una situació límit? És clar que sí. Però, com és a bastament conegut, amb l'actual sistema de finançament de la nostra autonomia no es poden fer miracles. Cal administrar els recursos de què disposem efectuant les corresponents afectacions en funció d'una visió global del país, una visió de conjunt del país, i sense que això vulgui dir ni perjudicar que hàgim de donar per bones, a ulls clucs, totes les afectacions proposades.

Les 1.054 o 1.055 esmenes presentades al Pressupost són una bona prova que els criteris poden ser molt diferents. Però tampoc hem d'oblidar —i el nostre Grup no ho oblida— que un Pressupost és la traducció en xifres concretes d'uns propòsits d'actuació governamental a desenvolupar en un temps determinat i que respon a uns programes i a uns plantejaments que tenen els seus orígens ja en les opcions electorals. Un Pressupost és un instrument d'acció política d'un Govern determinat per assolir un cert nombre d'objectius inscrits en unes línies generals d'actuació. Objectius que poden, perfectament, no ser compartits pels Grups de l'oposició, i en realitat no ho són. Com poden no ser compartits els mitjans proposats per assolir-los; però aquesta és la regla de la democràcia, i és evident que un Govern ha de governar amb els seus mateixos Pressupostos i no pas amb uns Pressupostos suggerits, alternatius, de l'oposició.

I, abans d'acabar, voldria abocar tres temes que han sortit en el debat d'aquest matí, que considerem essencials en un debat com el d'avui. El tema del deute públic. La política d'Esquerra Republicana de Catalunya ha consistit sempre en una política de la màxima cautela i de la màxima discreció pel que fa referència a l'ampliació i a l'increment del deute. Només volia recordar per memòria l'actuació de l'actual Conseller d'Indústria

en els Pressupostos del 1983, on es va aconseguir una reducció de molts centenars de milions de pessetes del deute públic, que consideràvem que era una política perillosa. Però hem d'afegir tot seguit que no n'hi ha prou en ser cautelós en l'emissió de deute públic. També cal tenir en compte que si Catalunya vol tirar endavant realment una política progressiva d'inversions, fatalment ha de recórrer a aquest mitjà de finançament, si els altres camins se li tanquen.

Un altre tema que s'ha evocat...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, Il·lustre senyor Diputat, permeti'm que recordi a la Cambra que ha de guardar silenci.

El Sr. TORRES: ... un altre tema evocat: el tema de la política econòmica. Nosaltres som uns convençuts que el Consell Executiu de la Generalitat ha d'esgotar tots els mitjans que li ofereix la reglamentació en vigor per tal de portar a terme realment una veritable política econòmica amb la deguda planificació. Un recent debat en aquesta Cambra sobre l'Institut Català de Finances ens va permetre d'exposar amb tota claredat quina era la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya.

I, finalment, el sistema de finançament. Aquest és el tema clau, és el problema capital del que debatem avui i del que continuarem debaten si no es troba una solució a aquest problema. Recordo que en el debat de política general, el President del nostre Grup va alludir a aquest tema i va recordar les propostes reiterades d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre la necessitat de reformar l'Estatut, en particular en aquells temes que fan referència al seu finançament. Aquest matí l'Honorable Conseller ho recordava, i ens recordava també el sistema privilegiat de finançament de navarresos i bascos. I nosaltres continuem pensant —i és un tema constant de la nostra actuació— que, efectivament, mentre no arribarem a trobar un millor sistema de finançament per a Catalunya, i em sembla que en això tots estem d'acord, malament podem tirar endavant el país. Amb una frase lapidària podríem dir que sense llibertat financera, sense veritable llibertat de disposició dels recursos dels catalans, no tindrem una veritable llibertat política.

En resum, perquè no som partidaris ni molt menys d'una desqualificació global del Projecte de Llei de Pressupostos; perquè entenem que el Projecte presentat, tot i que no sigui totalment satisfactori per raons òbvies, que és inútil repetir perquè s'han exposat àmpliament, aquest Pressupost constitueix una proposta d'acció política d'un equip de govern de què formem part, i hem contribuït a la seva elaboració en la mesura de la nostra participació; perquè ens cal començar l'any 1985 amb una situació pressupostària degudament normalitzada, acabant així amb uns llargs retards de pròrrogues i d'interinitats, és per totes aquestes raons que el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya votarà en contra d'aquestes dues esmenes a la totalitat, i anunciem també el nostre vot en contra de totes les esmenes a la totalitat d'alguns Departaments i d'algunes Entitats Autònomes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara m'és grat donar la paraula a l'Honorable senyor Folchi, en representació del Grup Popular.

El Sr. FOLCHI: Senyor President, senyores i senyors Diputats, mesos enrera, arran del debat d'investidura de l'avui Molt Honorable President de la Generalitat, el nostre Grup va donar suport a la majoria i va, en definitiva, donar recolzament

a la seva investidura.

En aquella ocasió definíem la nostra postura amb referència a tres coses que m'agradaria recordar. La primera és que el nostre vot tenia el sentit de preferència entre alternatives; preferíem l'alternativa que representava la majoria a altres que seuen avui com nosaltres als escons de l'oposició, i expressàvem aquesta preferència per la via del vot positiu.

La segona és que el vot no implicava un recolzament incondicional, com és natural, donat que no compartim la responsabilitat del Govern, i tenia, per tant, una vessant crítica.

I la tercera, que es feia també a partir d'una oferta de col·laboració, de cooperació, de corresponsabilització quan allò fos exigít per l'interès de Catalunya. I és a partir d'aquesta actitud que s'explica el vot que el nostre Grup farà davant aquestes esmenes a la totalitat.

Els Diputats, la Cambra, coneix les raons que ens van portar a abstenir-nos en el debat, en el fals debat pressupostari del 1984. Avui aquestes raons han desaparegut, aquest és el primer Pressupost normal —si és que es pot qualificar de normal— que presenta l'actual Govern.

I ho fa dintre de l'«any de gràcia» —el que s'acostuma a dir en llenguatge parlamentari l'any de gràcia— o, si em permeten referir-me a una institució de vell arrelament a Catalunya, del dret civil català, dins de l'any de plor. I dins d'aquest any de plor nosaltres pensem que el que hem de fer és donar un vot de confiança, i és en aquest sentit que donarem un vot a favor de la majoria i votarem en contra de les esmenes a la totalitat de devolució del Pressupost.

Tampoc aquí el nostre vot pot ser absolutament optimista. Hi ha elements dels Pressupostos que ens preocupen, i voldria fer referència a alguns d'ells. El primer, òbviament també per a nosaltres, el nivell del deute. Aquests 100.000 milions de pessetes que com a dada exacta hem conegut fa no massa, i que fins i tot nosaltres pensem que a la millor no són tan exactament 100.000 milions de pessetes, perquè a la suma de les emissions de deute caldria afegir, almenys contemplar, una part de l'impacte de la política d'aval de la Generalitat. I no m'estic referint als avals donats a favor d'empreses privades; no és aquest l'extrem que ara en aquest moment voldríem fer avinent. Avalar és pagar. Això és un fet que en l'economia empresarial catalana és incontestable. Doncs, bé, avalar pot ser també pagar per a una Administració pública, per al Govern de la Generalitat.

I hi ha avals molt importants donats a institucions públiques catalanes —penseu els 15.000 milions dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, els 4.500 de Transports de Barcelona i tants d'altres— que, com a mínim, a l'hora de computar el volum d'endeutament global de la Generalitat, s'han de tenir en compte.

Per tant, en primer lloc dir que els 100.000 milions com a volum final del deute de la Generalitat poden no ser exactament 100.000, sinó alguna cosa més.

Però hi ha un altre aspecte d'aquest endeutament que no pot escapar a l'atenció de la Cambra, i és que, una vegada més, en matèries macroeconòmiques o quan manegem aquest tipus de quantitats, importa tant el fons, el volum, com el ritme de creixement.

Doncs, bé, aquest Parlament aprovarà en quinze dies, en dues setmanes, emissions que representen 53.000 milions de

pessetes. En dues setmanes; és un fet. Llavors, acceptant com a bona la xifra que dona el Govern, acceptant com a bons els 100.000 milions de pessetes, resultarà que més de la meitat, més de la meitat —han estat aprovats per aquest Parlament en dues setmanes— són títols que sortiran al mercat financer durant l'any que ve. I aquest és un extrem de què hem parlat fins ara molt poc, però que evidentment importa. Importa tant o més com el volum final de l'endeutament.

A més a més, i a l'hora d'intentar una aproximació al volum final de l'endeutament de la Generalitat, coneixem aquesta partida, coneixem el volum del deute, dels títols emesos en circulació. Hi ha altres partides que no coneixem i que des de l'oposició difícilment podem arribar a conèixer.

Per exemple, respecte al deute de tresoreria, s'ha parlat aquí del màxim d'aquest deute de tresoreria, el màxim que ve marcat per la Llei o, en algunes ocasions determinades, per circumstàncies excepcionals. Del que no hem parlat tampoc és del mínim permanent. Aquest endeutament de tresoreria té un mínim permanent, perquè si fos així —i nosaltres no tenim elements per saber que no és així, i no s'ha dit que no sigui així— resultaria que s'estaria acudint al deute de tresoreria, no per finançar deute de caixa, sinó dèficit estructural. Primera incògnita, per entendre'ns. Segona: no coneixem tampoc, no hem sentit una afirmació taxativa, en aquest sentit, de si la Generalitat arrossega encara dèficits d'altres exercicis. Sabem que l'acord del febrer de 1984 va ser positiu respecte a aquesta qüestió; el que no hem sentit del senyor Conseller d'Economia és una declaració clara i taxativa que els acords de 1984, del febrer, acabaven amb el problema dels dèficits d'exercicis anteriors. I tercera qüestió: tampoc no coneixem el volum del que podríem denominar «crèdit forçós», que les Administracions locals de Catalunya, les empreses de Catalunya, els ciutadans de Catalunya han concedit a la Generalitat. Sabem que existeix, aquest crèdit forçós, però no podem, des de l'oposició, no podem quantificar-lo.

Doncs bé, sense aclarir aquestes qüestions, no tenim el quadre exacte de la situació financera de la Generalitat, i si no el tenim difícilment ens podrem corresponsabilitzar a l'hora de buscar solucions del problema del finançament autonòmic. I nosaltres tenim aquesta voluntat de corresponsabilització, i volem expressar davant la Cambra que acceptem l'oferta que reiteradament ha fet el Conseller que tots els Grups participem en la recerca d'aquestes solucions, i volem també deixar palès un altre punt. Nosaltres pensem que el marc per a aquest treball conjunt no és la Comissió de Valoracions, perquè legalment no té assignada aquesta funció. Seria, en tot cas, una Comissió emanada d'aquest Parlament, com a representació de totes les forces polítiques de Catalunya, el marc en el qual el treball es podria fer correctament. I volem que quedi constància de la nostra opinió sobre aquest punt.

Bé, és evident que la nostra preocupació afecta també el Pressupost, i almenys voldria, amb la brevetat imposada pel Reglament i per l'horari, fer referència a tres qüestions. En primer lloc, a les facultats exorbitants que la Llei del 1984, article 14, sobre el qual no voldria una altra vegada entrar en el debat, però almenys sí deixar constància que de l'article 14 de la Llei del Pressupost de 1984 i de l'article 6 de la que discutirem d'aquí a unes hores deriven facultats per a l'Executiu d'execució pressupostària que nosaltres considerem exorbitants. I

és normal que, des dels escons de l'esquerra, la crítica a aquest aspecte sigui parcial i el que en podríem dir benèvola. És normal, perquè el PSOE, a Madrid, on té majoria, aplica una doctrina pressupostària molt semblant a la que recull aquesta Llei. Bé, el que passa és que respecte a aquest punt al senyor Conseller d'Economia li caurà el mèrit de ser el Monturiol de la tècnica pressupostària, perquè ensenya, en aquest cas a un altre Grup parlamentari i a un altre Parlament, com amagar, com fer passar per sota de la línia una part de l'execució pressupostària.

Doncs bé, nosaltres volem deixar constància que votarem a favor d'aquestes normes, i hi votarem a favor perquè el senyor Conseller ha dit, com de passada, que la situació és provisional, és una situació encara excepcional, i que ho continuarà essent fins que no s'entri en el sistema de finançament definitiu de l'autonomia. Bé, això vol dir l'any que ve. Doncs senyor Conseller, aquest any nosaltres votarem a favor d'aquestes normes excepcionals, d'aquestes potestats exorbitants, però això vol dir —i vull deixar-ne constància a efectes d'acta— que nosaltres no entenem que això sigui compatible amb una hisenda ordenada, amb una hisenda que podríem denominar definitiva.

Respecte al factor temporal, m'agradaria també deixar constància de dos fets. Primer, tampoc aquest any hem tingut sort. L'article 32 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya tampoc s'ha complert, aquesta vegada. Sembla que sí, en canvi, aprovarem el Pressupost dintre de l'any —d'acord—, però el compliment curós dels terminis que preveu la Llei respecte a la tramitació dels Pressupostos encara no és pràctica habitual en el Govern i en aquest Parlament, i és un fet que també cal remarcar i que tampoc ha quedat expressat al llarg del debat d'aquest matí.

Segon. Bé, entregar als senyors Diputats dos Pressupostos a l'hora, a efectes del debat, no és la millor manera d'afavorir la tasca parlamentària, la tasca de control pressupostari del Govern, no és la millor manera. Voldria recordar, encara que només fos perquè l'anècdota de vegades és il·lustrativa, que en la mateixa setmana la majoria d'aquest Parlament, Convergència i Unió, protestava al Senat pel ritme imposat per la majoria d'allà en el debat pressupostari, protestava iradament i visiblement a l'Ajuntament de Barcelona pel ritme imposat per la majoria i ens feia l'honor d'imposar-nos un ritme molt semblant. Bé, nosaltres no estem en majoria ni al Parlament de l'Estat ni a l'Ajuntament de Barcelona ni aquí; per tant, podem expressar que nosaltres considerem que no hi havia raó per fer-ho ni allà ni aquí, senyor Conseller.

Bé, i és obvi, també, és obvi que podria estendre la meua anàlisi per demostrar un fet que sembla evident: aquests no són els nostres Pressupostos. Però, hi insisteixo, dintre de l'any de plor, dintre d'aquest any de gràcia, creiem que hem de donar la nostra confiança a la majoria, que hem de donar la nostra confiança al Govern, i, en definitiva, i per aquestes raons, votarem amb la majoria i votarem en contra de les esmenes de devolució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat, doncs, el debat a la totalitat, i ara hem de procedir a la votació conjunta d'aquestes dues esmenes a la totalitat, presentades pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya i pel Grup Socialista a la Cambra de Catalunya.

Els qui estiguin a favor de les esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

Amb això, doncs, anirem ara a suspendre la sessió, per reprendre-la a les quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues de la tarda i set minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oidor de Comptes i el Lletat Sr. Ferret.

En el moment de reprendre's la sessió, al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem ara en les esmenes a la totalitat de secció, començant per la secció 06 —que correspon a Ensenyament—, en la qual hi ha dues esmenes de totalitat de secció, que són del Partit Socialista Unificat i del Grup Socialista.

Pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller d'Ensenyament, presentem en aquest Projecte de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 1984 una esmena a la totalitat de retorn a la secció 06, Departament d'Ensenyament, i en l'esmena es donen quatre grans criteris als quals ara jo n'afegiria ara dos més. El primer d'ells, per la pèrdua de pes del Departament d'Ensenyament en el conjunt dels Pressupostos de la Generalitat. El segon argument, per insuficiència del capítol VI, és a dir, de les inversions reals destinades a la construcció escolar pública en tots els nivells. La tercera, per un increment excessiu del capítol IV, de transferències corrents, és a dir, en les subvencions als centres privats d'ensenyament. La quarta, per insuficiència del capítol II, les despeses especials per al funcionament dels serveis i molt especialment dels centres d'EGB. Una cinquena, que seria coincident amb la que vàrem fer en els Pressupostos del 84, insuficiència de les partides corresponents a transferència a les entitats territorials —els ajuntaments—, i una sisena, insuficiència també de les partides corresponents a la millora pedagògica dels centres públics.

Aquests sis arguments són per a nosaltres suficients per demanar aquest retorn de la secció sisena i per intentar una vegada més explicar que la política que està seguint el Consell Executiu pel que fa a l'ensenyament a Catalunya, i fonamentalment a l'ensenyament públic, és una política absolutament mancada de relació entre les necessitats i els recursos que s'esmercen o que es destinen a resoldre'ls.

En primer lloc, per a nosaltres, la pèrdua específica de pes del Departament d'Ensenyament, la xifrem en el tema de la inversió. Aquest matí es parlava de les modificacions que s'han fet en els Pressupostos del 85 per intentar fer veure que són millors que els del 84, però en el tema inversions, quan el con-

junt d'inversions en el Pressupost de la Generalitat significa l'11,8, la part corresponent del Departament d'Ensenyament significa només el 6%. I nosaltres pensem que aquesta és una manera clara d'indicar on van les preferències inversores del Consell Executiu i de demostrar —com passaré immediatament a explicar— que els temes d'ensenyament ocupen un lloc enormement baix dins aquestes prioritats.

I entro en el segon apartat, que és el que em sembla a mi més significatiu. I, tot i que aquest matí el Conseller Cullell ens deia que no es podia fer —li deia al senyor Armet que no es podien comparar els Pressupostos del 83 amb els del 85—, a mi em sembla que encara es podrien comparar menys amb els del 84, i espero que el senyor Cullell, que sap molta més economia que jo, hi estarà d'acord. Però si jo em miro els Pressupostos del 83 i em miro els del 85, la situació continua essent dramàtica. Hi ha un increment, 83-85, del 8,3, pel que fa a inversions, però en aquests dos anys, tothom sap el que ha pujat la inflació, el que ha pujat el cost de la vida, i, per tant, aquest 8,3% és menjat per la inflació, i això vol dir que per a l'any 85 hi ha menys diner, hi ha menys pessetes reals per a inversió de les que teníem l'any 83. Amb un greuge, encara: que en aquest Pressupost del 85 s'inclouen en les partides d'inversió els RAMs, i tothom sap que els RAMs són una manera d'invertir, però que no creen nous llocs escolars, i, per tant, les mancances, els déficits, continuaran absolutament pujant. Però jo voldria anar una mica més enllà, encara, i llegir algunes xifres més, perquè si ens mirem els Pressupostos d'inversions d'aquest any, trobarem una xifra relativament elevada, una xifra que està en els 6.000 milions de pessetes. Però jo m'he pres la molèstia de llegir els programes allà on diuen que es faran els centres escolars, si és que hom es pot fiar —i sembla que no massa— d'aquestes llistes que se'ns han passat.

A EGB, on la partida pressupostària d'inversions és de 2.946 milions, ens trobem que, per acabar obres dels anys 83 i 84, cal donar-hi o esmerçar-hi 2.156 milions. És a dir, d'aquests gairebé 3.000 milions, més de 2.000 ja estan compromesos per acabar obra iniciada. Per als RAM de l'any 85 hi ha 350 milions; per a la integració, per al compliment de la Llei d'Integració a la Xarxa Pública d'Escoles Privades, la ridícula xifra de 70 milions, però, d'aquesta suma, dels 2.100, dels 350 i dels 70, el que queda clar, senyor Conseller, és que per fer noves escoles d'EGB, per començar a construir centres d'EGB, queda en el Pressupost del 85 l'escandalosa xifra de 369 milions de pessetes. Amb aquesta xifra no poden començar-se ni acabar-se ni tan sols quatre escoles d'EGB. És a dir, el gran projecte d'inversió que se'ns proposa aprovar en aquests moments comporta que l'any 85 el Departament d'Ensenyament pot començar quatre escoles noves d'EGB. Els felicito.

Anem a batxillerat. A batxillerat —a més, és un petit prodigi d'incoherència—, si hom llegeix el Pressupost per programes, hi trobarà un programa esplèndid, que és «Subvencions per a la creació de places BUP privat». Curiosament, resulta que aquesta partida ha desaparegut dels Pressupostos de Madrid i, per tant, ha desaparegut dels Pressupostos de la Generalitat. Però la fotocopiadora, no la informàtica, la fotocopiadora va fotocopiar el Pressupost per programes de l'any 84 i hi continua apareixent aquesta partida que després no té reflex comptable. Seria bo que adequessin les fotocòpies d'unes pàgines amb les de les altres.

Bé, doncs, en el batxillerat, que tenim una proposta d'inversió de 1.333 milions, resulta que per acabar obres del 83-84 ja n'hi ha compromesos 658, per als RAMs n'hi ha compromesos 260 i per fer nous centres de batxillerat ens queda també l'escandalosa xifra de 415 milions.

Aquí ja no en podem començar més de tres —com a molt—, d'instituts de batxillerat. Però, a més a més, ja comprometem part del Pressupost del 86 —també és una nova figura—, i tenim obres a acabar el 85 —però a pagar el 86—, 97 milions de pessetes. I en la formació professional tenim una previsió de 1.440 milions. Però per acabar obres del 82, del 83 i del 84, 641 milions, 440 dels quals són per fer una inversió tan esplèndida com les famoses «cargoles» —és a dir, una mena de prefabricats modernets que es van canviant de lloc, segons les necessitats— i per a això destinem 440 milions; per fer RAMs, 330 milions, i per començar nous centres d'EGB ens queden 468 milions.

Resumint, senyores i senyors Diputats, d'aquests meravellosos 6.000 milions de pessetes que apareixen en el Pressupost, queden, per a nova inversió, 1.400 milions. Em sembla que és una xifra absolutament insuficient, i que ella sola, ella sola, hauria d'obligar el Consell Executiu a refer el capítol, o la Secció —perdó— número 6 d'Ensenyament de la Generalitat.

El tercer motiu que donava era el de les subvencions, però no voldria acabar la part d'inversions sense fer un altre comentari. El comentari que fa referència —i li he dit abans, de passada— a la quantitat assignada al compliment d'una Llei aprovada en aquest Parlament: 70 milions perquè les escoles privades que volen passar a la xarxa pública s'hi puguin integrar és una partida absolutament insuficient per complir aquesta Llei. I un segon aspecte que a mi em sembla enormement preocupant és la constatació —llegint els Pressupostos d'Ensenyament— que la ciutat de Barcelona no entra dins de les previsions del Departament d'Ensenyament. Ho dic com a Diputada del PSUC —encara que a més a més tingui responsabilitats a l'Ajuntament de Barcelona, però ho diria exactament igual: em sembla directament intolerable que la ciutat de Barcelona, que té la xarxa pública més deficitària de tot Catalunya i de tot Espanya, no aparegui en els Pressupostos de la Generalitat pel que fa a les inversions. Hi ha una única excepció: 53 milions destinats a acabar una escola a Barcelona, l'Escola Esplai, que fou —cal reconèixer-ho— una promesa electoral del senyor Roca, en vigílies de les eleccions de l'any 82. Caldrà esperar, potser, que hi vagi havent eleccions a Barcelona perquè es pugui fer, de tant en tant, alguna escola a la ciutat de Barcelona.

Les esmenes que nosaltres presentem per compensar aquests dèficits significarien —si volguessin acceptar-les— un increment de més de 3.000 milions per a les inversions de la Generalitat.

Pel que fa a subvencions, nosaltres hem observat un increment, del 83 al 85, d'un 13,5%. Fixin-se que la inversió real pujava només un 8,3; les subvencions a l'escola privada pugen el doble, i pugen per sobre del que puja percentualment la part de subvencions dels Pressupostos Generals de l'Estat.

Nosaltres, amb les nostres esmenes, rebaixem 1.800 milions aquesta xifra de subvencions, i voldríem recordar també als senyors de la majoria —i a les senyores— que no deuen ser unes partides tan intocables quan algunes de les esmenes de Conver-

gència aprovades en Comissió resulta que sí que han pogut treure —sí, senyor Subirà— 22 milions. Però són 22 milions. És a dir: quan a vostès els convé, aquestes partides són movibles; quan a vostès no els convé, aquestes partides ja estan gastades —com ens deien fa una estona, o fa una setmana.

La quarta raó és la insuficiència de les despeses de funcionament dels centres. I aquí, senyor Cullell, vostè aquest matí ha parlat d'ensenyament diverses vegades, i ha dit que, efectivament, un factor de modernització és tenir cura del funcionament de les escoles. A mi em sembla que vostè hauria de revisar almenys aquests principis, o intentar fer-los coherents; perquè si vostès rebaixen en un 2% les despeses de funcionament dels centres d'EGB, en relació amb el 83, en relació amb el 83, difícilment els centres d'EGB d'aquest país podran donar un ensenyament que estigui, no ja a l'alçada de la modernitat, sinó ni tan sols a l'alçada del paleolític, del qual també parlaven aquest matí.

És directament escandalós que es rebaixin els diners reals que tenen els centres d'EGB per funcionar. Ens movíem amb un Pressupost —si ho recordo bé— de 489 milions l'any 1983; l'any 84 el rebaixaren a 413 i l'any 85 el deixen a 479; és a dir: 10 milions menys, encara, que el 83, amb l'increment que suposa el cost de la vida, i amb l'increment d'aules que hi ha d'EGB, en aquests dos anys a Catalunya. A mi m'agradaria molt que el senyor Conseller els expliqués als directors de les escoles, com s'ho han de fer per mantenir la qualitat quan ell cada any els treu diners, per poder tenir un mínim de qualitat.

Pel que fa als altres nivells educatius, és cert que han pujat. El batxillerat, un 11,6, però amb la inflació el batxillerat continua per sota de les possibilitats que tenia l'any 83. Ha pujat espectacularment educació especial, però estàvem en unes xifres molt ridícules: ha passat de 10 milions a 44. I la formació professional s'ha incrementat, aquí sí, d'una manera notable. Però aquest increment del funcionament dels centres de FP ve compensat pel decreixement real que té la FP en inversions, amb la qual cosa vol dir que ens continuem movent en un terreny d'absoluta insuficiència. Jo penso que aquestes partides del funcionament dels centres són unes partides que haurien de ser «mimades», amb un enorme escrúpol, pel Departament, i per la Conselleria, i per tot el Consell Executiu. Si volem que les nostres escoles tinguin un mínim de condicions per poder funcionar, no podem, any rere any, al nivell obligatori, anar-li traient diners i anar-lo deixant en una situació d'absoluta impossibilitat de funcionament.

Pel que fa a les transferències als ajuntaments, senyores i senyors Diputats, ens trobem que l'any 85, tot i que han pujat en relació amb el 84 i en relació amb el 83, no tenen tampoc el nivell que tenien —i ara encara me'n vaig més enrere— l'any 82. Ha desaparegut absolutament la partida de què els parlava quan discutíem els Pressupostos del 84, la que fa referència a la seguretat en els centres —és una partida ja desapareguda—i, pràcticament queden anul·lades partides com les transferències als ajuntaments per donar suport a les escoles de natura, o queden congelades —la qual cosa vol dir que se'ls deixa també amb molt poques possibilitats de funcionar— les partides que els ajuntaments destinaven —i les destinen perquè la Generalitat no té programes suficients— a la formació del professorat. Els ajuntaments han fet, i segueixen fent sistemàticament, una tasca de substitució de totes aquelles mancances que afec-

ten la qualitat de l'ensenyament, produïdes aquestes mancances per una falta de programació i de dedicació de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Prego la Il·lustre senyora Diputada que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

La Sra. VINTRÓ: Intentaré acabar de seguida, senyor President. Bé, doncs, en lloc d'ajudar els ajuntaments perquè facin rendibles aquests esforços, la política de transferències als ajuntaments els va buidant progressivament de contingut.

L'última argumentació, senyores i senyors Diputats, era la d'insuficiència de partides destinades a la millora pedagògica dels centres públics. Jo sé que aquí se'm tornarà a contestar, amb aquell llistat d'activitats, que es tindrà una enorme cura a no xifrar per tal de no demostrar que aquestes xifres baixen. A la persona del Grup de Convergència que em contesti, li agraeixo per endavant el llistat que em pugui fer, però penso que amb llistat, no a mi, ni al meu Grup parlamentari, sinó a les escoles públiques de Catalunya, que són les que realment veuen com no arriben aquests diners, com no es nota aquesta millora en el funcionament, és a les que haurien de convèncer, no amb discursos des d'aquesta tribuna, sinó amb una política realment eficaç, amb una política que es preocupés de la millora de l'ensenyament públic i que no s'inventés partides de 30 milions, que ja discutirem en el seu moment, de subvenció —no se sap ben bé a qui—, o d'uns decrets que vénen amb una petita consignació, però que en acabar l'exercici veurem en què queda.

Senyores i senyors Diputats, per aquestes raons, que a mi em semblen suficientment importants, els agrairia que acceptessin els raonaments; i si no volen votar l'esmena, almenys quan parlem de les esmenes parcials tinguin aquesta vegada un xic més de sensibilitat.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista té la bondat de prendre la paraula la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com totes les altres, aquesta esmena a la totalitat a la Secció d'Ensenyament dels Pressupostos de l'any 85 es defensa pocs dies després d'haver defensat el mateix tipus d'esmena per als Pressupostos del 84 —pot tenir-hi una certa relació. En aquell moment sabíem que es tractava d'una esmena de tràmit a un Pressupost que també era de tràmit —o un «postsupost», com l'anomenàvem nosaltres, o un «Pressupost de liquidació», com l'anomenaven altres—, i el seu objectiu suposo que devia ser el de donar una documentació comptable que omplís el buit entre el 83 i el 85 —el buit del 84, l'any de les eleccions, l'any que acabem, en aquest Parlament, d'aquesta manera també insòlita de discutir uns Pressupostos amb aquestes presses.

L'esmena a la totalitat dels Pressupostos d'Ensenyament del 84 era de tràmit, però no era un tràmit agradable constatar que ni tan sols servia per omplir un buit de documentació comptable. I ara l'esmena a la totalitat a la Secció d'Ensenyament no és pas de tràmit, però sí que és desagradable —encara més desagradable que llavors—, perquè ens temem que aquest Pressupost, sembla que aquest Pressupost que tramitem, amb aquestes presses, sigui realment un Pressupost de tràmit; continuen tramitant-se amb els mateixos defectes formals, amb la mateixa mesquinesa d'inversions, amb la mateixa manca de

política de qualitat, amb la mateixa manca d'orientació progressiva compensatòria, amb la mateixa manca de responsabilitat respecte a l'escola pública i, com a teló de fons, continua havent-hi aquesta separació, aquest no comptar amb l'acció possible, coordinada, entre la Conselleria i els ajuntaments.

Són aquestes raons, precisament, les que sustenten, les que motiven, l'esmena que ara presento. En primer lloc, aquests aspectes formals, que són importants i indiquen, no solament pressa, sinó poca cura respecte a alguns aspectes.

Vejam. En primer lloc: continuen havent-hi partides fotocopiades del 83 al 84, del 84 al 85, amb conceptes i amb xifres. L'altre dia en vaig llegir, ara en faig gràcia, però això demostra una manca d'atenció a determinats temes.

Segon: hi ha una certa nova terminologia en la presentació de partides i subpartides —ho acaba d'assenyalar la senyora Vintró—, però no sé si ens demostren una voluntat de confusió; el cas és que ens confonen. Això que les inversions amb minoració de dèficit vagin ficades al costat de les inversions de creació de noves places, n'és una petita mostra.

Tercer, no se'ns dona —com se'ns va donar en el Pressupost del 82— el resum de despeses pròpies —primer separat i després sumat—, el resum de despeses de partides transferides. Això ho hem demanat cada any i no ho hem aconseguit.

És a dir, no podem comparar fàcilment a què destina el Consell Executiu les partides de lliure disposició amb les partides més o menys finalistes, i això és important. El senyor Cullerell només ens diu en termes absoluts i relatius que les partides d'aquí són petites, però no ens ajuda a poder-les comparar, ens deixa abandonats a la nostra màquina, que funcioni o no funcioni, sumant i comparant els zeros, els uns, els cinquantes i els seixantes. Jo li agrairia molt que, precisament, per afavorir aquestes possibles comparacions i constatar el que vostè diu se'ns donessin aquests resums que se'ns van donar l'any 82, quan em penso que vostè encara no n'era el responsable. I en canvi, aquí, contínuament es fan referències als Pressupostos Generals de l'Estat, que jo no tenia entès que s'haguessin de discutir en aquest Parlament, mentre que dels que hem de discutir en aquest Parlament no se'ns donen els elements realment per saber quines són les voluntats que hi ha al darrere.

I en quart terme, no sé si formalment, aquests Pressupostos de la secció 06, d'ensenyament, del 85, presenten moltes partides noves i no pas simbòliques com la quantitat de 1.000 que abans servia per inaugurar una partida, sinó que a vegades hi ha bastants partides seguides, almenys de sis zeros, com una mena de gran esquitxada, en segons quins capítols i serveis, però tots ells estan sota l'amenaça de la guillotina, aquella d'aquell article que el senyor Cullerell no li agrada que en parlem, perquè diu que ja en vam parlar l'altra vegada, però és una amenaça realment formal d'eliminar, no els zeros a l'esquerra, sinó els zeros a la dreta, de manera que també ens fan discutir aquests Pressupostos formalment amb molta inseguretat.

Anem als temes de fons. En primer lloc, aquest Pressupost ha estat fet encara —jo sento repetir-ho— sense el marc d'una programació d'inversions en ensenyament. Les inversions en creació de llocs escolars han augmentat respecte als Pressupostos del 83 —jo ho comparo amb els del 83, no amb els del 84—, els darrers que em serveixen de punt de comparació, de veritat, però un cop aclarides les partides i desglossades de la inversió per minoració de dèficits dels RAM, etcètera, i desglossades

d'un cert concepte d'infraestructura que apareix pertot arreu i que difumina molt les xifres reals, la creació de llocs ha augmentat percentualment menys que el que han augmentat els Pressupostos globalment, i no cal dir en xifres absolutes, sobretot si considerem el valor del diner.

La programació, un programa quadriennal de construccions ens ha estat finalment anunciat després d'un quadrienni sense pla i, finalment, em sembla que ens serà presentat en el termini d'un mes després de les vacances de gener, el senyor Conseller ja ens en va donar un tast dels criteris del programa que sembla que fins i tot tindrà un cert criteri d'urgència —almenys així nosaltres vam demanar que s'introduís—, però els Pressupostos del 85 no poden respondre, no poden respondre pel temps a aquests criteris fets després i ens temem que predeterminin, que condicionin la programació.

Recordem de què es tracta: un pla de construccions escolars responenent a un mapa escolar. El nostre Grup s'ha convertit en especialista en la demanda de mapes sectorials, mentre que el Consell Executiu continua essent especialista a no donar aquests mapes sectorials. Aquest mes d'octubre, jo mateixa tornava a demanar el mapa escolar i el senyor Conseller em va dir que ells sí que el tenien, i fins i tot el tenien informatitzat, «no com un mapa en banderetes», recordo que em va dir, i m'ho va aclarir perquè no m'equivoqués, com pot passar a qualsevol mestre d'escola primària, oi? Jo vaig prendre'l pel mot i aquella mateixa setmana d'octubre, i fent ús de les possibilitats que dóna el Reglament d'aquest Parlament als Diputats, vaig demanar aquesta informació informatitzada que la Conselleria té. Sembla que la resposta havia de ser fàcil perquè jo suposo que l'ordinador de la Conselleria deu tenir impressora, però a hores d'ara —que és la darrera setmana de desembre— la informació informatitzada encara no ha arribat al nostre Grup, com si passés el que passa a alguns nens que diuen que han fet els deures quan encara no els han fet. I això que en canvi la Conselleria sí que havia fet i publicat un mapa, no amb banderetes, però amb rodonetes, que va passejar-se per tot Catalunya viva, figurant-hi les escoles que havien fet, barrejant compromisos vells i nous, construccions fetes i promeses, noves construccions, arranjaments, etcètera.

El fet és que nosaltres no tenim mapa escolar, no podem discutir aquests Pressupostos a la seva llum, però ja tenim una localització d'escoles sense criteris, perquè quins criteris podem aplicar si no tenim definit el paisatge a què van destinats?

La Conselleria no ens ha presentat, primer, ni un mapa localitzat de natalitat, fluxos i de refluxos migratoris. Ja sé que això és molt per a una Conselleria, però sembla que seria imprescindible per al Consell Executiu. Fins i tot em sembla recordar que hi ha una Conselleria que ja ho té, que és la Conselleria d'Obres Públiques: per justificar les carreteres hi ha una explicació sobre la natalitat per comarques. Només faltaria que la Conselleria d'Ensenyament hi adaptés les escoles al final de les carreteres. Segon, no hi ha un mapa localitzat d'equipaments escolars per nivells ni en quantitat ni en qualitat, i si no el presenta és que volem suposar que no el té. Jo vaig fer una sèrie de preguntes sobre equipaments; aquestes preguntes em van ser respostes com l'altre dia mateix ja ho explicava: tot anava bé però totes les escoles construïdes per la Generalitat tenien biblioteca, totes funcionaven bé, perquè en totes s'hi ficaven els nens, però aquestes van ser les úniques respostes que se'n

van donar. Tercer, un mapa escolar necessita justificar en conseqüència de les necessitats i de les possibilitats, l'acció a fer. Tot això és el que no tenim.

I per donar una pedra, una mostra, com una pedra de toc d'aquest buit, certament per a molts, tenim el cas de l'Escola de la Mercè, de Tortosa, escola que s'enfonsa físicament, i que s'enfonsa institucionalment, que no la podran reconstruir perquè els nens ja estan dispersos i els mestres ja estan dispersos i que no figura ni en els Pressupostos de l'any 84, que es va ensorrar, ni en els del 85, que ara estem discutint. I em penso que això és una bona pedra de toc, un bon botó de mostra, perquè es tracta d'una escola, d'un municipi amb alcalde convergent i preocupat pel tema, amb la qual cosa no es pot pensar que es tracta de clientelisme, sinó que es tracta purament d'ineptitud. I això encara ens tranquil·litza menys perquè sí, davant d'un mapa tan miserable escolar com el que tenim, la ineptitud pot anar acompanyada de clientelisme, la solució no la veiem ni llunyana, sinó és que ni la veiem.

En segon lloc, anem a la segona raó de fons. Aquest Pressupost continua amb una altra incapacitat, que és la d'aconseguir no sols la quantitat, sinó la qualitat de l'escola. Augmenta el personal, certament, però disminueix proporcionalment, o no augmenta en prou, les partides dedicades a la qualificació institucional de l'ensenyament. L'experiència. Hi ha unes partides bastant pintoresques per a algunes noves experiències, més que no pas per a les experiències generals, el reciclatge institucional, i, en canvi, les partides dedicades al treball que els mestres fan per la seva pròpia iniciativa quant a la pròpia formació, aquestes partides no augmenten proporcionalment al que augmenta el Pressupost globalment, ni d'ensenyament.

A Catalunya hi ha molts d'aquests mestres, hi ha un gran poder de qualitat personal, de qualitat professional i és per això que dol més veure com els pocs recursos materials que demanen els són regatejats, els són escatimats, els són retardats.

Un tercer aspecte, un tercer motiu de la nostra esmena a la totalitat és l'absència d'una política progressiva, d'una política de dedicació als sectors més necessitats d'una compensació en ensenyament; educació especial, escoles especials, equips d'assessorament, una política d'integració no la podem rastrejar, ni tan sols rastrejar en aquests Pressupostos; l'educació permanent d'adults, mirin com augmenta, miri el poc que augmenta; les escoles d'acció especial, poc; la mateixa educació compensatòria; s'explicita formació professional, no s'explicita a bàsica tot i que ja ha funcionat un conveni respecte a aquest assumpte...

Quart motiu, ha estat a bastament explicat: una política d'orientació, de responsabilització respecte a l'escola pública en comparació amb la privada, aquesta no es veu. No tenim les xifres exactes per poder comparar, però sabem que a l'Estat baixa lleugerament la quantitat i puja, en canvi, l'exigència de servei, de qualitat i de participació que acompanyen les partides de subvencions. En canvi, a la Generalitat puja la partida de subvenció, fins i tot continua la partida de creació de llocs privats i baixa, en canvi, tot el que es refereix a control d'aquestes subvencions...

El Sr. PRESIDENT: Prego la Cambra que guardi silenci.

La Sra. MATA: No cal dir, tota la setmana passada en vam estar parlant, és en aquest punt d'una política de responsabilitat d'escola pública, una política de control participatiu del diner

que es dona a l'escola privada, no cal dir com en aquest cas ni el compliment que es dona en la Llei del CEPEPC, ni l'amenaça que significa el Decret del CEDIP no ajuden gens a aclarir el tema.

I l'últim motiu —també se n'ha parlat— és que aquest Pressupost no ens permet gens dibuixar l'única sortida que jo em temo que té l'ensenyament a Catalunya en aquest moment i donada la nostra situació, que és una col·laboració efectiva de la Conselleria amb els ajuntaments. La Conselleria respecte a ensenyament està traient dels ajuntaments molt més, molta més col·laboració de la que és la reglada; l'està traient a partir, no només del que li pertoca a l'ajuntament, els solars, el manteniment de l'ensenyament general bàsic, sinó que la Conselleria està traient l'aportació dels solars d'ensenyament mitjà i moltes altres aportacions, l'avançament de crèdits, etcètera.

Això que ja és una realitat no es manifesta gens en aquests Pressupostos...

El Sr. PRESIDENT: Prego la Il·lustre senyora Diputada que tingui en compte que el seu temps ha transcorregut ja.

La Sra. MATA: Jo acabo dient com és de lamentar que els Pressupostos de l'any 85 siguin aquests Pressupostos, que els Pressupostos d'Ensenyament de l'any 85 siguin aquests Pressupostos perquè són els Pressupostos de l'any que fa deu anys, després d'un treball molt complex i molt participatiu, va arribar-se a fer la declaració d'allò que creiem nosaltres que era la solució al futur, la resolució dels problemes de l'escola a Catalunya. Estic parlant de l'any 1975 i de la declaració per a una nova escola pública catalana.

Jo sento, lamento, que haurem de celebrar aquests deu anys de la nostra declaració sense haver aconseguit allò que del Govern de la Generalitat era d'esperar en aquella mateixa declaració, mentre que altres coses d'aquella mateixa declaració, a partir dels sectors implicats, sí que s'han pogut aconseguir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré de contestar en el meu temps tot aquest seguit de qüestions.

En primer lloc voldria dir que plantejar-nos la defensa del Pressupost d'Ensenyament per ell sol no té sentit, que s'ha de col·locar com una peça més en l'engranatge general que són els Pressupostos de la Generalitat del 85, i així podrem obtenir la importància, la perspectiva i el pes dins del context. Aquesta és una primera i molt important consideració, i que no es pot oblidar en cap moment.

En el marc de la política de l'Executiu, el Pressupost d'Ensenyament ve a complir una missió, una tasca que representa, per primera vegada, l'inici d'un pla quadriennal per a la recuperació. Aquesta recuperació —començada des de ja fa més de tres anys amb una política conjuntural marcada per les circumstàncies— esdevé ara la fixació d'un procés d'eliminació de dèficits de l'escola pública, sobre la qual l'Executiu té la responsabilitat administrativa, econòmica i pedagògica en la seva totalitat. L'escola de Catalunya, l'escola catalana és tota tutelada pel Govern. Allò que el Govern desitja per a ella és la qualitat, i ho repeteixo: la qualitat. I per això hi posa en la mesura possible, i sempre dintre d'aquest marc polític que són les prioritats d'acord amb els recursos, allò que creu que cal en cada

moment, lògicament obert a la crítica, al debat i, si s'escau, a la rectificació.

Però no hem d'oblidar que aquesta tutela no pot ser mai la prohibició, la marginació, el minorament de qualsevol iniciativa bona, coherent i arrelada, ni la retallada de la llibertat, ni l'intervencionisme. Ha de ser una acció continuada al servei de l'escola, en la qual tota la societat se senti integrada. És també una crítica a l'acció personal de mestres, de pares i d'alumnes i d'institucions, perquè dins la diversitat, dins de la pluralitat hom avenci cada vegada més en el camí de la gestió de la llibertat assumida col·lectivament i amb maduresa.

Aquests són els trets diferencials i diferenciadors del Pressupost d'Ensenyament. Jo voldria fer esment aquí, també, ara, de tots els punts que més o menys es poden agrupar de la manera que el Grup parlamentari del PSUC ha fet, i que comprèn també els aspectes que el Grup parlamentari del PSC ha fet sobre inversions, sobre qualitat, sobre subvencions i sobre relacions amb els ajuntaments.

Bé, l'any 1984 s'han fet una sèrie d'obres llarguíssima en els aspectes d'ensenyament general bàsic, de batxillerat i de formació professional. Jo ara podria estendre'm aquí —però em temo que llavors no tindria temps per explicar les altres coses— per dir-vos, doncs, els noms d'on s'han fet totes aquestes obres: Corbera, Ripoll, Vilaller, Puigvert, Ulldecona, Alcover, Bràfim, Bordils, Camarles, Salt, Lleida, etcètera. Batxillerat: Sant Vicenç dels Horts, Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Viladecans, Barcelona-Forpienc, Prat de Llobregat. Formació professional: Montblanc, Vilaseca i Salou, Palafrugell, el Vendrell, Vilafranca del Penedès. Tota una sèrie de noms que ja, en certa manera, els va dir l'Honorable Conseller en el moment de la resposta a la interpellació sobre el tema dels ensenyaments mitjans.

També voldria remarcar en aquests moments ja, i perquè quedés fora de dubte, que l'escola de La Mercè, a Tortosa, ha estat programada per a l'any 1985 i té un lloc preferent en els Pressupostos.

El Grup parlamentari del PSUC ens diu que el Departament d'Ensenyament ha perdut pes en el conjunt dels Pressupostos de la Generalitat. Per a nosaltres, que ens mantenim en l'aspecte de globalitat pressupostària, el Departament ha programat un Pressupost que suposa un increment del 12,5% en relació amb el 1984. Ja sé que les xifres no coincidiran; bé, jo els diré les nostres. Dels 90.000 milions del 1984 s'ha passat a 101.650 milions, amb un augment global d'11.650 milions. I és de bon tros, en valors absoluts, el Departament que ha experimentat més increment. També hem de dir que les esmenes de Convergència i Unió han incrementat les quantitats en 143 milions.

Pel que fa al capítol VI, que ens diuen que és insuficient, jo em remeto altra vegada al Pla Quadriennal, i també vull dir que, doncs, les insuficiències —una mica com els desitjos— són relatives, són un pou sense fons. S'ha iniciat pressupostant 6.000 milions de pessetes, que representen —amb l'incorporat— un augment del 41,7% pel que fa referència al Pressupost del 84. I això permetrà en una primera fase —perquè no cal oblidar, no s'ha d'oblidar que suposa un primer pas en aquest Pla Quadriennal, que, per tant, tindrà, suposarà, que resoldrà, en una bona part, els dèficits més greus que existeixen. Permet, doncs, d'endegar immediatament uns

projectes que ja fa temps que s'esperen i són molt necessaris.

Pel que fa a l'increment excessiu del capítol IV, o sigui, les subvencions. Bé, jo ja en vaig parlar l'altre dia, quan feia referència als Pressupostos del 84, però penso que s'hi ha d'insistir. El problema dels adolescents és greu.

Vèiem, en el Pressupost del 84, que hi havia, certament, una mancança de centres de formació professional i batxillerat pel que fa als edificis públics. Vèiem també la dificultat que suposava resoldre-ho ràpidament; calen mesos per construir-los, i no es pot pas dir que el Govern no hagi edificat. Ara mateix he acabat de llegir un llistat.

Però, mentrestant, el que no podem fer és deixar els nois i les noies al carrer per manca de llocs d'escolaritat, sobretot de catorze a divuit anys, i, és clar, tampoc no podem dir que ni el batxillerat ni la formació professional no són estudis obligatoris perquè, realment, no ho són, però és un altre aspecte el que considerem, un aspecte social. Llavors, jo pregunto: estem obligats o no a preocupar-nos dels nois i noies de catorze a divuit anys? I com podem ajudar-los ara, immediatament, sense oblidar-nos de responsabilitats futures? Doncs, bé, per dos camins. En primer lloc, el pla quadriennal que he esmentat i que suposa 1.333 milions per a batxillerat, 1.460 milions per a formació professional i 2.964 milions per a EGB.

I en segon lloc les subvencions, que permetran que un seguit d'alumnes es beneficiïn d'un inici de gratuïtat en tots els nivells de l'ensenyament, amb partides provinents de traspasos de serveis transferits amb finalitat concreta, que són el capítol IV, i amb partides establertes per l'Executiu, com centres docents experimentals, pre-escolar, el CEPEPC, els ajuntaments i la catalanització. És potser aquí, en aquest punt, on convergeixen els socialistes i els comunistes en llurs esmenes, i és aquí també on les divergències dels convergents i dels d'Unió fan més clares les relacions amb l'oposició, perquè tenen un diferent punt de vista pel que fa a l'escola.

Jo voldria recordar aquí el que digué l'altre dia la senyora Vintó, quan assenyalava —en la defensa de les seves esmenes—, en referir-se a l'escola privada, deia: «disminució i màxim control.» Pensem que aquesta és una posició meditada, però en els Pressupostos del 1983 concretament no es contemplava, ja que es rebaixava absolutament d'una manera molt forta i espectacular tot el que suposava ajut a l'escola privada, tant en l'educació general bàsica com en batxillerat i formació professional.

Nosaltres creiem que l'augment que ens diuen excessiu del capítol IV... Bé, jo no diria que no fos un augment, però sí que voldria fer una relació d'on van a parar aquests diners. A l'EGB, per exemple, l'augment va a parar directament als ajuntaments per valor de 115 milions de pessetes. Als ajuntaments, per a l'educació permanent d'adults, per valor de 10 milions de pessetes. Van a parar a l'educació especial; van a parar a programes de catalanització, conjuntament amb els ajuntaments; van a parar a menjadors d'escoles públiques; als deficients; a l'assistència a alumnes, per a la Seguretat Social quan els seus pares estan en atur. I es mantenen les subvencions exactament igual pel que fa al pre-escolar i, d'una banda, els 50 milions per a les escoles del CEPEPC, però que queden augmentades per l'altre cantó amb els 70 milions pel que fa referència als RAM.

Quant a batxillerat, l'augment va a parar a les antigues filials, per 42 milions.

Pel que fa al capítol IV, i aquí voldria incidir-hi per lligar-ho amb l'aspecte concret que se'ns ha dit de la qualitat, en el Pressupost del 1984, i en el capítol IV, d'Universitats, s'hi dediquen 618 milions de pessetes, que suposa un 45% més que els que s'hi van dedicar l'any 1984, que eren 426, i aquests diners del capítol IV fan referència a cursos de millora per a la formació dels professors; a les universitats per a activitats i formació de professors, a les universitats per a organització de reciclatge del català, per a l'organització de l'ús del català, per a diverses experiències pilots que incideixen sobre la formació inicial del professorat; a les universitats per a la formació i organització de cursos postgrau, etcètera. I, a més a més, també, a ens territorials, als ajuntaments per a les escoles de la natura, als ajuntaments per a l'organització d'activitats de formació i perfeccionament del professorat, que tot plegat és pensat per a la millora de la qualitat en les escoles, perquè —suposo que hi estaran d'acord—, com més ben preparats estiguin els mestres, millor serà el seu rendiment a l'escola.

Pel que fa a la formació professional, els augments del capítol IV van destinats, en primer lloc, a la Diputació de Barcelona, 8,4 milions, i als ajuntaments, 36 milions; d'augment, tot això, pel que fa relació amb el 84.

Pel que fa a les subvencions de formació professional de primer grau, que són serveis transferits, augmenten 170 milions, i a la formació professional de segon grau augmenta 6.000 pessetes.

També augmenten, pel que fa al transport escolar, per als menjadors, les borses d'estudis del professorat, assegurances d'accidents, etcètera.

També se'ns diu que les despeses de funcionament que fan relació al capítol II no són suficients. Bé, jo tornaria a dir unes quantes xifres: El 1984 hi havia 660 milions destinats a EGB; el 1985 n'hi ha 765, que representen un 16% d'augment sobre el Pressupost anterior. Per al batxillerat, el 84 hi havia 678 milions, el 85, 771, que representa el 13,7% d'augment. Per a la formació professional passa de 402 milions a 947 milions, que representa el 42,4%.

Bé, tot això fa referència al capítol II, i, és clar, en el capítol II per part del Grup del PSUC hi ha una enorme rebaixa en el Gabinet del Conseller, que arriba a ser del 22%; és a dir, sobre 640 milions, en rebaixa 140. Això em recorda a mi, doncs, aquest any que som l'any d'Orwell, una mica aquella frase d'*Animal farm*, quan diu: «All animals are equals», etcètera. És a dir, que tots els capítols II són iguals, però el capítol II del Gabinet del Conseller és menys igual que els altres.

Bé, en el Gabinet del Conseller hi ha una sèrie de despeses relacionades amb neteja, comunicacions, tribunals, estudis i dictàmens, publicacions, informàtica, que jo em penso que són pensats perquè el funcionament de les escoles sigui millor.

D'altra banda, i centrant-me... Jo lògicament abans de poder escoltar els arguments del Grup Socialista només podia tenir unes pistes a través de les esmenes presentades al Pressupost del 85, perquè en l'esmena a la totalitat, de retorn, no hi havia cap aspecte que digués, com hem sabut ara, quins eren els punts sobre els quals es basaven per fer el retorn. Lògicament, en aquestes esmenes se'ns rebaixen o eliminen partides com «Ordinadors», «Pre-escolar», «Catalanització», «Subvencions transferides al vídeo», «A ajuntaments», «Desplaçament cap al Fons de Cooperació», «Noves places de formació pro-

fessional, «Edificis», «Administratius», etcètera. Nosaltres considerem tots aquests aspectes molt importants, considerem que són bàsics per a la modernització de l'ensenyament i també per a l'escolarització, i, lògicament, per tots aquests aspectes, nosaltres ens oposarem a les dues esmenes de devolució.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, els Grups que no hi han intervingut volen mostrar la seva posició? *(Pausa.)* Aleshores, podem passar ja a la votació.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, poden posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes a la Secció 08 han estat rebutjades per 32 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

Passem ara a les corresponents a Sanitat, que són també dues, una del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat i l'altra del Grup Socialista de la Cambra.

Per a la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable doctor Espasa.

El Sr. ESPASA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, amb l'esperança que en aquest debat del 85 sí que serem contestats amb arguments polítics als nostres arguments polítics en defensa de l'esmena de retorn al Departament de Sanitat i Seguretat Social, jo no repetiré, però sí que faré esment del elements essencials en què ja es va basar la nostra esmena del 84, elements que, desgraciadament, es reproduïen exactament en el Pressupost de 1985.

Abans, però, voldria fer una reflexió de tipus general, i és que aquesta esmena a la totalitat, senyors Consellers, senyor Conseller de Sanitat, senyor Conseller d'Economia i Finances, no és una esmena que es plantegi gastar més, en aquest cas, sinó que és una esmena que, fonamentalment, vol posar l'accent en com es gasten vostès els diners.

Aquest matí el Conseller d'Economia i Finances ens deia, a estones, que tenia un gran marge d'actuació; en altres estones ens volia tornar a recordar que el marge era petit. Jo voldria recordar a la Cambra —i el Conseller d'Economia ho sap perfectament— que la partida més grossa, unitària, de tot el Pressupost de la Generalitat, un terç del Departament de Sanitat, que a la vegada és la meitat de tot el Pressupost de la Generalitat, és una partida de lliure disposició del Director General i del Conseller. Per tant, marge d'actuació, el 100% en mans del Consell Executiu, el 100%, amb 53.000 milions de pessetes, un terç de la meitat del Pressupost de la Generalitat. Quan se'ns diu que hi ha poc marge d'actuació, penso que no s'és del tot fidel a la veritat o només es fa esment al que interessa per al raonament d'aquell moment.

Aquest matí també es parlava de modernitat de despesa social. Amb la nostra esmena a la totalitat intentarem demostrar com, de modernitat, en l'actuació del Consell Executiu no n'hi ha cap, hi ha un arcaisme del més ranci; com de despesa social, és a dir, en què es gasten els diners destinats a despesa social i qui se n'aprofita més, de social en té ben poc. El que té és d'un gran usdefruit del sector privat —jo m'atreiria a dir de parasitisme—, del sector privat sobre el sector públic. Amb xifres, com vaig fer en el Pressupost del 84, ho demostraré. Intentaré no fer cap argument de tipus global o ideològic, i

donar arguments numèrics, arguments contrastats amb dades.

Sobre el tema de la Seguretat Social no vull dir ja res més. Espero que també haurem de fer una esmena transaccional per acabar de corregir l'estructura pressupostària de la Generalitat.

I passo de seguida a citar un dels grans elements que ens ha portat a fer aquesta esmena a la totalitat de devolució, i aquest element és la manca de participació de les forces socials en l'elaboració dels Pressupostos pel que fa a la Seguretat Social. Aquí —ho he de dir amb disgust però no per això amb menys èmfasi— la prepotència, el menyspreu del Consell Executiu, del President de la Generalitat, en definitiva, perquè n'és el responsable, del Conseller de Sanitat perquè és el responsable del Departament, és absoluta i total. Una prepotència i un menyspreu envers les forces socials, sindicats de treballadors i patronal, és a dir, Foment del Treball, UGT i Comissions Obreres, que porta al fet que el Consell Executiu, el President, per tant, el Conseller de Sanitat, tot el Consell Executiu, vulneri les seves pròpies lleis. Han vulnerat la Llei de l'ICS i de l'ICASS, que mana, en el seu article 9, que els Pressupostos de la Seguretat Social seran vistos i aprovats en forma d'avantprojecte per les forces socials. El dia 30 d'octubre entraven en aquesta Cambra els Pressupostos de 1985. No s'ha fet cap reunió del Consell General de Control i Vigilància de l'ICS per examinar aquests Pressupostos. És a dir, vulneració de la Llei, vulneració del Decret que desplega la Llei, vulneració del Reglament que diu que és preceptiu que els consells de control i vigilància, amb la participació social de treballadors i empresaris, vegin i aprovin l'avantprojecte de Pressupostos que després el Conseller eleva al Consell i el Consell a la Cambra.

Això, senyors del Govern, és una mostra claríssima del que vostès entenen per concertació social, per participació social. Menyspreu total i absolut, pels del 84, pels del 85. Però no és que fos una acció gracieble; és que tenien, encara tenen —encara estan en plena i flagrant illegalitat—, obligació d'haver-ho posat a la consideració de les forces socials. Possiblement les forces socials no haurien estat d'acord amb el contingut d'aquests Pressupostos —jo ara no m'hi vull estendre. El que sí que vull dir i vull remarcar amb tot l'èmfasi de què sigui capaç és l'arbitrarietat, la prepotència, el menyspreu per la concertació social amb què vostès han actuat. I això no són paraules, això no són acusacions fútils, això es pot demostrar, data per data, data de la reunió de l'últim Consell General de l'ICS, data d'entrada dels Pressupostos del 84, del 85.

El segon aspecte a què em volia referir és, com ja he dit abans, no tant, en aquest cas, per demanar una major despesa —que ho farem en esmenes parcials—, sinó per analitzar com es fa la despesa en el Departament de Sanitat i Seguretat Social. Recordaré només algunes petites xifres que vaig donar en l'altre debat, que em sembla que van ser prou significatives per la força que tenen per elles mateixes. Ho repeteixo: la partida més gran unitària de tot el Pressupost és l'acció concertada; per tant, aquí, marge d'actuació al 100% en mans del Consell Executiu, del Conseller, del Director General; acció concertada, que vol dir la despesa que es fa en centres no propis de la Seguretat Social, sinó en centres concertats.

Per no allargar massa aquest argument, però penso que dues xifres són prou colpidores, ja vaig demostrar, sobre la base d'un estudi publicat, d'un estudi que pot estar en mans de qualsevol que tingui interès per conèixer-lo, allò que sempre

es diu, allò que de vegades se'ns diu, des del Govern, també, i hom queda astorat i sorprès quan des del mateix Govern es diu que la Seguretat Social és un monstre, que la Seguretat Social és ineficient en la seva despesa, que l'activitat privada és més àgil, més efectiva, més eficaç que l'activitat pública. És una absoluta falsedat. Falsedat demostrable amb números. Ja ho vaig dir, ho recordo ràpidament: una operació simple d'hèrnia, en una clínica privada de Barcelona concertada, en les clíniques privades de Barcelona concertades, dura de mitjana 18 dies; en els hospitals de la Seguretat Social dura, de mitjana, 6,9 dies. És a dir, que vostès es gasten els diners, els que poden gastar-se amb absoluta llibertat, molt malament, amb una ineficiència en la despesa absolutament escandalosa. De 18 dies a 6,9 dies per a les hèrnies. Per a les apendicitis, el mateix passa, d'11 dies de mitjana a la clínica privada a 7 dies a l'hospital de la Seguretat Social. Per a les operacions de colecistectomia, 24 dies a la clínica privada, 10 dies a l'hospital de la Seguretat Social.

Senyor Conseller, aquí hi ha absoluta autonomia en la despesa —la partida més gran del Pressupost de la Generalitat—, i aquí s'està fent una despesa absolutament ineficient des de la perspectiva dels interessos públics, evidentment, des de la perspectiva de la butxaca. Aquestes clíniques privades potser estan fent una política absolutament congruent i coherent amb els interessos d'aquestes clíniques privades. Segurament deu ser això, però des del punt de vista de la defensa dels interessos públics, vostès estan fent una despesa altament ineficient i quasi es podria titllar que amb connivència amb els interessos d'aquestes clíniques, que sorprenentment resulta que necessiten tres vegades més de temps que els hospitals públics per fer la mateixa activitat terapèutica, en aquest cas operacions molt simples, molt comparables unes amb les altres, com ja he donat l'exemple a bastament.

Per tant, en aquelles parts en què vostès tenen absoluta autonomia en la despesa, i una despesa important, 53.000 milions de pessetes, nosaltres detectem una ineficiència alarmant, escandalosa —es podrien, fins i tot, potser, utilitzar paraules més grosses que no vull utilitzar—, en l'eficiència de la despesa. I això, ho repeteixo, no fet des d'afirmacions gratuïtes, això, gràcies als estudis científics publicats i presentats en *simposiums* nacionals —espanyols, perdó— d'economistes de la salut. Aquí estan aquestes xifres, que em guardaran ben bé prou de dir qualsevol inexactitud en el que els he referit, com a exemples, per donar suport a la meua argumentació i perquè la meua argumentació fos, en la mesura possible, basada en dades, no basada en arguments ideològics, que, evidentment, estan també al darrere d'això. Però penso que la demostració palpable de l'eficiència de la despesa en un i altre sector m'estalvien d'abundar en aquesta reflexió.

Per tant, gran ineficiència en la despesa, i una concepció de la despesa social molt particular, potser. Quan vostè parla, senyor Conseller d'Economia i Finances, de benestar social, està pensant en el benestar social d'un sector determinat de l'assistència sanitària, en aquest cas hospitalària: el benestar social dels accionistes de les clíniques privades. Si és això, evidentment sí que entenc que el Consell Executiu fa benestar social. Si és veure d'utilitzar els escassos recursos que sempre hi ha i hi haurà en sanitat —per això la meua esmena a la totalitat no parla d'augment de la despesa, parla de millorar l'eficiència de la despesa— per veure com amb els mateixos diners fem

que ens doni el màxim, que arribi al màxim de gent, és evident que el que hauríem de fer seria canviar l'orientació de la política del Departament de Sanitat i Seguretat Social i orientar-la cap a utilitzar molt més els recursos propis, cap a posar en marxa, al més ràpidament possible, els hospitals ja construïts amb la inversió ja feta, que necessiten despesa de funcionament, perquè, si no, estem mantenint una despesa d'acció concertada que sabem que és ineficient. Vostè l'altre dia, implícitament, va reconèixer que sabia, que coneixia aquesta ineficiència, però no veiem, d'any en any, ni del 83, ni del 84, ni del 85, que es millori o que es faci res per millorar aquesta eficiència.

I un últim aspecte també, basat en la ineficiència en la despesa, en la privatització de la despesa, en fer que sectors privats parasitin el sector públic —crec que la millor paraula és aquesta—, i es dona en el cas de Sanitat i amb l'acord, almenys, pressupostàriament parlant, del Consell Executiu, es dona un cas clar de parasitisme, no de justa competència, no de justa emulació entre el sector públic i el sector privat, no, no: de parasitisme del sector privat sobre el sector públic.

Un tercer exemple que volia donar, que ja vam donar el 84, que hem de donar el 85, perquè la xifra ha augmentat amb escreix, és el cas de l'Hospital Oncològic. Es pressuposten de nou 300 milions de pessetes per fer cara a les despeses financeres del deute que té el Patronat, la Junta del Patronat de l'Hospital Oncològic. Això es fa d'acord amb un protocol que el Conseller de Sanitat va signar el primer de gener del 84, protocol en què es comprometia a fer cara a aquest deute que, com a contrapartida d'aquest compromís, s'assegurava que la Generalitat passaria a ser majoritària en la Junta del Patronat; dit en altres paraules: l'Hospital es convertiria en un hospital públic, es «publicaria» en la mesura en què la Generalitat anés aportant recursos públics a aquest Hospital. El 84 no se'm va contestar, la pregunta queda en peu i repetida per al 85. Si les meves informacions són exactes, el punt segon del protocol de l'Hospital Oncològic no s'ha complert encara, després d'un any; és a dir, no s'ha produït la participació majoritària de la Generalitat en el Patronat de l'Hospital. És a dir, en el Pressupost del 84, 285 milions; en el Pressupost del 85, 300 milions. En total, 585 milions, quasi 600 milions, que s'estan donant a una entitat privada sense cap mena de garantia ni de contraprestació. És a dir, s'està pagant un pis i no s'està escripturant el que s'està pagant. S'està finançant un patronat no lucratiu privat i no s'està fent res —almenys aquest Diputat no sap que s'estigui fent res i no ha rebut cap contesta en sentit contrari per part de cap membre del Consell Executiu—, perquè, en funció dels cabals aportats, en funció dels milions aportats, la participació de la Generalitat..., primer, que estigui present en el Patronat; crec que no hi està present, encara, i, en tot cas, que sigui majoritària, que és el que diu el punt segon del protocol que vostè va signar el primer de gener —o a primers de gener, no sóc exacte— de 1984.

Vostè sí que ha estat diligent a posar-ho en el Pressupost del 84 i a posar-ho en el Pressupost del 85. Lamentablement, sembla que no ha estat tan diligent a convertir aquest Hospital en un hospital públic com, d'altra banda, no té altra sortida operativa i sanitària que aquesta: convertir-se en un hospital públic. El senyor Conseller sap perfectament, com jo mateix, o crec que en aquest cas és de la meua mateixa opinió, que l'única sortida que té l'Hospital Oncològic és convertir-se en un

hospital públic de la xarxa pública de l'ICS, de l'Institut Català de la Salut, que això probablement es produirà a través d'aquesta ajuda financera, però, en tot cas, fins a aquest moment, dues partides pressupostàries van en aquesta direcció i no hi ha cap seguretat que això es produeixi, fora de la cordialitat amb què el Conseller em va dient que sí amb el cap; però m'ha de reconèixer, senyor Conseller, que entre la seva cordialitat i els documents pressupostaris hi ha un gran abisme, sempre a favor de la seva cordialitat, naturalment.

El Sr. PRESIDENT: Honorable senyor Diputat, li prego que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat ja.

El Sr. ESPASA: Moltes gràcies, senyor President. Acabo molt ràpidament..., per resumir les raons de la nostra esmena a la totalitat al Departament de Sanitat, com he dit al començament. No es tracta d'esmenes que tendeixin a demanar una major despesa; hem volgut centrar la nostra crítica i documentar-la al màxim, i crec que ho hem aconseguit, a demostrar que el que passa en el cas de Sanitat i Seguretat Social ... —repeteix, la meitat del Pressupost de la Generalitat— és que, el que es gasta, es gasta malament, es gasta en favor d'uns sectors minoritaris de la societat, el sector privat; sector privat que, en bona part, està parasitant —amb l'acord tàcit o explícit del Consell Executiu— el sector públic sanitari i de la Seguretat Social. Si això és fer política de benestar social..., potser sí, però deu ser un benestar i per a un sector social que deu ser el seu, senyor Conseller, però, en tot cas, no és el de la majoria de la població de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Per defensar l'esmena a la totalitat de secció del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula al Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, tots vostès podrien coincidir amb mi que és realment difícil, amb la diferència de temps amb què s'ha produït en aquesta Cambra el debat del Pressupost del 1984 i aquest debat, el de Pressupost de 1985, d'introduir suficients elements nous per tal de fer, segurament, una mica més distreta aquesta sessió per a les senyores i els senyors Diputats.

És difícil, no solament pel curt termini de temps, sinó perquè els elements d'orientació de la política del Departament difícilment —ho estem veient en l'anàlisi del Pressupost— poden canviar. De fet, no han canviat gens, sinó que s'han reformat en la seva, podríem dir, política de continuïtat del que ha estat la seva gestió al davant del Departament de Sanitat al llarg d'aquests cinc anys aproximadament.

És cert que estem —i això també és una constant— davant un Pressupost, el del Departament de Sanitat i Seguretat Social, que significa més del 50% del Pressupost de la Generalitat en el seu conjunt: és el Conseller que té més recursos disponibles per fer una política a Catalunya.

També és cert que, d'aquest Pressupost, més del 50%, més del 30%, com deia el meu antecessor en l'ús de la paraula, està dedicat a una partida que és concerts, o que nosaltres en diem «acció de la Seguretat Social amb mitjans aliens», és a dir, col·laboració per a prestació de serveis de la Seguretat Social en diferents sectors sanitaris de Catalunya, privat, benèficoprivat, no lucratiu, etcètera. Són partides molt importants: en el Pressupost del 85 pugen a la quantitat de més de 53.000 milions de pessetes, que s'ha qualificat des d'aquesta Cambra, diverses vegades, com d'una política que permet la lliure acció,

l'arbitrarietat del Conseller de Sanitat i Seguretat Social. I és l'eix central de la nostra crítica: és que signifiquen, els serveis sanitaris de la Seguretat Social, senyores i senyors Diputats, el 87,6% del total del Pressupost. Són xifres molt importants. Estem parlant de més de 163.000 milions de pessetes, Departament de Sanitat i Seguretat Social, i, concretament, més de 53.000 milions de pessetes d'acció concertada, de diners públics, de recursos públics destinats per a la prestació d'un servei a —negocis; en aquest cas—, a la prestació del servei al sector privat en general —sigui amb ànim de lucre o sense—, és a dir, allò que no pot fer el mateix sector públic sanitari. Se'ns ha dit, al llarg de la discussió d'aquest Pressupost. Això no és il·lusió, no és una utopia, és la realitat: Catalunya ha patit, com a conseqüència d'una baixa inversió pública en matèria sanitària, ha tingut la necessitat, per cobrir les necessitats d'assistència sanitària del conjunt de la població, dels ciutadans de Catalunya, ha hagut de concertar aquesta acció, aquesta protecció amb els sectors privats.

I és, si podem observar una anàlisi des del Pressupost del 81 fins al Pressupost del 85, l'acció concertada, resulta que és una política en constant creixement. Si fem una comparació —que la tinc feta i la podria llegir a les senyores i als senyors Diputats— del que ha comportat la política de concerts, és a dir, els diners que el sector públic, que els recursos públics destinen a l'acció concertada per l'INSALUD a Espanya, al llarg d'una sèrie històrica important des del 81 fins al 85, i que ha destinat el Departament, hi ha una certa contradicció.

Hi ha, en primer lloc, pel que fa referència a l'INSALUD, a Espanya, una contenció de la despesa. S'ha fet una política de reducció d'aquesta política d'acció concertada, com a mínim d'increments cada any més reduïts en favor del que podríem dir el sector públic sanitari, és a dir, l'INSALUD a Catalunya, Institut Català de la Salut. I això s'ha fet conscients que la primera responsabilitat d'un governant, la primera responsabilitat del Conseller de Sanitat és fer el possible perquè el sector públic sanitari tingui, no solament la millor assistència sanitària, no solament es pugui fer una política d'atenció preferent per a la promoció de la salut o per evitar les malalties sinó, al mateix temps, estendre el que és la seva responsabilitat, l'Institut Català de la Salut, al conjunt de la població, en detriment del sector privat.

Semblaria raonable, si més no des del punt de vista d'un polític, d'un governant, d'un Conseller, el Conseller de Sanitat i Seguretat Social, que tingués cura, que es preocupés de millorar el que és la seva primera responsabilitat, el sector propi: l'Institut Català de la Salut. I això no ha estat així; això no ha estat així ni l'any 81 ni el 82, ni el 83, ni el 84, ni el 85, senyor Conseller, i vostè ho sap. La seva política d'acció concertada, els diners que dedica dels recursos de la Generalitat per a l'acció concertada, que són aquests 53.000 milions de pessetes, ha significat, d'increment sobre el Pressupost del 84, més del 5%, però, si comparem la sèrie des del 81 o des del 82 fins a l'actualitat, ha significat més del 30% d'increment. Són quantitats molt considerables. Recordo que es passa, senyor Conseller, de 17.000 milions de pessetes a més de 53.000 milions de pessetes.

Per no quedar en un discurs merament econòmic o de xifres —que jo crec que, en el fons, el que estan demostrant és la prioritat, per part del Departament i del Govern de Convergència

i Unió, en relació amb la política sanitària—, és evident que podríem fer també un repàs de xifres del que vostè dedica, del que per a vostè significa el sector propi, és a dir, l'Institut Català de la Salut.

Se'ns ha dit, efectivament, que la realitat és que hi ha un sector públic sanitari deficient, que cal acudir, per ser realistes i no situar-nos en la utopia, cal acudir a concertar amb el sector privat. Jo he intentat exposar des d'aquesta tribuna que això, segurament, seria correcte si al mateix temps es desenvolupa una política que pretengui corregir aquesta situació i es defineixen objectius clars. És a dir, es diu: «Sí, senyor, al llarg d'aquest» —per exemple— «quadrienni» —una legislatura, temps suficient per dissenyar el model sanitari que vostès volen— «farem que la participació del sector públic propi, de l'Institut Català de la Salut, dintre del conjunt del sector sanitari, vagi incrementant la seva presència en el territori», perquè això permetrà no solament majors condicions d'accedir al sector públic sanitari per part de la població en condicions d'igualtat, perquè permetrà, senyor Conseller, i vostès ho saben molt bé, fer una política activa de reducció de desequilibris territorials i socials molt importants. És a dir, una política de major benestar social. Per fer una política de major benestar social, millor assistència sanitària, s'han de fer, en primer lloc, més centres de salut; s'han de fer, segurament, si no més hospitals, s'han de fer més hospitals públics, per tal que el sector públic vagi incrementant el seu percentatge de participació dintre del conjunt sanitari. Aquestes, que són reflexions, més que des de l'òrbita o des de les posicions polítiques netament socialistes, semblaria que podrien ser reflexions de sentit comú d'una persona que té la responsabilitat, en primer lloc, de governar un país i un Departament de Sanitat que té repercussions importants en els ciutadans.

Els ciutadans, avui, a Catalunya, saben que l'assistència primària és deficient, que no s'han solucionat les cues dels ambulatoris; que es continua amb una assistència, per emprar paraules suaus, molt deficient. I ens podríem preguntar: quant hi dedica el Govern i el seu Departament, quants milions dedica per a creació de nous centres d'assistència primària? Quants milions dedica per millorar els centres d'assistència primària que tenim? Per corregir, senyor Conseller, els desequilibris territorials i socials, perquè hi hagi un major grau d'igualtat en aquesta matèria, en una matèria bàsica i fonamental, el dret a la salut de tots els ciutadans de Catalunya, caldria que vostè expliqués a la Cambra quant dedica. Això és una lectura fàcil. Dedicar per a millora d'aquesta assistència sanitària molt pocs recursos, a l'entendre del meu Grup parlamentari. Són 2.000 i escaig milions de pessetes. No es pot dir, aleshores, que volem, des dels discursos que fem, o que la nostra política està orientada a millorar l'assistència primària ni a fer benestar social, ni a impedir, en aquest cas, o a solucionar, millor dit, els problemes que pateixen els hospitals. Quant, després, es dedica a inversió d'aquests milions de pessetes? Si vostès miren el Pressupost i diuen: a veure, quant es dedica a fer hospitals, via nova inversió o bé via reposició d'inversió. Vostès hi dediquen, pràcticament el doble. No es pot fer aquest discurs fàcil de dir: «volem la millora de l'assistència primària, volem que els ciutadans de Catalunya estiguin en igualtat de condicions quant a l'oferta d'accedir, de tenir aquest dret a la salut». Vostès van pel mal camí, vostès estan fent una política de con-

tinuïtat, no del seu Govern, sinó de governs anteriors nefastos per a Catalunya en matèria d'assistència sanitària.

Vostès estan sense, per exemple —i crec que és una dada suficientment significativa—, vostès no han previst, en aquest Pressupost del 85 —i considero que és un fet suficientment rellevant de la seva orientació—, vostès no han previst posar en marxa ja, però ni amb anualitats, allò que el senyor Conseller d'Economia puja a la tribuna i diu «vostès saben que un Pressupost pot tenir anualitats?» Vostès no han previst en aquest Pressupost, ni amb anualitats, la posada en marxa de l'hospital de Vic, l'obertura de l'hospital de Sabadell i Terrassa, acabar Can Ruti —discurs del senyor President: «s'ha de posar en marxa Can Ruti». És fonamental, una inversió de no sé quants anys posada en marxa, paralitzada, etcètera. Amb aquest Pressupost, inversions en mà, almenys pel que aquest Diputat coneix, Pressupost d'inversió i Pressupost per programes, la seva responsabilitat, no solament no fa noves inversions, sinó que les inversions fetes durant molt de temps estan tancades. Vostès no preveuen ni en el 85, ni en el 86, ni en el 87 cap mena d'actuació, ni en utilitatge, ni en instal·lacions —i això és sector públic sanitari. Sí que preveuen —s'ha dit, i ho hem dit des d'aquesta tribuna diverses vegades— solucionar problemes: l'Oncològic, ja veurem què passa amb l'Hospital General de Catalunya —suposo que ho veurem algun dia també en aquesta Cambra, s'ho mereix la Cambra, que vingui el tema a debatre—, etcètera. Preocupació del Conseller de Sanitat i Seguretat Social, sector públic: Institut Català de la Salut, això és el benestar social de què ens parlen?

Jo crec que amb aquestes paraules voldria posar de manifest, no només el que és una diferenciació en l'orientació de la nostra política sanitària, voldria posar de manifest allò que he dit abans, una política diferenciada i a la vegada també d'expressió recollint el repte que es planteja de la realitat.

Hi ha una realitat, que per al Departament de Sanitat i Seguretat Social sembla que no entra dintre de les seves primeres prioritats, que és que el sector públic sanitari funcioni, funcioni bé, sigui capaç d'anar incrementant la seva participació en el conjunt dels serveis sanitaris de Catalunya, sigui realment un model, el servei sanitari públic, un model de bon funcionament, un model en el qual es puguin mirar els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

No voldria acabar la meua intervenció, senyor President, senyores i senyors Diputats, sense fer una última referència a un tema important, un tema que ja s'ha plantejat i que crec que la insistència —almenys pel meu Grup parlamentari— no és en va. És el tema del compliment de les mateixes normes de què ens dotem i del paper que ha de complir, en aquest compliment, no solament el mateix Parlament, sinó el Govern com a primer responsable d'aquest compliment, que ha de donar, òbviament, un missatge de seriositat, de rigorositat, en la seva aplicació.

Diffícilment, senyores i senyors Diputats, es pot acudir després als ciutadans de Catalunya demanant el compliment d'una norma, d'una llei, si després el mateix Govern no la compleix. Ja no vull parlar de legalitat viable, que s'ha dit aquí —s'ha parlat, s'han fet aquestes acusacions—, del que es tracta, ja s'ha posat de manifest, és un tema molt senzill: hem fet una Llei al Parlament de Catalunya. L'Institut Català de Salut i Assistència Sanitària preveuen unes disposicions, arti-

cles 7, 8, 9, que s'han de complir i és que els Pressupostos, abans que entrin a la Cambra, abans que siguin aprovats pel mateix Govern, han d'estar consultats amb les forces socials. S'ha de presentar un avantprojecte de Pressupost per al seu examen i discussió. Aquest és un requisit que deriva, no solament de la mateixa Constitució, també de l'Estatut d'Autonomia, de l'article 17, els obliga a vostès. Vostès han presentat, com ha dit el senyor Espasa, un Pressupost a aquesta Cambra que no ha estat consultat a les forces socials, a les centrals sindicals i a les organitzacions patronals, fugint així d'un element més de control, però de control constitucional, un dret que tenen aquestes organitzacions.

Jo crec que aquest és un fet, no solament que demostra la seva actitud en relació amb aquestes organitzacions sindicals, sinó segurament aquesta malfiança de què s'ha parlat en relació amb les mateixes forces sindicals.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, surto a la tribuna per donar una contestació global a les grans crítiques que s'han fet al Pressupost presentat pel Departament de Sanitat, i voldria centrar la meua intervenció sobre les línies generals de la nostra política sanitària, donant resposta al que s'ha dit aquí prèviament.

Evidentment a nosaltres, al Grup parlamentari que **dóna** suport al Govern i al Consell Executiu, se'ns pot jutjar, **se'ns** ha de jutjar pel nostre propi programa sanitari. Se'ns ha de jutjar sobre si complim o no complim allò a què ens vam comprometre a fer, segons el nostre programa. I el nostre programa, evidentment, no és el dels Grups de l'oposició, bé que, de tota manera, cal reconèixer que hi ha una part important de coincidències, jo m'atreiria a dir més gran del que pot semblar a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats després d'haver sentit els dos oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula.

No hi ha dubte que la nostra política sanitària té uns objectius, que és millorar tot el sistema sanitari de Catalunya, apropar-lo al ciutadà, fer-lo més eficaç i més eficient, i en això sí que crec que tothom hi pot estar d'acord. Se'ns diu que això no ho fem. Jo intentaré explicar algunes de les coses que fem, en aquest sentit. Que el tema és difícil, no n'hi ha cap dubte; que el sistema sanitari, que la xarxa assistencial, tal com se'ns va traspasar, tenia greus defectes, és evident; que encara ara molts serveis funcionen malament, sóc el primer a reconèixer-ho i a lamentar-ho, però que nosaltres hem fet coses, moltes, importants, i que, de mica en mica, progressivament, el sistema sanitari va millorant en tots els seus aspectes i millorarà més encara en el futur immediat, d'això, sí que no me'n cap, absolutament cap dubte.

Passaré molt per sobre del que hem fet en atenció primària, bé que l'Il·lustre Diputat senyor García ha insistit en el tema. Miri, l'atenció primària no és cap descobriment nostre, ni seu, ni de ningú; és una cosa que l'Organització Mundial de la Salut, totes les organitzacions internacionals, tots els Governos responsables de sistemes sanitaris saben prou clar que perquè

funcioni qualsevol sistema assistencial sanitari ha de funcionar bé la primera línia assistencial. I això a casa nostra és el que ha funcionat i funciona encara —no em sap pas greu de dir-ho— en el seu conjunt més malament —o menys bé, si volen que ho diguem d'una altra manera. Per això la nostra acció prioritària, senyor García, s'exerceix en els moments actuals sobre l'atenció primària, sense descurar la xarxa assistencial hospitalària, de la qual parlarem després.

Si vostès donen una llambregada al desplegament del Mapa Sanitari de 1983, presentat en aquest Parlament, veuran les insuficiències que nosaltres constatem en aquest sector, i veuràn que nosaltres pensem, creiem, entenem que per millorar aquesta xarxa sanitària calen la construcció, gairebé, de cent nous equipaments en el conjunt de les comarques de Catalunya.

En aquesta feina estem; les inversions són relativament petites, més petites del que voldríem: 2.500 milions de pessetes en un any tampoc és una quantitat tan petita, però pensi, senyor García, que en el moment actual hi ha en construcció a Catalunya una vintena de nous centres d'assistència primària, una vintena, fet absolutament sense precedents si vostè mira enrere, en els anys que vulgui. Això, aquí, no s'havia fet mai.

I no solament això, sinó que vostè sap tan bé com altres persones que hem fet ja molta feina en aquest sector. Hem fet experiències pilot a Ciutat Badia, que ha estat després repetida a Canterres, que ha estat repetida a la Mina, que ha estat repetida a Vila-roja. Hem fet experiències d'integració en serveis municipals, com a Granollers, com a Vic, com a Mollet, com a Sabadell, com n'estem parlant amb Terrassa. Hem fet un programa de laboratoris, hem fet un programa d'extraccions, de creació de mòduls d'extracció de sang en trenta-cinc o quaranta centres assistencials primaris, que això evita que el malalt s'hagi de desplaçar a un CAP de segon nivell per fer-se l'anàlisi. Tenim un programa de radiologia en marxa, hem fet programes de malalts crònics que han fet que es millorés molt l'assistència primària de determinats grans centres com, per exemple, a Manso. Jo invito tant el doctor Espasa —que segurament ja ho ha fet— com al senyor García perquè visitin el centre d'assistència primària Josep Maluquer del carrer de Manso i veurà allà les millores que indubtablement s'han fet en aquest sentit.

Estem introduint, per primera vegada, la història clínica de l'assistència primària i estem preparant un decret de reforma de l'assistència primària, que recollirà tots aquests experiments que hem anat fent i que, de mica en mica —perquè, això sí, ho haurem de fer de mica en mica, perquè l'empresa és de gran envergadura— permetrà, en aquest termini de deu anys que ens hem fixat en la contemplació del panorama des del desplegament del mapa sanitari, millorar d'una manera molt sensible aquesta primera línia assistencial, en la qual tots plegats, vostès i nosaltres, estem d'acord que cal insistir-hi abans que res.

I en l'hospital? Miri, en els hospitals sempre estem en la mateixa suposada acusació: «vostès privatitzen, vostès malgasten 53.000 milions de pessetes». Només ha faltat que em diguessin que jo tenia accions en alguna clínica perquè nosaltres el que fem és millorar els beneficis d'aquestes clíniques privades. Però, bé, jo no sé si tenen accionistes però, en tot cas, jo li asseguro —i vostè ho sap molt bé— que aquests accionistes cobren uns dividendes molt reduïts, i de vegades encara hi han de posar

diners a sobre.

Bé, sempre estem en el mateix. Jo no entraré aquí en la polèmica del sector públic i el sector privat. Nosaltres tenim, no cal dir-ho, tots els respectes pel sector privat, la Constitució ens hi obliga i, a més, és també la nostra doctrina política, i no farem mai res en contra del sector privat. Ara, vostès tenen raó quan diuen que la meua primària responsabilitat és el sector públic, hi estic totalment d'acord. I en això estem, a millorar l'assistència sanitària, no solament primària, sinó també hospitalària del sector públic.

Ara, el que passa és que, evidentment, nosaltres volem millorar el sector públic sense estatitzar el sector privat, ni ho volem fer ni ho podríem fer, perquè, és clar, aquí s'han fet comparacions entre el que passa a Catalunya i el que passa a la resta de l'Estat. Aquestes comparacions són molt fàcils de fer, però és que l'estructura de la xarxa assistencial és absolutament diferent de la de Catalunya i de la de la resta de l'Estat, i això és el que s'oblida moltes vegades quan es parla del que nosaltres fem.

Perquè, miri, a Catalunya només hi ha un 20% de llits per a malalts aguts, un 20% dels que hi ha al conjunt de Catalunya. En tots els equipaments públics, privats, de tots els sectors, només un 20% són allò que en diem propis, per entendre'ns, o sigui, del sistema de la Seguretat Social. La resta no són propis, han de ser concertats. Per què han de ser concertats? Perquè segons les últimes dades que tenim, nosaltres tenim protegida per la Seguretat Social, pel que fa a assistència sanitària, el 92% de la població catalana, el 92%. I, evidentment, el 92% de la població catalana no pot ser atesa en el 20% de llits propis. Què vol dir això? Això vol dir que l'acció concertada a Catalunya, que ha tingut malauradament, per un cantó, unes inversions molt escasses del sector públic, del sector, sobretot, de la Seguretat Social, però que en canvi disposa d'un potencial molt important, que són totes aquestes iniciatives semipúbliques, a vegades difícilment distingibles de si és públic o si és privat, perquè parlo de les fundacions, de totes aquestes entitats que han fet que a Catalunya disposéssim d'una gran xarxa d'hospitals comarcals, per això nosaltres hem d'utilitzar el 84% de la resta de llits existents, que no són del sector públic, per donar servei a tota la població que nosaltres protegim i emparem.

I què són aquests llits? Miri, aquests llits, el 42% són de fundacions benèfico-privades o d'entitats mutualístiques o cooperatives, el 10% són dels ajuntaments, el 10% són de l'Església i només un 19% són privats. No es pot dir que nosaltres no hem fet res positiu en aquest tema. Jo els diré el que hem fet i els explicaré les xifres, les grans xifres perquè no entraré massa en detall, òbviament: ha millorat la gestió, ha millorat la qualitat de tots aquests equipaments propis i privats concertats a través de l'acreditació, hem adequat la concertació amb uns nivells i unes tarifes diferents dels de la resta de l'Estat. Efectivament, hem fet accions de planificació, fent obligatòria la utilització per consolidar o ampliar determinats equipaments...

No hi ha dubte que cal fer moltes coses encara. Què cal fer? Miri, cal millorar —ja s'ha dit aquí— la distribució territorial i sectorial. En conjunt tenim suficients llits per a malalts aguts, però els tenim mal distribuïts, tant des del punt de vista territorial com des del punt de vista sectorial. Pensin que el 57% de la despesa actual es contreu amb hospitals de nivell 3, o sigui,

hospitals que tenen superespecialitats. Cal millorar l'eficàcia, disminuint l'estada mitjana i augmentant la taxa d'ocupació; cal establir un control de qualitat durant el procés assistencial, fent una acreditació prèvia, però no hi ha encara —i ho volem instaurar— un control de qualitat assistencial. Cal aconseguir una descentralització hospitalària, potenciant, no cal dir-ho, hospitals comarcals, i cal regular les superespecialitats. I tot això, evidentment, pensant, a més a més, que cal contenir la despesa i cal racionalitzar totes les nostres accions.

Bé, s'ha parlat molt aquí dels 50.000 milions o 53.000 milions que nosaltres utilitzem per a concerts. Ja he dit que és una utilització absolutament imprescindible perquè, si no, deixàrem la nostra gent, els nostres beneficiaris sense assistència. Però, és clar, com es reparteixen aquests 50 i tants mil milions? Van al sector privat? Van a la butxaca, com s'ha dit aquí, dels accionistes de les clíniques? Contemplem-ho per sobre. La nostra ordre de concertació parla d'un ordre de preferències: el sector públic, després vénen els benèfico-privats, després els privats no lucratiu i després els altres. Què són els hospitals del sector públic? Posaré uns quants exemples, només —tinc les llistes a disposició de qui les vulgui, que són altrament prou conegudes. Miri, entenem que són del sector públic l'Hospital Clínic, per exemple, i els hospitals de titularitat municipal. Aquest grup s'emportava l'any 82 el 20% de la concertació, i s'ha emportat l'any 84 el 22% de la concertació.

Vénen, després, els hospitals benèfico-privats, entre els quals hi ha, fonamentalment, l'Hospital de Sant Pau i tots aquests hospitals comarcals que són de fundacions estretament lligades als municipis, dels quals l'altre dia el senyor Espasa en parlava tan bé, i jo també, jo m'adhereixo a les seves paraules. Aquest conjunt, que no crec que ningú amb això s'hi guanyi la vida, constitueixen, reben el 33% de l'acció concertada l'any 82 i passen a rebre el 35% l'any 84.

Ve un tercer grup, que són els hospitals privats, certament, no lucratiu, sense ànim de lucre. Posaré un parell d'exemples: els hospitals de la Creu Roja, que n'hi ha uns quants a Catalunya; l'Hospital de Sant Camil, de Sant Pere de Ribes, hospital de l'Església, determinades mútues. Aquestes entitats constituïen el 33% de la despesa de concerts l'any 82 i constitueixen el 31% de la despesa l'any 84.

I, finalment, ve l'últim grup, els altres, que aquí sí que hi ha els que en podríem dir privats, privats amb ànim de lucre o sense, això no ho sé. Són equipaments a vegades importants, a vegades molt bons, a vegades necessaris o imprescindibles, però que constitueixen el seu conjunt, des del punt de vista de l'acció concertada, el 13% de la quantitat total l'any 82 i a penes el 12% l'any 84.

Hi ha hagut una sèrie d'increments en concerts. Evidentment. L'any 83 en relació amb l'any 82 el conjunt dels concerts va incrementar-se aproximadament un 15%. L'any 84 en relació amb l'any 83 l'increment ha estat inferior al 5%. Per què? Per l'obligada contenció de la despesa, per les dificultats que passem tots plegats a causa de la insuficiència dels Pressupostos i el contenciós que hi ha, encara ara, pel que fa a la nostra participació en el Pressupost global d'INSALUD. Però, a més d'això, a més que l'augment ha estat petit, jo vull assenyalar aquí que hi ha molts hospitals d'aquests tan admirables que en el moment actual, des dels més grans fins als més petits, passen per dificultats econòmiques greus, a causa que

l'any 1984 el nostre increment de concerts ha estat nul; hi ha hagut un increment no de tarifes, sinó de despesa inferior, repeteixo, al 5%.

De coses a fer, n'hi ha moltes, ja ho hem dit, i estem fent programes, estem fent programes. A mi m'és grat d'anunciar davant d'aquesta Cambra que en compliment d'allò que diu la Llei d'Administració institucional de la Sanitat, Assistència i Serveis Socials, i com a ulterior desplegament, del desplegament del mapa sanitari de l'any 1983, estem preparant un pla d'acció sanitària que tindrà en compte, naturalment, les disponibilitats pressupostàries, perquè això és el que mana, i en el qual es veurà quins són els nostres primers objectius i quines són les despeses més importants que pensem programar per un període de tres o quatre anys.

Abans de parlar de l'Hospital Oncològic, amb el qual acabaré, volia fer una breu referència a aquest estudi que tantes vegades ha citat l'Honorable senyor Espasa aquí en aquesta tribuna. Ell tenia una fotocòpia, jo també la tinc—, aquesta fotocòpia comença dient: «*Osasun politikaren ekonomia*», economia de la política sanitària, i fa referència a unes jornades que es van celebrar al País Basc sobre l'economia de la salut. Certament, ell ha tret aquestes dades d'aquí, però al meu entendre n'ha fet una lectura incompleta. N'ha fet una lectura incompleta perquè el títol del treball és «aportación al estudio del coste por proceso en centros propios y concertados de la Seguridad Social, Instituto Nacional de la Salud, Barcelona.» Això va ser presentat els dies 5, 6 i 7 de desembre de 1981 i fa referència a tota una sèrie d'estudis fets, òbviament, abans d'aquesta data; fa referència a «la resolución de la Secretaría de Estado para la Sanidad», de l'11 d'abril de 1980, etcètera. Resumint, això són dades tretes del que passava a INSALUD a Catalunya abans dels traspassos. Això és l'única cosa que no s'ha dit abans, quan s'ha parlat d'aquest treball.

Jo amb això no vull dir que no hi hagi irregularitats en el sector privat i en el sector públic. Malauradament, estic d'acord amb l'Honorable doctor Espasa que, d'irregularitats, n'hi ha. És cert que estem fent estudis de seguiment d'aquestes eventuais irregularitats, però em sembla que el fet de fer aquests estudis —que ell sap que els fem— no demostren pas una connivència nostra amb aquestes irregularitats i amb els que cometen aquestes irregularitats, sinó tot el contrari. El que intentem fer és posar-les en relleu i acabar com sigui amb aquestes irregularitats. El que passa és que a mi, a nosaltres, no ens agrada fer ni demagògia, ni soroll, en aquest sentit, sinó que el que ens agrada és anar fent de mica en mica les coses tal com s'han de fer.

Dues paraules molt breus abans d'acabar sobre l'altre tema que tan repetidament ha estat esgrimit en aquesta tribuna: el tema de l'Hospital Oncològic. Certament, hi ha hagut un retard en el compliment de les clàusules del conveni que es va signar, però jo ja vaig dir al Parlament que no faríem res i no entràriem, evidentment, en aquest consorci que s'ha de formar sense que tinguéssim els diners per pagar, i aquests diners per pagar, evidentment, només els tenim a partir del moment que ha estat aprovat per aquesta Cambra el Pressupost de l'any 1984. És a partir d'ara que hi hem d'entrar, és a partir d'ara que estem discutint i negociant quines són les condicions amb les quals hem de formar aquest consorci, consorci que —en això sí que estic d'acord amb l'Honorable senyor Espasa— farem;

farem perquè, en primer lloc, i fonamentalment —ho he dit moltes vegades—, aquest és un equipament que ens interessa no per protegir una inversió privada, sinó per aprofitar una inversió privada feta amb la millor de les intencions i en un sector en què tots vostès, almenys els que coneixen el tema, saben que Catalunya n'és molt, molt deficitària: els equipaments per a la lluita contra el càncer. En aquest Hospital Oncològic hi ha uns magnífics equipaments que poden contribuir a ajudar, no a resoldre, evidentment, però a ajudar en el tractament dels malalts malauradament afectes d'aquesta gravíssima malaltia. Per això nosaltres entenem que s'ha d'aprofitar aquesta iniciativa privada que aplaudim però que no salvem des del punt de vista de millorar els eventuais beneficis, a part que, de beneficis, ningú en pretenia treure. És obvi que hem d'arribar a una solució que requereixi l'adscripció d'aquest equipament a l'àrea de l'Hospital Prínceps d'Espanya de Bellvitge, i és obvi també que aquest hospital, senyor Espasa, no serà un hospital monogràfic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable i l'Illustre Diputats esmenants si volen fer ús de la paraula tenen en conjunt dotze minuts. Si se'ls volen repartir meitat i meitat, la presidència està a la seva disposició.

El Sr. ESPASA: Sí, gràcies, senyor President, evidentment, ens els partirem com a bons germans. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ESPASA: Senyor Conseller, jo començaré pel final. En el tema de l'Hospital Oncològic i per no anar-nos acusant de semifalsetats, el que diu el punt segon del protocol que vostè va signar és el següent, llegeixo literalment: «la Generalitat i l'Hospital Oncològic es comprometen a establir el marc jurídic adequat per tal que la Generalitat de Catalunya assumeixi en el termini d'un mes a comptar des de la signatura d'aquest document una participació en la titularitat de l'Hospital Oncològic» —vol dir l'ajuda a patronat— «El grau d'aquesta participació es determinarà en funció de la valoració de l'actiu real...», etcètera. Al cap d'un mes de signar el document, és a dir, el febrer del 84, la Generalitat havia d'estar present a la junta del patronat oncològic, a part que estigui en el Pressupost, a part que ens el presentin el desembre, sigui el del 84, sigui el del 85. Això no s'ha complert, senyor Conseller.

I això és el que dóna peu mentre no es compleixi, i jo estaré molt satisfet el dia que es compleixi, com vostè, espero, que sigui un hospital públic perquè és l'única sortida operativa i real que té, que sigui la Generalitat la que sigui majoritària en aquest hospital i a partir d'aquí reconverteixi el que ha estat un error sanitari i una bogeria financera, l'Hospital Oncològic, error sanitari i absoluta bogeria, des del punt de vista econòmic-financer, en mans d'un grup d'iniciativa privada. Espero que el sector públic corregirà aquestes alegries del sector privat, més que alegries irresponsabilitats del sector privat.

Quant al tema dels llits, els dies d'estada i a què correspon i a què no correspon. Senyor Conseller, si vostè em recorda que aquest estudi probablement és fet del 81 a mi no em coincideixen les dates. Encara que en l'estudi es parla de la resolució de la Secretaria de Sanitat del 81, em sembla, no el vull contradir perquè no tinc la data exacta, però em sembla que aquestes jornades basques es van celebrar l'any passat, l'any passat, i,

per tant, l'estudi correspon als dos anys anteriors, però no el vull contradir perquè no estic segur, però juraria —si la memòria no em falla— que aquestes jornades de l'economia de la salut del País Basc es van fer l'any 83, encara que en el treball parla d'una resolució del 81. Però, és clar, és que els treballs científics s'han de basar en períodes històrics anteriors; malament estariem si ara ja tingués les dades d'aquest moment. Però, ja que vostè ho ha esmentat, vostè sap millor que jo —en aquest cas sí que molt millor que jo— que vostè sí que té un estudi que, diguem-ne, reafirma amb escreix el que aquest estudi més parcial i potser un pèl antiquat —parlant d'estar antiquat en tres anys d'evolució—..., amb el que vostè mateix ha reconegut —i jo en això estic d'acord amb vostè—, el que costa canviar les inèrcies i les orientacions en política sanitària, vol dir que aquestes xifres, en què jo m'he basat per fer la meua argumentació, són i continuen essent plenament vàlides. Perquè encara n'hi afegiré una altra: Jo, evidentment, en cap moment l'he acusat ni per al·lusions ni a través de la ironia, que vostè pogués ser o no un accionista d'aquestes clíniques, però n'hi ha, d'aquests accionistes, i evidentment que procuren guanyar el màxim. Queda en peu la brutal diferència de dies, els famosos dies de l'hèrnia entre els divuit i els sis. Això queda en peu. Però hi afegiré una altra cosa. Hi ha una entitat no lucrativa a Catalunya d'una gran tradició, d'una gran història, que té afiliats, que té mutualistes. I vostè sap millor que jo que quan aquests mutualistes van a aquesta entitat, aquesta entitat fa dues coses: els cobra la quota de cada mes i, a més a més, li factura a vostè com a concertat tot el cost de l'assistència. I vostè ho sap i vostè s'ho deixa fer: paga dues vegades el mateix servei a una entitat mutualista de gran tradició catalana, tèoricament no lucrativa. Està pagant dues vegades el mateix servei: la quota de l'associat i com a servei concertat, com si no fos associat d'aquella entitat mutualística, pagant tot el cost de l'hèrnia, de l'apendicitis, del que sigui. Vostè sap perfectament que això passa i que això és gravíssim que estigui passant, perquè vostè sap que està pagant dues vegades el mateix servei.

I per acabar, senyor Conseller, nosaltres, jo, personalment, quan he acusat de parasitisme el sector privat respecte al sector públic en el cas de sanitat, ho he fet sobre la base de les xifres que he donat, ho he fet pensant en aquest argument que no volia donar perquè jo sóc molt conscient del que pot representar tractar pel mateix sedàs aquesta gran entitat mutualística catalana que les altres entitats privades no lucratives, que els hospitals comarcals. Jo sé el que pot representar això quant a costos de personal i costos d'operativitat. Però és clar, d'això no se'n pot deduir que estiguem passant any rera any amb la bena als ulls, sabent que estem pagant a una determinada entitat —no sé per quina butlla o per quin privilegi— dues vegades el cost de l'assistència sanitària, i a altres hospitals comarcals —com vostè ha dit— amb gran eficiència en la seva despesa, només una i retallada perquè no hi ha més recursos.

En definitiva, senyor Conseller, vostè ens ha fet, evidentment, una llista d'algunes de les accions que fan en el seu Departament. Nosaltres ja hem dit que en el que basàvem la nostra crítica no era en un augment de la despesa, sinó en una millor utilització d'aquesta despesa. Creiem que, de fet, no ha contestat els nostres arguments fonamentals. En això, i ho sap perfectament, no neguem alguns aspectes positius que s'han produït en el treball del Departament. Això no ho hem negat

mai ni tampoc ho nego ara, però em sembla que els eixos, les línies fonamentals de l'orientació de la política sanitària continuen essent més a favor d'interessos parcials, interessos privats, que no pas dels interessos de la majoria, dels interessos del conjunt del sector públic.

Que és una estructura heretada? Ho sabem. Que canviar l'orientació d'aquesta estructura heretada és difícil i és llarg? També ho sabem. Però és que no detectem cap canvi en l'orientació, en la seva política, sobretot, sobretot —repetim-ho una vegada més— en la partida de més àmplia disposició, que és la partida d'acció concertada.

I, finalment, una última pregunta, senyor Conseller. Vostè ha citat diverses vegades avui, i en altres debats, el mapa sanitari, el desplegament del mapa sanitari. Jo, com feia el portaveu del meu Grup, li voldria fer una pregunta a la qual també pot contestar, si ho vol, amb un monosíllab: per a vostè quin és el mapa sanitari legalment vigent avui a Catalunya, senyor Conseller?

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol fer ús de la paraula? (*Pausa.*) No. El senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, jo li agraeixo sincerament que vostè hagi pujat a aquesta tribuna i hagi començat les seves paraules intentant explicar el que era el seu programa d'actuació de política sanitària, el programa del seu Departament, i les consideracions que ha fet.

Jo estic d'acord que ni el meu Grup parlamentari, ni Convergència i Unió ni els Socialistes —com vostè ha dit— hem inventat la necessitat de posar l'accent i la prioritat en l'atenció primària. És evident que no correspon el mèrit no solament a aquest Diputat ni al Grup Socialista ni tampoc al Grup de Convergència i Unió. Aquesta coincidència, que és una coincidència, podríem dir, també pel que jo he qualificat abans de sentit comú, s'hauria —i aquí hi ha la discrepància, senyor Conseller— d'expressar en el seu Pressupost. No es pot fer —jo hi torno a insistir perquè crec que és molt important— un discurs que després no lliga amb la realitat del seu mateix Pressupost. És cert que la situació, senyor Conseller, que Catalunya té una situació, des del punt de vista del sector públic sanitari, molt per sota, segurament, de la desitjable, de la que hi ha en altres Comunitats Autònomes i regions de l'Estat, i és una realitat que cal modificar. Jo, i el meu Grup parlamentari, pugem a aquesta tribuna i li critiquem la seva política sanitària precisament per això, precisament perquè nosaltres —jo crec que amb raó— podem afirmar que difícilment amb la seva actuació política... Jo el jutjo també pel seu programa, els ciutadans després també ho faran, però vostè ha de coincidir amb mi que la meua obligació és exposar el que considero que són els efectes negatius per a Catalunya, pels socialistes, de la seva actuació sanitària, tenint en compte el seu programa i els efectes de la seva actuació. I els efectes de la seva actuació pressupostària, senyor Conseller —perquè estan expressats en xifres—, són que difícilment amb aquesta actuació podem avançar en la dita i gran reforma de l'assistència primària. No fent, no construint nous centres d'assistència primària... Diu que aquest mapa sanitari, que encara no té amb una sanció legal —no és un decret, no és una ordre, no és una llei, no sabem què és, simplement és un estudi, li ho recordo—, però, en aquest mapa sanitari diu que hi ha 109 equipaments necessaris per fer possible un major

grau d'igualtat, dintre de la societat catalana, per accedir a un bé tan bàsic, tan fonamental com és el dret a la salut. Però és que, al mateix temps, això comportaria també un reequilibri, és a dir, una millora dels desequilibris socials importants —salut— que es plantegen en el nostre territori.

Quan es fan? Quan es dedica vostè al seu propi Pressupost? Jo l'únic que li dic, senyor Conseller, és que vostè hauria de dedicar el doble del que hi dedica, a l'assistència primària, i dedicar als hospitals la meitat del que hi dedica. És a dir, invertir els termes de la seva actuació política. Vostès es queixen: és que els hospitals funcionen malament, és que els ciutadans de Catalunya van als hospitals quan haurien d'anar als centres d'assistència primària, etcètera, estan congestionats, no hi ha una bona gestió... Si és obvi. Si és que expressa, al mateix temps, també una realitat, la realitat de la seva actuació política. Vostès dediquen més del doble a invertir en hospitals en contra d'invertir en assistència primària.

Si és tan realitat allò que diu la OMS, si és tan important, si és tan bàsic, si és tan prioritari, per què no ho posen en el Pressupost? Per què no ho posen en el Pressupost? Inversió: capítol I, capítol II, capítol IV o V; si és que el Pressupost són 3.000 milions de pessetes, no hi arriben. D'un volum dels 68.000 milions de pessetes, 3.000. Diuen: «Oh! és que és molt» Segurament és important, però això és la meitat que a assistència hospitalària —ja no faig comparació amb l'acció concertada.

És una realitat. Cal modificar aquesta realitat, senyor Conseller? Cal modificar la realitat sagnant que Catalunya és una de les zones, no solament en oncologia, senyor Conseller, en tots els camps de l'assistència pública, deficient. Cal millorar el sector públic, sí o no? Hem de construir més hospitals? Els que tenim construïts, els hem d'obrir? Per què no s'obre Sabadell i Terrassa? Què passa amb Vic? Què passa amb Can Ruti? Per què això no és prioritari? Això és la seva responsabilitat. És aquesta la meua crítica, que no és una crítica només des de l'òptica del Grup Socialista: és una crítica de sentit comú.

Vostè és el responsable d'un Departament, de l'Institut Català de la Salut, d'uns recursos importants. Cal dir al poble de Catalunya que aquestes inversions, ja no fetes pel sector privat, senyor Conseller —Hospital Oncològic—: bons equipaments, extraordinaris equipaments dels hospitals públics... Que no estan interessats a obrir-los? Que costa tant que vostè es defineixi, o que el seu Govern es defineixi i digui: «no, senyors, ciutadans de Catalunya: l'hospital de Vic s'obrirà..., per tal data», amb la fórmula que sigui, complexa, però que es digui. Que cal tancar clíniques privades? És la seva responsabilitat de governant, la seva prioritat, decidir: quines tanco, perquè tinc necessitat d'una inversió, de posar-la en marxa, que no es malgasti malament una inversió tan important. Sabadell-Terrassa: tal, tal..., definir-la. Cal dir: «Obro Sabadell-Terrassa perquè és sector públic, i al mateix temps em defineixo i dic que s'ha de tancar o s'ha de desconcertar o s'ha d'evitar el concert amb tal clínica.» I això és la prioritat i la seva responsabilitat.

Nosaltres estem disposats a col·laborar en aquesta responsabilitat, senyor Conseller. Nosaltres hem fet, el meu President de Grup parlamentari va fer una oferta pública, i vam presentar una Resolució el setembre d'aquest any...

El Sr. PRESIDENT: Il·lustre senyor Diputat, li prego que tingui en compte que ha transcorregut el seu temps.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: L'última paraula, senyor Conseller. Cal que es faci un debat... —senyor President, perdó—, cal que es faci un debat en aquesta Cambra sobre la situació del sector de la política sanitària. Vostè ens anuncia un decret —no precisament passarà per aquesta Cambra—, un pla d'acció —no passarà per aquesta Cambra. Ens cal un debat. Vostès van votar en contra d'aquest debat.

Nosaltres vam proposar, i és un tema menor, una comissió... —menor des del punt de vista global— d'investigació d'un suposat dèficit en la gestió dels recursos del seu Departament. Vostès van votar en contra. Aquest és el debat que nosaltres creiem que el poble de Catalunya es mereix, que aquesta Cambra necessita perquè hi hagi realment una situació de claredat en les prioritats i en els objectius de la seva política.

El Pressupost expressa, senyor Conseller —perdoni que l'hi digui—, el contrari del que vostè ens informa des d'aquesta tribuna.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat doctor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com saben les senyores i els senyors Diputats, les dues esmenes publicades, la del PSUC i la del Grup Socialista, no duen justificació. Per això he escoltat molt atentament els ponents comunista i socialista, i també he escoltat molt atentament el Conseller de Sanitat, qui ha donat respostes molt concretes a temes puntuals. No ha donat totes les respostes que aquí li demanaven —aquesta és potser una feina meua—, però el que aquest Diputat ha de fer, en primer lloc, és defensar els Pressupostos de Sanitat globalment i justificar la no-acceptació o bé l'acceptació —això ja ho veurem en el curs del debat— d'aquestes dues esmenes a la totalitat.

El que primer faré serà demanar excuses a la Cambra per la pesantor d'un debat com aquest, però comprendran que la meua obligació és estar aquí i fer el paper que estic fent.

En no tenir dades, aquest Diputat, en no tenir antecedents —aquest Diputat no té antecedents— (*rialles*) ni elements de judici, ha anat a la recerca de les línies polítiques que podien justificar les dues esmenes a la totalitat. Primer, fent una anàlisi política global dels Pressupostos de Sanitat, és a dir, del que nosaltres oferim al poble de Catalunya. Segon, fent una anàlisi política de les esmenes comunistes i socialistes en la seva globalitat també, que és el que nosaltres rebutgem. I tercer, donant algunes respostes concretes a les preguntes que han sortit ara, aquí, en aquest debat de la Cambra.

En relació amb l'anàlisi global dels Pressupostos de Sanitat, intentaré ser molt esquemàtic perquè el Conseller en l'inici de la seva intervenció ja n'ha fet esment, però em fa l'efecte que hi ha unes quantes qüestions que val la pena de posar en relleu. L'avantprojecte dels Pressupostos de 1985 ha estat elaborat amb uns criteris d'estricta racionalitat econòmica, i, si vostès se'ls han mirat bé, signifiquen, estrictament, un increment d'un 9% respecte als Pressupostos de 1984, la qual cosa indica un considerable esforç per part del Departament de Sanitat amb la finalitat de mantenir i de millorar la mateixa xarxa assistencial, i de fer-ho d'una manera, diguéssim, continguda i amb els mitjans que tenim nosaltres, en aquest moment, a la nostra disposició.

Malgrat tot, i malgrat aquesta filosofia de rigor econòmic pressupostari, han estat presentats aquests Pressupostos dins d'uns plantejaments generals d'afavorir el conjunt de l'assistència sanitària, tant la primària com l'hospitalària, per a tota la població protegida, que és, com s'ha dit aquí, un 92% d'aquesta població. Seguint aquesta línia, s'ha inclòs una partida de 1.000 milions de pessetes per a un programa específic, que és un programa de reforma de l'assistència primària, això tan important que tots plegats desitgem que realment doni el rendiment que ha de donar, i un augment de 700 milions de pessetes per al programa de reforma de l'assistència hospitalària. Això és per fer una nova modalitat, per fer un canvi diferent, és un programa de reforma. No vol dir unes inversions de despeses, perquè aquestes inversions de despeses, que són, per dir-ho amb xifres rodones i perquè quedin ben fixades, de 7.000 milions de pessetes d'inversions, de les quals 2.500 milions de pessetes són per a centres d'assistència primària, precisament, i 4.600 milions de pessetes corresponen a centres d'assistència hospitalària...

Aquest programa, així, tal com ha estat presentat, manté un equilibri pressupostari i financer real, amb un intent claríssim de millorar els nivells assistencials, tant en l'entorn hospitalari com en l'entorn de medicina primària, i, a més a més, afavorint una dinàmica general que possibiliti el millorament assistencial dintre de les restriccions pressupostàries financeres que nosaltres tenim.

També voldria dir, en relació amb l'anàlisi política, que en els Pressupostos de 1985 hi ha tres coses que m'agradaria destacar. En primer lloc, que el Departament de Sanitat i de Seguretat Social, en el seu moment, va presentar el document del desplegament del mapa sanitari, que és el desplegament del mapa sanitari, i, a través d'aquest document, va deixar molt reflectida quina seria la seva política pel que fa a la utilització dels recursos aliens. I l'esmentat document defineix una xarxa d'utilització pública.

El segon punt, que m'agradaria posar també molt en relleu, és que la política de concertació de l'Institut Català de la Salut per a l'any 1985 vol anar encaminada cap a la impulsió dels hospitals comarcals. I la tercera és que l'Institut Català de la Salut, en el seu programa de gestió i control de la despesa farmacèutica per a l'any 1985, ha procedit a la seva distribució en els Pressupostos a través d'àrees de gestió, una mesura que ens sembla que serà molt més fàcil de controlar i de la qual cosa ja s'hauran adonat tots els senyors i les senyores Diputats d'aquesta Cambra.

Anem ara a la part que correspon a l'anàlisi política de les esmenes del PSUC i del Grup Socialista. Jo, el que vull deixar molt clar, d'entrada, i per no decebre ningú, és que aquestes esmenes seran puntualment defensades pel senyor Escudé, i que jo el que intentaré serà, exclusivament, marcar-ne les línies polítiques fonamentals.

Aquí hauria de repetir el que vaig dir en els Pressupostos del 84, llavors referits al Grup del PSUC. A mi em sembla que, tot i essent lícit que justifiquin o que no justifiquin, en la seva publicació prèvia al debat els motius de l'esmena a la totalitat, això és lícit, però a mi em sembla una posició còmoda, em sembla una posició que en aquest moment ha seguit el Grup Socialista, i que em sembla que no és una manera de fer oposició i, si més no, d'intentar convèncer. De tota manera, els asse-

guro que no tenint com no tenia aquests elements, ha estat aquest exercici que m'han obligat a fer, entre Nadal i Sant Esteve, molt saludable, i sobretot, jo diria, molt alliçonador. I com que en diades com aquestes tots estem predisposats a prendre'ns les coses amb el cor obert i, a més a més, amb un gran esperit de fraternitat internacional, a mi em sembla que l'experiència aquesta que he fet d'aquesta anàlisi a mi, almenys a mi, m'ha estat molt profitosa i, sobretot, molt adequada a aquestes festes.

Del conjunt de les esmenes del PSUC, una vintena, se'n poden deduir quatre línies d'advertiment polític. Primer, la constituïda per les esmenes que en podríem dir de reordenació dels criteris de gestió. Una mica això que ha explicat al començament el senyor Espasa, quan ha dit que no es tractava de si s'incrementaran més, sinó de com es feia i de quina manera es feia i com es gastaven els diners. Aquestes són esmenes que proposen el pas d'un concepte, d'un número orgànic a un altre número orgànic. El concepte príncep d'aquest és el d'«Estudis i dictàmens», com vostès comprendran. També hi ha unes esmenes que proposen el trasllat de programes entre diferents números orgànics i les que traslladen conceptes dins d'un mateix número orgànic. Doncs bé, aquestes esmenes, si bé s'aprofiten per donar argumentacions en contra de la gestió i de la manera de portar les coses, en el fons, en el fons, no modifiquen el contingut i els Pressupostos queden intactes. El que es qüestiona és el continent, no es qüestiona què cal fer, sinó que es qüestiona qui ho ha de fer.

Hi ha un altre bloc d'esmenes, que intenten corregir el que és una voluntat política del Departament, i que aquí ha estat expressat, a més, pel Conseller, d'utilitzar la xarxa sanitària catalana d'interès públic. El que podríem dir que, agafat pel mànec ideològic, se'n pot dir privatització, i que, vist des d'una òptica de la responsabilitat governamental, se n'ha de dir bon aprofitament de tots els recursos. I, d'això, ja n'ha parlat el Conseller.

Hi ha un tercer bloc que intenta modificar, en aquest cas, no la gestió sinó la planificació departamental, passant partides de «subvencions a centres» a «programes concrets», per passar després aquests programes a «ens locals». Aquest tema, el veurem ara de seguida, conjuntament amb l'esmena socialista, que també parla d'això. I, finalment, hi ha una esmena que demana passar 390 milions del deute públic a l'ICASS —d'això, en parlarem en el moment de l'esmena a la totalitat de l'ICASS—, però ho fa així, tal com sona, i des de l'angle d'una persona que està protegint els interessos de la Secció 8, bé, em sembla molt bé, però que el qui controli el deute públic, quan li toqui el seu moment ja es queixarà, si no fos, si no fos que la visió, a mi em sembla, d'un polític no s'ha de reduir a interessos parcials d'una tasca concreta del Govern, sinó que ho ha de veure en la seva totalitat.

El conjunt de les esmenes socialistes, una cinquantena, un xic més disperses, un xic més disperses, intentaré esquematitzar-lo en diferents blocs. De primer, constatar que hi ha dues voluntats clares de necessitat d'ajuda: el Consorci Hospitalari de Catalunya i el Fons d'Ocupació. Dues dotzenes d'esmenes socialistes s'hi reflecteixen i s'hi refereixen, a això, però al preu d'una disminució dels conceptes de personal, de despeses d'oficina, de mobiliari, d'equipaments, de condicionaments, de publicacions, d'estudis i dictàmens, com si la in-

fraestructura nostra no fos necessària, com si la infraestructura nostra fos inflada —i, per tant, es pogués desinflar—, o com si el personal d'una empresa pública com és aquesta nostra no entrés dins dels mateixos pressupòsits de la resta de la classe treballadora i de la defensa dels seus drets. En tot cas, jo diria que això, això que plantegen és un desconeixement notable de la realitat, que als que la coneixem se'ns revela més aviat d'escassetat que no pas de disbauxa.

Una altra constatació que s'ha fet ha estat la gran mobilitat de les esmenes socialistes dins el marc pressupostari, és a dir, el pas d'uns conceptes a uns altres. Per exemple, el pas d'un conjunt de 800 milions de pessetes per al manteniment de llars d'infants, d'ajuda a persones i a grups marginats, d'ajuda als vells disminuïts i de serveis socials de base a concerts amb els ajuntaments i concerts amb altres centres; d'això, en parlarem en l'esmena a la totalitat de l'ICASS, que hi correspon més. Per exemple, el pas del «personal d'infraestructura i de finançament», pel capítol VII, a «construccions de centres primaris i hospitalaris», o bé el pas de «concerts amb institucions tancades» a «construcció d'edificis», i això, l'exemple que tanca el cercle, el pas de la «construcció d'edificis», altra vegada en el capítol VII. Això, si ho analitzes així, et trobes en aquest circuit, que torna a desembocar al lloc d'on sortia.

També s'observa aquesta mateixa mobilitat quan es tracta de canviar-ho dins d'un mateix número orgànic. Per exemple, quan es determina el pas de les «pròtesis i vehicles per a invàlids», que passa del Servei —sempre dins de la Secció 32, dins de l'Institut Català de la Salut—, del Servei 21 al 22, del 24 al 23, i després del 22, que havia estat incrementat, es passa al 24, que abans havia estat disminuït. I saben què vol dir, això, traduït no en números sinó en coses efectives? Doncs vol dir el següent: l'«assistència sanitària a domicili» passa a «assistència amb mitjans propis». Bé, si un malalt no es pot moure, doncs, no ho sé, no veig com ho farà, això. N'hi ha una altra que sí, aquesta sí que és claríssima, i aquesta sí que és el nus de la qüestió: el pas de «mitjans aliens» a «mitjans propis». Això ha estat defensat a bastament aquí pels dos ponents. Però després hi ha la tercera, que és el pas dels «mitjans propis» als «mitjans aliens». Jo, bé, jo m'he trencat el cap buscant això, el senyor Escudé ens ho haurà d'explicar després, amb molt més detall, i jo, en aquest moment, no puc aclarir el perquè hi ha aquest canvi en aquestes partides. Això també passa en «edificis i construccions», eh?

Veiem com no se'ns qüestiona altra vegada, aquí, sobre el contingut, sinó des d'on, des de l'òptica socialista, caldria dur a terme aquesta gestió. Evidentment hi ha un llarg capítol que comprèn esmenes que proposen el pas de «despeses» a «corporacions locals». Diu: «despeses diverses a corporacions locals», i un diu: «bé, què seran, aquestes despeses diverses?» Doncs miri, són les següents: el programa ALTEBRAT, el programa de la Vall d'Aran, el programa de nefrologia, el programa de l'alta tecnologia, el programa d'informació sanitària, el programa de control de qualitat dels laboratoris d'anàlisis clíniques, el programa d'oncologia, el programa de transfusió, el programa de crònics, el programa d'urgències, el programa dels drets dels malalts, el programa de la salut mental, el programa de la diabetis i el programa de la hipertensió. Com es pot entendre tan taxativament que es demani el pas de tot això estrictament a les corporacions locals, quan moltes d'aquestes

corporacions locals estan treballant i contribuint en aquests programes? Com? Com s'ho faran els ajuntaments tots solets? Per exemple, el programa de control de qualitat d'anàlisis clíniques. Saben vostès què significa això? Com el poden fer des dels ajuntaments, el programa de control d'anàlisis clíniques que es fa en els laboratoris de les nostres mateixes institucions?

Hi ha també, per al Grup Socialista, la mateixa preocupació i reserva en relació amb la utilització de la xarxa d'interès públic. I, si no és així, com es poden reduir 300 milions de concerts i passar-los a la construcció d'edificis assistencials? L'altre dia se'ns deia, i avui se'ns ha tornat a repetir aquí, però no s'ha parlat d'aquesta cosa concreta, que els concerts resultaven cars, i se'ns llegien unes dades que, segons el lector, eren sota la salvaguarda de tres o quatre panys. Tres o quatre panys amb més claus que panys. Sense entrar en la veracitat de l'existència dels documents i de l'anàlisi de les seves dades —aquest tema ha estat explicat pel Conseller—, en el que podem convenir, tal com ha dit el Conseller, és que, en tot cas, això significa una lloable inquietud del Departament per posar les coses en clar i per iniciar, realment, una política sanitària adequada.

I, finalment, en aquest apartat hi ha dues qüestions que a mi em semblen interessants de posar en relleu, sobretot la que demana, en aquest bloc d'esmenes, el pas de 500 milions del deute públic a l'ICASS i la que demana un increment en el capítol VII i en l'estat d'ingressos, de 500 milions de pessetes. I jo pregunto: «I a expenses de què?» Jo, això, tampoc ho he sabut trobar. El senyor Escudé ja en parlarà, d'això, després. (*Rialles.*)

I, dit això, permetin-me unes conclusions que seran, com si diguéssim, el meu obsequi de festes. (*Rialles.*) No he sabut veure cap objecció seriosa a l'aplicació dels diners de la Comunitat als diversos i diferents conceptes. Vostès no han objectat res, de tot això. Aquesta aplicació, doncs, en tot cas, ha estat una encertada política del Govern i del Departament. Vostès, això, no ho han objectat, i el senyor Espasa ho ha dit molt clarament. Vostès no ho diran, això, perquè la seva obligació és no dir-ho (*rialles*), però comprenen que és així, els ho agraim, i, a més a més, jo ja sabia que no ho farien, això, perquè conec la responsabilitat del Grup Socialista i del Grup comunista i de tota la resta de la Cambra (*remor de veus i rialles*), i sé que no dirien una cosa per una altra. Per tant, aquest tema no l'han tocat, doncs, permetin-me dir que és un encert del Govern i de la Generalitat.

En canvi, sí que hi ha una profunda discrepància sobre com es duu la gestió. Evidentment, hi ha una concepció diferent, que, si en les campanyes electorals ha de quedar ben clara, penso que, per respecte als electors, encara hi ha de quedar molt més en l'exercici de la nostra gestió. Nosaltres entenem que fem el que hem de fer, i s'adiu amb el que vam proposar i la gent va acceptar, i per això, majoritàriament ens van votar, i, sobretot, ho fem perquè sabem que amb aquesta gestió aconseguirem el que és l'objectiu fonamental de la sanitat, que és donar la millor atenció possible a la població de Catalunya, i donar-la ara, en el moment en què es necessita, no dient que construirem i d'aquí a cinc anys ja ho farem, no... Ara! Avui, demà al matí: tenim unes necessitats i les hem de cobrir i les cobrim d'aquesta manera i, de passada, anem avançant per un altre flanc, doncs, fent tot això que vostès volen, de construir equipaments nostres. I, finalment, voldria parlar del tercer

bloc, que és el de les observacions concretes.

Penso que el Conseller pràcticament ha fet totes les observacions que havia de fer. Jo també, quan he parlat de les inversions en la gestió de la medicina primària, dels hospitals i de les inversions en programes concrets, de la reforma d'ambulatoris i de la reforma hospitalària, també ho he fet, però ens queda per parlar d'un tema que jo no el vull defugir i que en vull parlar aquí. Ja sé que l'altra vegada, quan en vaig parlar, es va produir un escàndol, però, ara, doncs, tornem-hi. (*Remor de veus.*) És el de la participació del Consell General de l'ICS i de l'ICASS en els Pressupostos de 1985. Mirin. Ja he dit «mirin». És un vici que se'ns ha agafat, això del «mirin»... Sobre aquesta qüestió, puc dir que la voluntat del compliment de la Llei hi és tota i absoluta, que les dificultats no han vingut exclusivament pel Departament —ja en vaig parlar l'altre dia, no tornaré a parlar d'això aquí—; vaig dir-ho en el debat del 1984. Dificultats que, pel que es veu, no se circumscriuen només a Catalunya, perquè, senyor García, vostè ja sap que els Pressupostos estatals de 1985 es van presentar en el Congrés sense cap altre tràmit, absolutament sense cap altre tràmit.

Jo, sobre aquesta qüestió, el que puc fer és donar fe del que diuen dues certificacions que tinc sobre l'ICS i l'ICASS. La primera ens diu que havent-se iniciat —en aquella data que aquí va ser una mica objecte de rèplica— el 18 d'octubre del 83 la constitució prèvia al Consell General, amb la interrupció pel contenciós administratiu que el Foment va posar i amb la sortida d'aquests consellers del Consell General, es va reprendre el 28 de novembre del 84 i el 10 de desembre del 84, en què es va reunir la Comissió Executiva, i, en la reunió del 21 de desembre de 1984, del Ple, hi ha una certificació en què aquesta Comissió es dona per assabentada.

I, en relació amb l'ICASS, això passa el 29 de novembre; aquesta Comissió estudia l'avantprojecte de Pressupost i calia presentar-ho en el Ple del Consell del 13 de desembre —com espero que es fes— i, amb això, nosaltres, evidentment, segurament havent-ho de fer molt diferentment de com s'ha fet, perquè vostès saben els problemes que hi ha hagut, que ja els he dit que no tots són inherents a nosaltres, això no s'ha incomplert per ganes d'incomplir, sinó que s'ha complert formalment el que s'havia de complir, i amb això dono per defensats, d'una banda, els Pressupostos de Sanitat, del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i, d'altra banda, doncs, em sembla que he de demanar a la Cambra un vot desfavorable per a les esmenes a la totalitat del Grup comunista i del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Els dos Grups que no han intervingut, volen mostrar la seva posició? (*Pausa.*) Sembla que no. Doncs, aleshores, podem passar a la votació.

Els qui siguin favorables a les dues esmenes del Grup Socialista i del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les dues esmenes a la totalitat d'aquesta secció han estat rebutjades per 32 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la secció 10, en la qual hi ha dues esmenes a la totalitat, que són del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Grup Socialista d'aquesta Cambra. Per defensar la prime-

ra...

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): La retirem.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Gràcies. Per defensar la segona, l'Illustre Diputat senyor Manuel Nadal. El senyor Manuel Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria fer una anàlisi dels Pressupostos del Departament d'Agricultura, fonamentat en dos aspectes que són: la presentació dels Pressupostos, es a dir, l'aspecte formal, i, llavors, l'aspecte polític. Quant a l'aspecte formal, crec que hi ha algunes anomalies que cal esmentar aquí, perquè fan que aquest document de Pressupost no s'aguanti amb gaire seguretat. En primer lloc, nosaltres creiem que hi ha partides pressupostàries que estan comptabilitzades dues vegades, com a mínim, en els Pressupostos per programes. Per exemple, les partides de foment del cooperativisme agrari estan comptabilitzades dues vegades. En segon lloc, veiem que hi ha greus problemes de territorialització. En concret, dels 47 projectes que figuren en l'annex d'inversions, n'hi ha 35 que tenen com a àmbit d'aplicació tot el territori català, i, si es busquen els Pressupostos per programes, hi ha coses bastant suculentos. Per exemple, creació de 9 centres de sanitat ramadera, Pressupost: a determinar, ubicació: ratlla en blanc. És a dir, aquests Pressupostos no sabem a quins llocs de Catalunya aniran a parar.

També veiem que es fan jugades que sembla que vulguin inflar el capítol d'inversions en detriment d'altres partides. En concret, es troben partides que estan en el capítol d'inversions i que es gastaran com a subvenció; per exemple, en el tema de prevenció i lluita contra les malalties del bestiar: 26 milions de pessetes, que llegeixes el programa i diu: «Per millorar el nivell sanitari de les explotacions ramaderes mitjançant accions subvencionades de profilaxi i higiene animal; fomentar campanyes específiques de lluita i eradicació de malalties amb subvenció del seu cost a ramaders.» S'està jugant amb el Pressupost; s'inflen unes partides en detriment d'altres, però, el que és més important, i aquí, en aquest cas, jo voldria felicitar el senyor Conseller —la setmana passada felicitava el Conseller de Política Territorial, em treia el barret per la seva habilitat política a gestionar el Pla de sanejament de Catalunya—, però és que avui no m'hauria de treure el barret, sinó que hauria de fer una sessió d'*strip-tease* completa, perquè veiem que hi ha una gran quantitat de projectes que no tenen ni el mínim de dotació pressupostària. Projecte de desenvolupament rural de caràcter territorial en comarques especials: sense dotació; projecte d'assentaments rurals per a la població jove —és a dir, aquells poblets que tenen poca població i que podria anar allà algun jove a iniciar una tasca agrícola i ramadera—; no tenen dotació; el projecte d'adequació de la política urbanística a les realitats pageses, és a dir, defensa del sòl, unitats mínimes de conreus, problemes urbanístics generals: no hi ha dotació. Deu ser que no té massa importància la defensa del sòl agrícola a Catalunya.

Per tant, primer aspecte: aquests Pressupostos estan mal presentats. Segon, anem als aspectes polítics. Si ens fixem en els aspectes polítics, veurem que hi ha una gran millora respecte als Pressupostos anteriors. Són uns Pressupostos fets per programes i en què hi ha programes importants. Ara bé, aquests programes ens donen molta informació del que es pretén fer, i llavors és quan nosaltres hem de fer una esmena a la totalitat d'aquests Pressupostos. Projecte de l'empresa familiar agrària:

resulta que abans era de l'«empresa familiar agrària» i ara ja es passa a projecte de l'«empresa agrària». Hi ha alguna significació, aquí, que em penso que entra en contradicció amb el que és la política d'aquest Consell Executiu.

Catalunya té una agricultura que es basa en l'empresa familiar agrària, en les explotacions familiars agràries. Ara farem una llei on resulta que, a sobre de canviar el nom, es destinen 125 milions a empresa agrària, i 23 milions a empresa familiar agrària; una prioritat que no podem compartir. Però és que, en aquest cas, nosaltres creiem que, malgrat el que diuen els Pressupostos de la Generalitat, del Consell Executiu, hi ha altres elements que ens fan discrepar respecte a aquesta política. Nosaltres creiem que s'està portant una política anticatalana i anti-pagesa, en el sentit que hi ha una llei de l'Estat que preveia una sèrie de subvencions, per exemple, amb què podíem capitalitzar el camp, en el tema de l'empresa familiar agrària, i que, aquestes partides, s'han anat perdent perquè no hi ha hagut una estructura de la Conselleria, dels Serveis Territorials, que preparés el pagès d'aquí Catalunya perquè pogués rebre aquestes subvencions. I més aviat s'ha fet una política contrària intentant que aquestes subvencions, que podien venir des dels Pressupostos de l'Estat a Catalunya, no hi vinguessin.

Nosaltres hem fet un càlcul i creiem que s'han perdut per a Catalunya uns 5.000 milions de pessetes. Per tant, s'ha fet una política anticatalana. El programa d'incorporació de joves a l'agricultura baixa de categoria. Abans era, doncs, un programa o una part d'un programa, i ara rep la qualificació de subprograma. Per tant, sembla que tampoc és massa important tota la política d'incorporació de joves a l'agricultura, que també, d'altra banda, a nivell de l'Estat, s'estan destinant grans quantitats de partides que podrien venir a Catalunya. Per tant, política contra els joves en agricultura, política contra Catalunya, perquè no es reben aquestes subvencions que podrien venir aquí, a Catalunya.

El tema de la concertació agrària i el paper dels sindicats. És clar, llegeixes l'objectiu d'aquest programa i et diuen: «Objectiu, mantenir els contactes i converses amb les organitzacions agràries i pesqueres significatives de Catalunya que permetin garantir el compliment efectiu de les línies polítiques principals del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, donant-los el suport necessari per a la vertebració del camp català.» Bé, aquí, quan se'ns parla de la concertació, el que se'ns diu és que es farà una taula, es parlarà, hi haurà una conversa de cafè, però el que interessa fonamentalment és que es tiri endavant la política del Departament, no que es posi en comú una política beneficosa per al camp català. No, no: la política del Conseller serà explicada allà i s'imposarà. Però és que en aquest cas, no sé, jo crec que el Conseller o la Conselleria ha perdut els papers, perquè resulta que dius: bé, aprofundim, a veure aquests objectius què volen dir, aquests objectius. Busques en els programes i només hi ha l'index; han desaparegut. És a dir, el tema de Consells Assessors, desaparegut dels programes, no hi és; sindicalisme agrari: desaparegut dels programes; cambres agràries: desaparegut dels programes; confraries de pescadors: desaparegut. S'han perdut els papers o és que, com que s'està fent una política que no se sap ben bé on anirem a parar, en el tema de les cambres, en el tema de confraries, en el tema del sindicalisme, millor no parlar-ne, intentem a veure si no se n'adonen. Han perdut els papers.

Un altre programa que ens sembla important comentar aquí: el de la conservació de la natura. Jo aquí he llegit l'objectiu i, francament, quan es diu: «objectiu general, atendre la demanda de fusta i productes cel·lulòsics, així com augmentar equilibradament la producció de la matèria proteínica derivada de la fauna cinegètica i piscícola continental.» Segon objectiu, n'hi ha dos, senyor Conseller, penso que això és un objectiu, no de conservació de la natura, sinó de foment de la indústria paperera.

Un altre programa important, que és evident que té un tractament bastant important en el si dels programes, és el de l'adequació de l'estructura agrària a l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea. En concret, el trobem en dos programes, un que és «orientació i reestructuració i/o millora de la producció agrària i pesquera davant l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea» i l'altre que és un «subprograma d'adequació a la Comunitat Econòmica Europea». Aquí hi ha partides, és cert, però també vas buscant i coses tan importants com el «subprograma de detecció de nous horitzons productius i empresarials» no està dotat. I així seguiríem. Seguiment i anàlisi dels sectors productius amb vista a la Comunitat Econòmica Europea, 900.000 pessetes; «divulgació de la normativa comunitària», no hi ha Pressupost; «seguiment de la negociació i de l'aplicació del tractat d'adhesió», no hi ha Pressupost; «anàlisi i avaluació de l'adaptació a la política agrària comunitària», no hi ha Pressupost. Si bé ja reconec que en altres camps d'aquests programes, en concret el de la reestructuració de cultius, el tema de la ramaderia intensiva, explotacions forestals hi ha Pressupost, que fonamentalment vénen del Mapa, hi ha totes aquestes altres partides, tan importants, que no tenen el mínim Pressupost.

Voldria seguir en el tema de pesca: jo crec que la creació de la Direcció General de Pesca és un fet important, però aquesta Direcció General té una dotació que nosaltres considerem que en aquests moments encara és petita. I voldria apuntar un problema molt concret de la Direcció General de Pesca, que a mi em preocupa i que indica, d'alguna manera, que els Pressupostos d'Agricultura, i m'imagino que els d'altres Departaments, no estan coordinats amb altres Conselleries. És el tema de l'ensenyament nàutic i pesquer, per exemple: resulta que hi ha escoles de formació professional dependents d'Ensenyament que estan fent les especialitats nàutiques i pesqueres, però resulta que per fer aquestes especialitats a través de l'escola de formació professional es tarden tres anys. Però llavors resulta que, a través del Departament d'Agricultura, es fan uns curssets de tres mesos i tenen la mateixa titulació. Francament, a mi em sembla que això és una mala política. Jo els demanaria que es posessin d'acord i que intentessin solucionar aquest problema. Per tant, posin-se d'acord en el tema d'ensenyaments nàutics i pesquers. I vol dir que també s'han de posar d'acord altres Departaments, el Departament d'Agricultura amb el Departament de Política Territorial en tots els temes, doncs, del món rural i del benestar social que aquí s'apuntava —que hi ha un programa molt important d'infraestructures, de telèfons rurals, etcètera. Doncs, posin-se d'acord amb el Departament de Política Territorial; no hem vist aquesta coordinació.

Bé, jo penso que amb tots aquests elements que he apuntat, els dèficits tècnics que he apuntat al començament i els elements polítics que he seguit explicant ens estan dibuixant un

tipus de Pressupost i un tipus de política agrària que jo voldria qualificar com a continuadora de la dels senyors feudals, dels virreis, de la Lliga Catalana, dels gremis agraris locals. És a dir, del caciquisme, enfront de la política dels remences, dels segadors, dels rabassaires, dels lluitadors per la desamortització de les estructures rurals, és a dir, vostè, senyor President, fa una política que encarna el conservadorisme en el camp enfront del progressisme.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol): Senyor President, senyores i senyors Diputats, la meua intenció no era intervenir en aquest debat. El ponent del Grup parlamentari que recolza a aquest Govern em semblava suficient, però ho faig perquè estic en part dolgut i en part decebut de la forma i del fons. En aquest Parlament es demana sovint rigor i jo comparteixo aquesta opinió. Vostè, senyor Diputat, ha fet una intervenció que no té rigor, el més mínim rigor. Vostè ha utilitzat la demagògia com a sistema. Permetin que comenci pel final de la seva intervenció. Jo tinc molt clar el que represento, i vostè també. Però el que passa és que se n'oblida. Jo li ho recordaré. En aquests moments, jo, com a membre del Govern de Catalunya, el que represento, senyor Diputat, és l'expressió de la majoria del poble català, i aquesta expressió, a través del programa que li va donar confiança aquesta majoria, jo serveixo, i vostè, senyor Diputat, fins que no es demostrï el contrari, representa una minoria, en aquests termes, parlem.

Vostè no ha entès el Pressupost d'Agricultura i no l'ha entès perquè confon els termes i, aquells que no entén, a més, sobre ells fa demagògia. Sobre l'empresa familiar agrària. Està molt clar el que diu el Pressupost. El Pressupost, d'una banda, d'acord amb decrets anteriors, fa una reserva per a l'empresa agrària de 100 i escaig milions de pessetes, i, d'una altra banda, fa una reserva de 20 milions de pessetes amb previsió de la Llei que ha entrat en aquest Parlament de l'empresa familiar agrària. Per què fa una reserva de 20 milions? Doncs, molt senzill: quan la Llei sigui portada a aquest Parlament i aprovada —ho desitjo— tindrà un calendari d'aplicació, això serà, suposo, entre febrer i març; entre març i abril sortiran els decrets posant-lo en curs i a partir d'abril, d'acord amb el que preveu la Llei es produiran els plans de desenvolupament de l'empresa familiar agrària. Aquests plans, d'acord també amb el que preveu la Llei, funcionen, des del punt de vista econòmic a través de subvencionar els crèdits que rebran. Conseqüència de tot això, senyor Diputat, el 1985, a efectes pressupostaris, pràcticament, la Llei de l'empresa familiar, encara que estigui perfectament en vigor, encara que estigui perfectament funcionant, no tindrà, pràcticament, cost. Aquesta és l'explicació d'aquest fet, però, a més, estic convençut que el senyor ponent del Grup que recolza la majoria ho explicarà amb més detall, però és que, a més, sobre l'empresa familiar incideixen molts altres recursos que breument li recordaré.

Primer recurs que incideix: els diners que rep el Departament del Ministeri d'Agricultura, perquè es dona la situació, no pas bona però real, que una part important de les línies d'ajut del Ministeri d'Agricultura, pràcticament quasi totes, no estan a la secció 32 com a transferències que haurien de venir al Departament d'Agricultura, complint amb el que diu l'Estatut, sinó que el mateix Ministeri les atorga a través de la gestió,

pura gestió, del Departament d'Agricultura de la Generalitat. I, naturalment, aquests diners no apareixen en el Pressupost que s'aprova aquí, perquè no són recursos sobre els quals nosaltres tenim competència directa. I aquests recursos, senyor Diputat, representen, pràcticament, de l'ordre del quaranta i tants per cent del conjunt de recursos que els sectors públics, Generalitat-Administració central, apliquen sobre el sector agrari a Catalunya. Conseqüència d'això: no es pot valorar, no es pot valorar el Pressupost del Departament d'Agricultura, no es pot observar l'encertat equilibri que té el Pressupost del Departament d'Agricultura si en paral·lel no es col·loca aquesta previsió del Pressupost de Madrid. Exemple: a l'empresa familiar agrària, existeixen 156 milions del Pressupost del DARP, del Pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat, però, a més a més d'això, existeixen de l'ordre de 656 milions més que van a petar sobre l'empresa agrària procedents del Pressupost del Ministeri d'Agricultura; total: més de 800 milions. I si a aquests 800 milions se li afegeixen les altres línies del DARP, que incideixen directament sobre l'empresa familiar agrària, representen més de 1.000 milions de pessetes. Aquest és un exemple.

I ara, l'exemple invers, perquè ho acabi d'entendre, senyor Diputat: el conjunt de les actuacions en matèria de conservació de la natura, capítols IV, VI i VII del Departament, signifiquen 708 milions de pessetes, del Departament. Assignacions que vindran per la via del Ministeri d'Agricultura: zero pessetes. Si nosaltres no féssim una reserva important estaríem desequilibrant el Pressupost, i aquesta és l'explicació del perquè és conceptualment impossible i no té el més mínim rigor una anàlisi pressupostària del Pressupost del Departament d'Agricultura, sense tenir al seu cantó les previsions del Ministeri d'Agricultura de Madrid. I això ho dic sense goig, perquè el lògic, des d'una perspectiva autonomista, autonomista, el lògic seria que el Ministeri d'Agricultura traspasés tots aquests conceptes pressupostaris que ell utilitza directament a la secció 32, en pogués disposar la Generalitat i el Ministeri es limités a fer allò que és tan important i que no fa, que és establir el marc de la política agrària del conjunt de l'Estat, i no tractés la Generalitat com una mera delegació del Ministeri.

Aquesta és la situació, una situació que vostès, des de la seva posició política podrien fer molt per corregir, des de la perspectiva d'aquesta voluntat de construcció de l'autonomia que diuen que tenen.

La concertació, senyor Diputat. El darrer Consell Executiu, ressenya de premsa, per a publicació properament al *Diari Oficial de la Generalitat*, decret per a les taules sectorials. La concertació no és una conversa de cafè; les taules sectorials no són una conversa de cafè, les taules sectorials, si no recordo malament, han estat un objectiu comú de la major part, per no dir totes, les forces polítiques de Catalunya. Doncs, molt bé, decret de les taules sectorials. I les taules sectorials tenen un cost reduït en el seu funcionament, dietes, petites dietes d'assistència, despeses de caràcter general que sufraguen amb un programa que vostè ha ignorat completament i que, naturalment, no li ha permès veure com es cobrien una sèrie de programes que funcionen amb la mateixa lògica, que és el programa de serveis generals, el programa número 1, i amb aquesta mateixa lògica confraries i cambres agràries, programa de serveis generals. I amb aquesta mateixa lògica el programa de de-

tecció d'oportunitats empresarials, la mateixa lògica, amb un afegit: aquest programa funciona a través dels programes que du a terme el Servei d'Investigació, el Servei d'Investigació del Departament. Exemples concrets d'això: el que s'està fent amb el kiwi, programa de detecció d'oportunitats empresarials. Per exemple, el que s'està fent amb això; programa d'engreix del conreu de l'ostra plana.

Divulgació, tres quarts del mateix: totes les publicacions del Departament per dur a terme, amb rigor, un bon control de la despesa, igual que tots els estudis, són una despesa centralitzada. Les Direccions Generals formulen les seves demandes, però la decisió és única del Conseller i centralitzada en una única partida, a la Secretaria General, i amb una expressió per programes concreta al programa general.

Ensenyament nàutic pesquer, confusió —parlant de seva, senyor Diputat—: són dos títols diferents, són dos títols diferents, absolutament diferents; un és un títol de formació professional i l'altre és un títol professional. Són diferents. Hi ha un punt que sí que té interès, hi ha un punt que sí que té interès, que és relligar millor els dos, i en això estem, però són dos títols diferents que tenen utilitats diferents. Amb el títol que es dona d'ensenyament no es té possibilitat de tenir el carnet, per exemple, per embarcar i treballar professionalment amb una embarcació; en el nostre sí. Són dues qüestions diferents que no es poden ni s'han de confondre.

Jo, que no tenia la voluntat d'intervenir, però que m'he sentit obligat a fer aquests aclariments, voldria acabar aquesta breu intervenció fent una crida en un sentit positiu: en política, en una política democràtica, cap de les parts, cap dels protagonistes polítics, els partits, tenen tota la raó. Aquest és un primer principi sense el qual la democràcia no és possible; per tant, joestic convençut, sempre, que mai tinc tota la raó. Però, perquè la democràcia pugui funcionar, senyor Diputat, existeix un segon principi que ho fa operatiu, que és que periòdicament es consulta el poble i el poble diu qui considera que té una major part de raó, no per sempre, sinó per un període temporal determinat, el que dura el mandat. Quan es plantegen posicions, quan es plantegen crítiques, a més de conèixer bé el que es planteja, s'ha de fer assumint amb molta propietat aquestes dues característiques, perquè, si no és així el que succeeix, senyor Diputat, és que es perden els papers i aleshores l'oposició, a més de fer la crítica que com a tal oposició ha de fer, considera que ha de dogmatitzar sobre el que és bo i millor. I no dogmatitzant, sinó expressant aquest valor relatiu però valor de la majoria, en principi, a qui li correspon —i ho fa— dir el que és bo i millor per a aquest país, ara com ara, és a aquest Govern de la Generalitat, i, en el cas concret del Departament d'Agricultura, al Conseller que li acaba de parlar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat, per a replicar, té set minuts.

El Sr. MANUEL NADAL: Em pensava que en el to final del Conseller hi hauria una voluntat de diàleg més oberta del que ha expressat, perquè és evident que el Grup Socialista, el Grup comunista i els altres Grups de la Cambra, que estem a l'oposició, representem una minoria relativa dels votants de Catalunya i és evident que el Grup de Convergència i Unió representa una majoria relativa dels votants de Catalunya. Ara bé, que jo

sàpiga, el senyor Conseller no és ni de Convergència ni és d'Unió i, per tant, no crec que representi aquesta majoria relativa del poble de Catalunya. I, a més, penso que una persona que en set anys ha canviat tres vegades de partit polític és evident que molt sovint ha estat amb la majoria del poble de Catalunya, però algunes vegades també ha estat amb la minoria del poble de Catalunya.

Jo no volia fer aquesta intervenció, però vostè ha donat peu que la fes. Bé, jo penso que hi ha dos temes clau que cal replicar aquí, en aquests moments, respecte a la seva intervenció.

El primer és que a mi em sembla que és cert i és evident que no hi ha hagut per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca voluntat d'entesa amb el Ministeri d'Agricultura per tal de gestionar conjuntament aquestes partides, aquests fons que en el Pressupost de l'Estat es preveuen i que també es regionalitzen d'alguna manera cap aquí, a Catalunya. I això, en tenim milers de casos d'exemples d'agricultors, de ramaders que han volgut acollir-se a aquestes subvencions i que han trobat les portes tancades per part del Departament, i que se'ls ha dit: «Això és competència de l'Estat i nosaltres no volem fer els papers d'aquestes subvencions», i s'han perdut aquests diners per Catalunya, i això ho saben els serveis territorials de Girona, i ho saben els serveis territorials de Lleida, els de Tarragona i els altres llocs. I això ha passat. Llavors resulta que quan hi ha un Diputat socialista que fa una pregunta, a veure quines són les línies de subvenció i d'ajuts que hi ha per al camp català aquí, a Catalunya, amb fons propis o amb fons provinents de l'Estat se li contesta que tots aquests fons estan gestionats pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, encara que no siguin competència d'ells, però la demanda, la sollicitud es fa a través d'aquest Departament.

Doncs, molt bé, la resposta que s'ha donat als agricultors i als ramaders és: «això no és competència nostra», i aquests diners no han vingut aquí a Catalunya i els pagesos s'han quedat sense la subvenció, sense els ajuts.

I això és el que jo he criticat, que hem fet una política anticalana i antipagesa en no voler ajudar els agricultors a rebre aquests ajuts.

Em penso que quan es diu aquí, i constantment ho fa el Conseller i ho fan altres Consellers en referir-nos als Pressupostos, que hem d'estudiar els Pressupostos del Departament d'Agricultura en funció dels Pressupostos del Ministeri d'Agricultura o quan constantment s'està fent referència als Pressupostos de l'Estat per parlar dels Pressupostos de la Generalitat estem fent un exemple claríssim de sucursalisme parlamentari, i em penso que aquesta referència constant des d'aquesta Cambra al que passa en el Govern de l'Estat, al que passa en el Parlament de Madrid només és, el que en podríem dir, un complex d'inferioritat que tenim. Senyors, aquí tenim una autonomia i tenim uns Pressupostos que són els de la Generalitat de Catalunya i són aquests els que hem de discutir, són aquests els que hem de discutir, i em penso que estem fent una política extraordinàriament sucursalista que jo voldria desterrada d'aquesta Cambra.

En el tema de l'empresa familiar agrària, és evident que aquests Pressupostos estan en funció d'una Llei que encara s'ha de tramitar o està en tràmit, per dir-ho amb més exactitud, però el que em sembla que no podem dir és que els ajuts que podrien anar a l'empresa familiar agrària —que el Conseller ha

continuat dient a l'empresa agrària, suposo per coherència—, doncs, el que no podem fer és esperar que entri en vigor aquesta Llei. Em penso que el pagès de Catalunya té el dret de rebre aquestes subvencions ja ara, subvencions o ajuts per a l'empresa familiar agrària, encara que no tinguem aprovada la Llei. Jo crec que supeditar uns ajuts en el camp català a l'empresa familiar agrària que aprovem la Llei és fer un mal favor al camp català que en aquests moments necessita de tots aquests ajuts, que en aquests moments necessita acollir-se als drets successoris que preveuen les Lleis de l'Estat, la Llei que també preveu, la Llei de Catalunya, però aquest poble de Catalunya, aquest pagesos necessiten acollir-se a aquests drets i no s'ha desenvolupat des del Govern de la Generalitat un decret que facilités aquest procés.

Jo penso que per tots aquests motius nosaltres hem de continuar defensant d'estar en contra del Pressupost del Departament, i jo crec que la voluntat de concertació en el camp agrari és una voluntat fonamental, i si no aconseguim nosaltres seure a les diferents organitzacions agràries respecte al tema de taules sectorials, respecte a tota la qüestió de cambres agràries, al tema de la Llei d'Empresa Familiar Agrària estarem provocant un cisme en el si del camp català que difícilment podrem enganxar en la posterioritat.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Des de l'escó mateix, senyor President, molt breument. Senyor Diputat, quan en una argumentació debatent tota una secció, tot el Pressupost del Departament d'Agricultura per al 1985 ha d'utilitzar com a màxim argument intel·ligible la crítica a la persona, no al Conseller, vol dir que vostè no té arguments per defensar l'esmena a la totalitat del Pressupost o, practicant aquella virtut cristiana de la caritat, dir que, com a mínim, no els sap exposar. (*Remor de veus.*)

Segona qüestió, continua fent demogògia i continua sense entendre com funciona el Pressupost del Departament. Ja no diré res més, perquè després de la meua intervenció anterior, que ha estat, jo crec, suficientment clara i precisa, em sembla que obvia qualsevol comentari addicional. L'únic que li vull pregar és que amb l'assessorament dels Diputats que l'envolten torni a mirar-se amb deteniment el Pressupost de 1985.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir per mig minut?

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, des d'aquí l'escó mateix. Agraeixo, diguem, l'actitud de perdonavides del Conseller i agraeixo la seva caritat cristiana perquè a través del perdó podem accedir a la glòria celestial (*Rialles.*) Crec que s'han donat uns arguments de pes d'incoherència a la presentació i d'incoherència amb el que era la voluntat del Consell Executiu fonamentalment en el tema de l'empresa familiar agrària que el Conseller no ha contestat.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, atenent a la proximitat del debat del Pressupost del 1984, no repetiré argumentacions que vam exposar en aquest debat i que continuen essent vàlides. Constatem, en primer lloc,

que el Pressupost del Departament d'Agricultura per al 1984 fou de 4.256 milions i que el de 1985 de 6.152 milions, la qual cosa suposa un 45% d'increment, és a dir, un increment força important. L'estructura percentual del Departament és semblant a la de 1984, un 43% per a remuneracions de personal, un 6% per a despeses corrents, un 4% per a transferències corrents, un 33% per a inversions reals i un 14% per a transferències de capital. L'única modificació és la recuperació del nivell normal en les transferències de capital.

Al capítol I, remuneracions de personal, es destinen 2.576 milions; el 33% d'aquests fons van destinats a la Direcció General de Promoció i Desenvolupament que conté el Servei d'Extensió Agrària; i un 37% a la Direcció General del Medi Rural, que agrupa l'IRYDA i l'ICONA amb els guardes forestals.

Quant al capítol II, despeses corrents, es destinen 386 milions per a serveis, que el pes més important en aquest capítol el té la Secretaria General amb un 43%, ja que conté despeses de funcionament de totes les seccions territorials englobades dins els ens territorials i, com ja vam explicar, perquè part de les despeses de les direccions generals són ateses amb càrrec al Pressupost del capítol II de la Secretaria General.

El Sr. PRESIDENT: Prego els Il·lustres senyors Diputats que guardin silenci. Perdoni, el senyor orador.

El Sr. GRAU: Jo comprenc que els percentatges no són gaire distrets, però és un debat pressupostari.

Un altre 36% de les despeses corrents del Departament va destinat a la Direcció General de Promoció i Desenvolupament. L'esmena a la totalitat del PSUC parlava de tradicionalisme en el plantejament d'aquesta Direcció General. Acabem de veure que aquest Servei compta amb molts de recursos de despeses de funcionament i tampoc es pot parlar de tradicionalisme perquè dintre del capítol VI es dona una atenció especial per primera vegada a la dotació del Servei d'Extensió Agrària amb el potenciament de la seva estructura tècnica, estris de divulgació i comunicació, vídeos, etcètera, altres ordinadors, sistemes mecanitzats a través de la informatització, etcètera.

Al capítol IV, transferències corrents, hi van destinats 258 milions el 49% dels quals van a la Secretaria General que té aquest volum perquè conté les transferències als organismes autònoms del Departament.

No ens referirem ja a la importància de l'activitat inversora d'aquest Departament perquè ja ho vam fer en parlar del Pressupost de 1984. El que farem serà avançar l'anàlisi del Pressupost per programes, tal com vam anunciar.

Hem de fer abans un advertiment: entre 1984 —i incidentalment diré que el 1984 sí que hi havia Pressupost per programes; erròniament s'ha dit aquí abans que no—, entre 1984 i 1985 hi ha una variació en la presentació dels programes: els programes 9, 10, 11 i 13 del 1984 que feien referència a l'orientació i foment de la producció agrícola, ramadera i forestal i al sector pesquer i marisquer han estat substituïts pel 8: orientació, reestructuració i millora agrària i pesquera davant de l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea; 10: racionalització de l'ús pels mitjans de producció; 11: lluita contra els estrangulaments de les entitats productives.

Així mateix, el programa de 1984, número 7: millora del medi rural i dels factors bàsics per a la agricultura ha estat desglossat en el 4: millora del benestar social, 5: desenvolupament

rural i reequilibri territorial i 6: transformació i millora en matèria de regadius. La resta segueix igual.

La presa en consideració del Pressupost per programes ens permetrà donar satisfacció a les intervencions que en anteriors debats reclamaven que es parlés de política, d'objectius, de prioritats, d'opcions.

Un programa es pot definir com la suma de les gestions o activitats interdependents que entren en la consecució d'un objectiu específic. En el Pressupost per programes hi ha, per tant, els objectius, les prioritats i les opcions en què es plasma la política agrària del Departament.

Els programes s'agrupen en grans blocs funcions, a cada un dels quals correspon un gran objectiu del Departament. Hi ha un segon nivell que és el dels objectius intermedis, que agrupen els subprogrames, però no entrarem en aquest grau de detall. L'actuació del Departament d'Agricultura s'articula en cinc blocs o funcions.

El primer bloc és el de desenvolupament rural i benestar social, que té com a objectius, quant al desenvolupament rural, aconseguir un progressiu reequilibrament territorial a través d'una adequada política d'infraestructures que permeti augmentar la productivitat agrícola i la faci menys vulnerable i dependent del medi natural, aprofitant els seus factors de potencialitat. I, quant al benestar social, assolir un més alt nivell de benestar per a la població rural, mitjançant la dotació dels serveis socials, culturals i equipaments necessaris, per tal d'augmentar la qualitat de vida en el camp i impedir la seva despoblació. Això es pretén aconseguir a través dels programes 4, «millora del benestar social», 5, «el desenvolupament rural i reequilibri territorial», i 6, «transformació i millora en matèria de regadiu».

El segon bloc és el de conservació de la natura, que té com a objectiu mantenir i restaurar les àrees naturals en l'àmbit del medi ambient general en interrelació amb la resta de sectors socio-econòmics, potenciant la seva funció social. Aquest objectiu es concreta en el programa 7, «conservació de la natura i medi ambient». La realització d'aquests dos primers blocs corre a càrrec de la Direcció General del Medi Rural, i plegats constitueixen les actuacions que sobre el territori realitza el Departament.

El tercer bloc és l'ordenació sectorial que té com a objectiu assolir un sector agroalimentari modern i competitiu, en la perspectiva de la integració en la Comunitat Econòmica Europea, ajustant l'oferta agrària a la demanda, procurant disminuir déficits estructurals estratègics i fomentant una major especialització; comprèn els programes 8, «ordenació, reestructuració i millora de la producció agrària i pesquera davant l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea», i el 9, «ordenació de l'oferta i regulació de mercats». En aquest bloc intervé, sobretot, la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries, però també ho fan la de Promoció i Desenvolupament, la de Pesca Marítima i la del Medi Rural. Aquest bloc constitueix l'actuació sectorial del Departament.

El quart bloc és el d'estructures agràries, i té per objectiu assolir unes estructures que permetin l'optimització dels factors de producció de les empreses agràries i pesqueres, preferentment familiars o associatives. Comprèn els programes 3, «foment del desenvolupament tecnològic i potenciament de la investigació a Catalunya»; 10, «racionalització de l'ús per

als mitjans de producció»; 11, «lluita contra els estrangulaments de les activitats productives»; 12, «foment de l'empresa agrària i pesquera», 13, «foment del cooperativisme agrari», i 14, «formació professional agrària i pesquera».

En aquest bloc, hi té una major presència la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, amb la Direcció General de Producció d'Indústries Agroalimentàries i, en un menor grau, la Direcció General del Medi Rural. Aquest bloc constitueix l'actuació estructural del Departament, tendint a la modernització de les empreses agràries.

El cinquè bloc és el de suport i té com a objectiu millorar la gestió dels recursos humans, materials i econòmico-financers atribuïts al Departament i instrumentar accions per al coneixement de l'evolució de la renda agrària catalana i dels mercats agraris principals dels productors catalans, per tal de dissenyar i aplicar les polítiques del Departament i concertar-les amb les organitzacions agràries i pesqueres. Comprèn els programes 1, Direcció i Serveis Generals, i 2, Seguiment del Sector Agrari, Concertació amb organitzacions agràries i pesqueres. Els aplica la Secretaria General.

Aquesta explicació dels cinc blocs o funcions ha estat necessària per veure l'articulació dels programes amb els objectius, però també per permetre aprofundir una mica més en l'anàlisi del Pressupost, ja que fer-ho per programes en lloc de per blocs de programes resultaria complex i massa confús per a una exposició oral com aquesta.

Ja vam explicar en el debat del Pressupost del 1984 que analitzar l'acció del Departament d'Agricultura sobre l'agricultura catalana requeria un tractament més sofisticat que la mera autorització d'uns quants percentatges i uns quants exemples. Avui aportarem algunes informacions més, per tal d'avançar en aquesta anàlisi.

La idea central de què partiré és que per obtenir una visió real de l'activitat del Departament no es pot contemplar simplement el seu Pressupost, sinó que cal referir-se a l'activitat pressupostària global del Departament. Entenem per activitat pressupostària global del Departament la totalitat dels recursos destinats pels diferents serveis, sense tenir en compte la seva procedència o finançament, Pressupost del Departament d'Agricultura o Pressupost del Ministerio de Agricultura.

Per veure com poden canviar els resultats de l'anàlisi, considerarem primer les dades al Pressupost del Departament d'Agricultura en sentit estricte, i després les de l'activitat pressupostària global del Departament. Cal advertir que considerarem tan sols les xifres dels capítols IV, VI i VII, exclosos els organismes autònoms. En el debat del Pressupost del 1984 vam definir com a acció directa del Departament, concepte més ampli que el d'inversions reals o operacions de capital, l'aplicació d'aquests tres capítols. No coneixem els recursos del Ministeri d'Agricultura que es destinaran a Catalunya durant 1985, però podem suposar que, com a mínim, seran els mateixos que els que avui ja és conegut que s'han transferit durant 1984.

Havia de fer aquesta explicació perquè sovint s'ha dit que el Departament d'Agricultura no té objectius. I almenys una vegada els havíem de llegir.

Els blocs són cinc. El primer bloc, de desenvolupament rural i benestar social, té en el Pressupost de la Generalitat un import de 1.066 milions de pessetes, que representa un 35% del Pressupost de la Generalitat del Departament

d'Agricultura. El bloc de conservació de la natura té un Pressupost de 709 milions de pessetes, que representa un 23%. L'ordenació sectorial, 283, que representa un 9%. Les estructures agràries 915 milions, que representa un 30%, i suport, 87 milions, que representa un 3%. En total són, dels capítols IV, VI i VII, 3.061 milions de pessetes.

Si ara incorporem l'import que dels fons del Pressupost del Ministeri d'Agricultura es gestionin a través de la Conselleria d'Agricultura, varien dos d'aquests blocs, varia el Pressupost de dos d'aquests blocs. L'ordenació sectorial passa de 283 milions de pessetes a 1.412 milions de pessetes. I les estructures agràries passen de 915 milions de pessetes a 2.439 milions de pessetes. En total, el Pressupost d'aquests tres capítols passa de 3.061 milions de pessetes a 5.713 milions de pessetes. Això el que significa és que si tenim en compte les transferències que a través dels Pressupostos del Ministeri d'Agricultura vénen al Departament d'Agricultura, canvia la importància que se li dona a cada un d'aquests blocs de programes del Departament d'Agricultura.

Si analitzem tan sols els Pressupostos de la Generalitat, els dos primers blocs són el desenvolupament rural i benestar social i la conservació de la natura. Però si incloem els fons que vénen a través del Pressupost del Ministeri d'Agricultura, els dos primers blocs en els quals actua la Generalitat són les estructures agràries i l'ordenació sectorial. Incidentalment direm que cal fixar-se en l'ordre de magnitud de les xifres: si el Pressupost de la Generalitat són 3.000 milions de pessetes, i si a través del Pressupost del Ministeri d'Agricultura hi ha uns altres gairebé 3.000 milions de pessetes, difícilment podem entendre com aquesta suposada política anticatalana i antipagesa ha pogut fer perdre subvencions per valor de 5.000 milions de pessetes. Algú s'ha equivocat en fer el càlcul, i l'error és gran.

En el bloc de l'ordenació sectorial cal tenir en compte que la majoria de línies d'actuació que poden ser considerades en l'ordenació de conreus, política de preus, programes d'estocs públics, establiment de drets reguladors, etcètera, són competència de l'Administració central de l'Estat, i ho seran de l'Administració comunitària després de l'adhesió d'Espanya.

En el Pressupost de la Generalitat hi van 238 milions a aquest bloc, i hi ha projectes destinats a l'ordenació de conreus, com la previsió de collites, l'orientació del sector fructícola i la flor i planta ornamental. Possiblement en aquest bloc el Departament d'Agricultura gestionarà uns 1.129 milions de recursos del Ministeri d'Agricultura, dels quals 640 aniran al foment i reestructuració de conreus a través dels projectes de finques col·laboradores, olivera, pinya, cítrics, farratger, pradenc, ramaderia extensiva, colza, soia, lleguminoses i agrupacions de productors agraris.

Quant al bloc de les estructures agràries, el Pressupost del Departament d'Agricultura destina 915 milions, i previsiblement en aquest bloc el Departament gestionarà uns 1.523 milions de recursos del Ministeri d'Agricultura. No es comptabilitzen aquí les aplicacions pressupostàries del capítol II, destinades al foment de l'explotació pagesa, 6 milions del Pla d'experimentació agrària, 10 milions per a cursos breus; 8 milions per a seminaris per a gestió d'explotacions, etcètera, que en aquest exercici, per primera vegada, han estat tretes del capítol IV per criteris de racionalitat pressupostària.

Aquesta línia d'actuació de modernització de les explotaci-

ons familiars agràries té també un clar i continu exponent a nivell legislatiu o normatiu general, com la creació de l'Institut Català de Crèdit Agrari com a eina per combatre els problemes de finançament del camp català, la recent presentació en el Parlament de la Llei de modernització de l'explotació familiar agrària i la immediata publicació en el DOGC del nou Decret de foment de regadius.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre senyor Diputat que tingui en compte que el seu temps ja s'ha extingit.

El Sr. GRAU: Sí, es podrien continuar manejant xifres i aportant argumentacions, però crec que no cal per fer comprendre una cosa, i és que veure la coherència d'un Pressupost significa afinar una mica més en les anàlisis, veure millor els calendaris amb els quals s'apliquen les coses i com es lliguen unes partides amb les altres.

Jo he fet tot això, i ho he fet dues vegades en el Pressupost anterior i en aquest, i no crec que es pugui dir que el Pressupost del Departament d'Agricultura, i en aquest cas aquest Pressupost del 1985, sigui un Pressupost poc coherent o que sigui un Pressupost que no respon als seus objectius. I això és una convicció íntima i personal, no és tan sols una cosa que digui perquè se suposa que és el que ha de dir el representant de Convergència i Unió des d'aquesta tribuna.

Per tant, per tots aquests motius, ens oposarem a l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Els dos Grups que no han intervingut volen posicionar-se? *(Pausa.)* No. Bé, doncs, aleshores podem passar a la votació, la votació d'aquesta esmena a la totalitat de la secció 10, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

I ara, passem a la secció 11, Treball, a la qual hi ha presentades tres esmenes a la totalitat de la secció, dels Grups del Partit Socialista Unificat de Catalunya, del Popular i del Socialista. Per defensar la primera esmena, o sigui, la del Partit Socialista Unificat... La retiren. Gràcies.

L'esmena presentada pel Grup Popular, la defensa? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan el ponent del Grup Popular, el senyor Folchi, ha fet aquest matí l'explicació de vot del nostre Grup respecte a les esmenes a la totalitat dels Pressupostos del 85, crec que ha quedat molt clara la nostra posició, en el sentit que era de recolzament crític als Pressupostos que ha presentat el Govern de la Generalitat de Catalunya.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ell ha expressat ja les línies bàsiques d'aquesta crítica, i ara entrem en el moment de la concreció d'aquestes crítiques que, com ja he dit, a pesar de tot no deixen de ser menors al costat del recolzament global que fem a aquests Pressupostos per les circumstàncies que ell ha esmentat aquest matí.

En parlar d'aquesta esmena a la totalitat de la secció corres-

ponent al Departament de Treball que el Grup Popular ha presentat, jo haig de dir d'entrada que hem de recordar les prioritats polítiques que respecte el Departament de Treball, a la política de treball, va expressar el senyor Conseller de Treball en la seva compareixença en la Comissió de Política Social d'aquest Parlament, i també les que va esmentar el Diputat de Convergència i Unió, que va intervenir en el torn en contra corresponent a una esmena d'aquestes mateixes característiques en el debat dels Pressupostos del 84 la setmana passada. I parlàvem que les prioritats polítiques d'aquest Departament es concretaven en tres: en primer lloc, l'increment del salari social; en segon lloc, la millora dels serveis transferits, sense incrementar les despeses, i, en tercer lloc, i fonamentalment, el foment de l'ocupació.

Jo he de dir que, respecte a la primera prioritat, es va parlar de l'increment del salari social. Jo no vull entrar en la dinàmica de la discussió d'aquest matí respecte si el senyor Stuart Mill era de Convergència i Unió, o seria avui de Convergència i Unió, però el que sí que he de dir és que el salari social, en tot cas, el tenen els ciutadans o els treballadors a través d'una política de benestar social, i la política de benestar social es concreta, fonamentalment, pel que fa referència a l'Administració de la Generalitat, des de la Presidència, a través de la Direcció General d'Esports, la Direcció General de Joventut, potser també a través del Departament de Cultura, sobretot del Departament de Sanitat i Seguretat Social, però en absolut des del Departament de Treball, d'acord amb les competències que el Departament de Treball té en aquests moments reconegudes. Perquè és evident que a través de la Direcció General de Relacions Laborals, o de la Direcció General de Cooperatives o de la d'Ocupació, no és com els treballadors poden tenir aquest salari social, tal com la doctrina reconeix el que és el salari social. Per tant, en tot cas, aquesta prioritat, al nostre parer, realment, no té el seu lloc en el Departament de Treball de la Generalitat.

La segona prioritat parlava de la millora dels serveis transferits, sense incrementar la despesa. Jo he de dir que una comparació entre els Pressupostos del Departament de Treball de l'any 84 i de l'any 85 ens porta a la conclusió que, efectivament, hi ha hagut un increment de despesa que podríem considerar normal, al marge d'algun petit comentari, en tot cas, respecte al Gabinet del Conseller, que té un increment del 37,5%, però que realment correspon a un increment, en xifres absolutes, de 6 milions de pessetes que, en el context dels Pressupostos del Departament, i evidentment dels Pressupostos de la Generalitat, no tenen massa importància. Per tant, realment, hem de dir que respecte a les dues primeres teòriques prioritats polítiques del Departament de Treball, no hi hauria justificació per presentar una esmena a la totalitat; en tot cas, alguna esmena puntual a l'estat d'ingressos i despeses corresponent a aquest Departament.

Però sí que, al nostre parer, hi ha arguments suficients per presentar aquesta esmena a la totalitat de la Secció en relació amb el tercer objectiu o tercera prioritat política del Departament, que és la del foment de l'ocupació. Hi ha una qüestió prèvia respecte a aquest assumpte. S'ha parlat molt, i s'ha polemitzat des d'aquesta tribuna i des dels escons, respecte a si la Generalitat té o no té competència per fer foment de l'ocupació, per fer, en definitiva, promoció de l'ocupació. S'ha fet re-

ferència a declaracions de persones tan significades del Govern de la nació com és el President del Govern, el senyor Felipe González, incloses, crec, en el context de les seves declaracions respecte que no pensaven transferir l'INEM. S'ha fet referència respecte a declaracions del Ministre de Treball, el senyor Joaquín Almunia, en el sentit que el foment i la promoció de l'ocupació no són competència de les Comunitats Autònomes sinó que és competència de l'Estat.

Per altra banda, hem de recordar aquí les declaracions reiterades —que nosaltres compartim— del President de la Generalitat dient que res del que succeeix a Catalunya, sigui o no competència de la Generalitat, evidentment afecta la Generalitat, i és evident que el tema de la promoció de l'ocupació, quan l'atur és el primer problema que té Catalunya, és evident que és competència de la Generalitat, sigui a través del que diu l'Estatut d'Autonomia o sigui a través del que sigui, però, evidentment, el tema de l'ocupació, el tema de la lluita contra l'atur és competència, sens dubte, de la Generalitat de Catalunya.

El parer del nostre Grup és que, evidentment, des de la Generalitat de Catalunya s'ha de portar a terme una política complementària, política complementària de la que fa l'Estat, evidentment, però política complementària i activa d'ocupació. Activa vol dir no tan sols passiva, d'assistència als treballadors, especialment als treballadors que estan aturats i sense dret a la percepció del subsidi d'atur, però no tan sols, com dic, aquesta política passiva de lluita contra l'atur, a través de l'ajuda dels aturats sense subsidi d'atur, sinó activa, és a dir, de promoció, efectivament, de l'ocupació, sobretot a través de l'increment de la inversió.

Des d'aquesta perspectiva, la discussió sobre si l'INEM s'ha de transferir o no, nosaltres creiem que, en aquests moments, és una discussió que no ens porta enlloc, perquè si al final de les negociacions en el si de la Comissió Mixta de Transferències no s'arriba a un acord, nosaltres suposem que el Govern de la Generalitat, el Consell Executiu, plantejarà el corresponent recurs davant el Tribunal Constitucional i el Tribunal Constitucional donarà l'última paraula. Però, en tot cas, ha de quedar clar que l'INEM ni és tan important com els uns diuen, ni és tan sols una oficina de registre d'aturats. Nosaltres voldríem recordar que precisament demà en el Congrés dels Diputats de Madrid s'aprovaran definitivament els Pressupostos de l'Estat per a l'any 1985, i que en aquests Pressupostos l'Institut Nacional d'Ocupació, l'INEM, té, per exemple, temes tan importants com els que ara esmentaré, que van més enllà de gestionar el pagament del subsidi d'atur, que són centenars de milers de milions de pessetes a Catalunya, i que això és important, i va més enllà, també, de registrar els aturats en les oficines d'ocupació.

Per exemple, en transferències corrents a la Seguretat Social, per bonificacions a empreses privades amb quotes a la Seguretat Social, l'INEM tindrà uns Pressupostos, i la part que correspongui, en el seu cas, a Catalunya, de 18.000 milions de pessetes. L'INEM tindrà, per transferències corrents a Comunitats Autònomes, més de 3.700 milions de pessetes. L'INEM tindrà, en transferències corrents a empreses privades per beques individuals i ajuts i foment de l'ocupació, més de 7.500 milions de pessetes, i, en darrer terme, tindrà també inversions previstes per transferències de capital per a empreses privades,

més de 500 milions de pessetes. I, per tant, és evident que l'INEM és un instrument, és una eina molt important, per lluitar contra l'atur en el context d'una política activa d'ocupació. Però és evident que no és la panacea, l'INEM, perquè si fos la panacea per lluitar contra l'atur, per crear llocs de treball, l'INEM en aquests moments, que està gestionat per l'Administració de l'Estat, solucionaria el problema de l'atur. I jo crec, nosaltres creiem que només el canvi de titularitat en la gestió de l'INEM, de l'Administració de l'Estat a l'Administració de la Generalitat, en definitiva, bé, esperem que sigui bona i que suposi, a la pràctica, una millora d'aquesta gestió, però en definitiva és evident que no resoldrà en absolut el problema gravíssim de l'atur que tenim en aquests moments a Catalunya.

Bé, i fetes aquestes referències, de passada, sobre aquest tema que fonamenta bàsicament la nostra esmena a la totalitat —perquè creiem que en el context d'aquesta prioritat política de foment i promoció de l'ocupació s'ha de parlar, d'alguna manera, de l'assumpte de l'INEM—, i dit això, he de dir que, per a nosaltres, l'esmena a la totalitat està motivada no perquè pensi el meu Grup que aquesta quantitat de 5.000 milions de pessetes és gran o perquè pensi que és baixa. En definitiva, és perquè creiem que hi ha una absoluta arbitrarietat, en el sentit que no hi ha unes normes clares i objectives que permetin a aquest Parlament, en funció de les possibilitats pressupostàries, saber quina inversió destinada a la lluita contra l'atur i a la promoció i al foment de l'ocupació tindrem cada any. L'any 83 es van presentar uns Pressupostos que tenien una inversió de 5.000 milions de pessetes. L'any passat, 1.000 milions de pessetes. Aquest any, 5.000 milions de pessetes, distribuïts aquests milers de milions de pessetes de la manera que ja s'ha dit, 2.700 de transferències als ajuntaments per gestionar plans d'ocupació local i 2.300 a través d'un programa d'inversió coordinat des del Departament de Treball. Però, en definitiva, de veritat, sense saber com han sortit aquests milers de milions de pessetes, com han sortit aquestes xifres.

Jo he de dir, per una altra banda, que *si non è vero, è ben trovato*, perquè aquests 5.000 milions de pessetes d'aquest any dóna la impressió que s'han quadrat a l'inrevés, és a dir, hem dit: «Teníem 5.000 milions de pessetes l'any 83, semblava que les centrals sindicals estaven d'acord en aquesta xifra en principi, bé, procurarem quedar bé aquest any 85 i posarem la mateixa xifra; i aleshores, 2.700 als ajuntaments —efectivament, una política de lluita contra l'atur a través dels ajuntaments, cosa amb què estem d'acord— i després, per quadrar els 5.000 milions, posem unes quantes inversions del Departament d'Ensenyament, del Departament de Justícia, de la Presidència, que quadrin els 5.000 milions de pessetes, els posem al Departament de Treball, i ja podem dir que tenim 5.000 milions de pessetes de lluita contra l'atur o de promoció de l'ocupació». Nosaltres ho pensem, això, de veritat. Sense acritud, en absolut, però pensem que això no és seriós.

I, per tant, nosaltres creiem que com que aquesta situació no pot continuar, perquè no es poden destinar aquests milers de milions de pessetes en funció només de raons conjunturals, de tipus electoral o de pressió de les centrals sindicals en el carrer o on sigui, creiem que això s'ha d'objectivar i que aquesta situació no es pot mantenir més, perquè l'any 85 és un any pre-electoral, i aleshores, potser, també tindrem aquí uns Pressupostos en els quals, de la mateixa manera que aquest any,

vindran unes xifres determinades en el context d'aquesta política de prioritat respecte al foment i la promoció de l'ocupació.

Nosaltres ja sabem que el Departament de Treball, o la Generalitat, no té competència legislativa en matèria de treball, que realment no és ja una competència d'execució de la legislació social, que és comuna per a tot l'Estat, i que són les Corts Generals les úniques que poden legislar en matèria social, en matèria de treball. Però també pensem, també pensem que, a la pràctica, el Consell Executiu, i no pas, en tot cas, aquest Parlament, estan legislant d'alguna manera sobre aquest assumpte, perquè s'ha legislat sobre l'aprenentatge, que és un tema molt important i que, evidentment, està relacionat amb la legislació social, perquè l'Estatut dels Treballadors parla molt i molt sobre l'assumpte de l'aprenentatge i dels contractes amb formació, dels contractes amb pràctiques i totes aquestes fórmules jurídiques de contractació que, evidentment, tenen molt a veure amb l'assumpte de l'ocupació, i, en definitiva, són legislació social.

I és evident, també, que d'alguna manera s'ha legislat sobre això de l'ocupació en aquesta Llei de Pressupostos, quan es parla dels criteris polítics que han d'informar d'aquest programa de 2.300 milions de pessetes que ha de gestionar el Departament de Treball. Quan es diu que s'han de destinar a inversions que suposin a la pràctica una utilització intensiva en l'ocupació de mà d'obra, i quan es diu també que es donarà prioritat en la contractació de treballadors que no tinguin subsidi d'atur, d'alguna manera s'està legislant, també, sobre aquest assumpte. Per tant, què creiem nosaltres que es pot fer, que seria bo que es fes, des d'aquest Parlament per acabar d'una vegada per totes amb aquesta situació d'arbitrarietat i de manca d'objectivitat política? És presentar un projecte de llei de promoció de l'ocupació. Aquestes serien les regles del joc que tancarien, d'una vegada per totes, aquesta dinàmica.

Nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat d'aquesta Secció, el Departament de Treball, per aquestes raons, i sabem que no és una crítica tant al Departament de Treball com a la política del Consell Executiu respecte a aquest Departament en el que fa referència, concretament, a aquest assumpte de promoció de l'ocupació. En aquest sentit, molt testimonial, perquè ho sabem, però per donar a aquesta Cambra quina és l'opinió del Grup Popular, nosaltres hem presentat i demanem el seu vot, en aquests moments, respecte a aquesta esmena a la totalitat de la Secció del Departament de Treball.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per defensar llur esmena a la totalitat, té la paraula el senyor Guitart, en representació del Grup Socialista.

El Sr. GUITART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, la primera observació que nosaltres trobem en els Pressupostos del 85, quan els examinem, és la seva gran similitud amb els del 84 i amb els del 83. Diguem que aquesta és una primera decepció. Nosaltres pensàvem que els primers Pressupostos de la nova Conselleria podrien introduir també algun canvi, alguna renovació en la concepció de la Conselleria, del seu funcionament, i no ha estat així. I dic que hi hem trobat una gran similitud, gran similitud que la trobem, justament, en la totalitat del Pressupost. La quantitat, l'any 1983, recordem-ho, 7.000 milions de pessetes; l'any 1985 no arriba a 7.000 milions de pessetes, però sí que

augmenta la despesa corrent i disminueix, altra vegada, la despesa d'inversió.

Resultarà, suposo, difícil per la meua banda ser una mica original en la meua intervenció perquè els Pressupostos, dic, són molt similars, i les circumstàncies que ens porten a discutir-lo ara no són pas massa diferents de les circumstàncies de la setmana passada. Per tant, d'entrada ja avanço que tots i cadascun dels arguments que vaig donar la setmana passada en defensar la nostra esmena a la totalitat dels Pressupostos del 84 des del nostre punt de vista continuen essent vàlids.

Però anem a veure les diferències que hi ha —que n'hi ha algunes—, i anem, en tot cas, a aprofundir sobre els mateixos temes de què ja havíem parlat la setmana passada. Primera gran observació, ja s'ha dit tres o quatre vegades en aquest Parlament, en aquesta sessió, el tema de l'ocupació. El Pressupost d'enguany torna a incorporar, teòricament, els 5.000 milions de pessetes, però nosaltres no entenem, senyor Conseller, senyors del Consell Executiu, no entenem per què els 2.300 milions de pessetes d'inversió en centres d'ensenyament, transports, carreteres, ports i costes, habitatges, ferrocarrils, instal·lacions penitenciàries, instal·lacions esportives, no entenem el motiu per què no figurin a cadascuna de les Conselleries respectives. Ho ha dit fa un moment el representant del Grup Popular, ho ha dit el nostre company de Grup i portaveu el senyor Armet. Nosaltres entenem que el Pressupost real d'aquest any per a l'ocupació és de 2.700 milions de pessetes, i vostès agafen els 2.300, una mica de cada Conselleria, i arrodoneixen els 5.000 milions de pessetes. Per aquesta regla de tres, per què no n'agafaven més, i arribàvem a 10, o 15 o a 20? Nosaltres entenem que això no és bo i que això és censurable, com ho és també que desapareguin els 1.000 milions de pessetes d'ocupació juvenil.

Fa un moment es feia referència al Decret d'aprenentatge. Doncs bé, l'any 1985 desapareixen els 1.000 milions de pessetes que l'any 84 s'havien pressupostat. I el senyor Cullerell ens deia, aquest matí: «Com que no es van gastar el 84, ja els gastarem el 85; per tant, no cal posar-los-hi.» No, escolti, vostès, amb això, el que fan és sostreure 1.000 milions de pessetes a l'ocupació juvenil, i nosaltres entenem que això no és bo i que també és censurable, com ho és, també, la filosofia que això contreu. I quina és la filosofia que això contreu? Dels temes d'ocupació: el Conseller de Treball. Justament la Conselleria que té menys inversió, que té menys possibilitat econòmica d'inversió, n'és la Conselleria encarregada. I amb això recupereu la vella tradició de la legislatura passada; que la Conselleria de Treball és la Conselleria que té, diguem, per objectiu tractar del tema de l'ocupació. Nosaltres entenem que aquest és un plantejament absolutament erroni; el tema de l'ocupació és un tema de tot el Consell Executiu. És a dir: de la unitat del Pressupost de la Generalitat han de sortir unes línies, unes prioritats molt clares, la primera de les quals —des del nostre punt de vista— ha de ser la que faci cara al tema de l'ocupació: la lluita contra l'atur. I aquest no és, justament, el cas en el qual ens trobem, sinó que ens trobem en un cas en el qual s'agafa el tema i es passa a una Conselleria, i sense inversió, cosa que nosaltres censurem.

Bé, censurem també el fet que s'hagi augmentat innecessàriament, des del nostre punt de vista, la despesa corrent, i torno a repetir un argument que ja havia donat: per què dic «inneces-

sàriament, des del nostre punt de vista», senyor Conseller? Perquè cap any, quan vostès ens han donat la liquidació dels Pressupostos, cap any vostès han exhaurit el Pressupost de la despesa corrent. On han anat a parar, diguem, els romanents de crèdit? Per què vostès continuen inflant aquesta despesa corrent que després no gasten? Vàrem parlar del Patronat d'Investigació Social, un Patronat que existeix, que funciona, que es finança i que no existeix en cap partida pressupostària. Ens podria explicar, senyor Conseller, o el representant del Grup de Convergència i Unió que li donarà suport, d'on surt el finançament del Patronat d'Investigació Social, l'existència del qual nosaltres no entrem ara a discutir? Però es finança, i no té cap figura, diguem, no té cap partida oberta! És, com a mínim, una anormalitat que nosaltres voldríem deixar clar que no compartim.

Anant a un altre ordre de coses, nosaltres entenem que la Conselleria, l'any 85 —el senyor Conseller, perdó—, tampoc no ens diu què pensa fer amb la Conselleria. El senyor Conseller, en els Pressupostos del 85, ens continua manifestant uns Pressupostos desprovistos d'un fil conductor que doni sentit a la seva Conselleria.

Parlàvem, la setmana passada, de serveis juxtaposats, parlàvem d'una descripció temàtica del lloc de treball, d'una descripció de les tasques administratives que convé que faci la seva Conselleria, però en cap cas podríem dir que vostès ens insinuen tan sols, amb aquests Pressupostos, una unitat política que ens digui quina és la seva política per al 1985 en la Conselleria de Treball. Nosaltres, en tot cas, no la sabem veure; sí, sabem trobar una quantitat important de referències, però que són les referències habituals que qualsevol departament de la Conselleria de Treball hauria de fer sempre.

Trobem a faltar, com denunciàvem també l'any 1984, la setmana passada, en els Pressupostos del 1984, un finançament decent, que no sigui ridícul, a organismes bipartits i tripartits. Parlàvem que vostès practicaven, i crec que continuen practicant —amb voluntat de continuar practicant— una política dirigista des de la Conselleria de Treball, justament en contradicció amb les polítiques que arreu d'Europa occidental s'estan impulsant avui dia; justament, cada vegada té més preeminència i importància el protagonisme de les parts, i vostès, això, ho ignoren, no ho financien; simplement, un milió, dos milions, de dietes —depèn de si es tracta del Consell de Treball o del Consell Superior de la Cooperació.

En dues-centes pàgines de memòria del Pressupost de la Generalitat d'enguany no surt la paraula «sindicat»; és que no surt la paraula «sindicat» en dues-centes pàgines! En tot el seu Pressupost, vostès no recullen ni molt, ni poc, ni gens, ni l'esperit ni la lletra d'un acord tan important com el que van signar els sindicats de Catalunya aquest any: UGT i CC OO. Vostès no tenen l'obligació d'acceptar el programa d'uns sindicats que es posen d'acord; no tenen per què fer-ho, però sí que tindrien l'obligació de parlar-ne, i, com a mínim, de no dir després que van amb voluntat de concertació quan aquests sindicats fan una oferta, demanen per explicar-la al Molt Honorable President de la Generalitat o al senyor Conseller de Treball, i resulta que, d'aquesta oferta, sobre el paper no queda absolutament escrit res.

Aquesta manca de filosofia de concertació, nosaltres entenem que és greu, perquè justament és molt difícil pensar que

es pugui fer cap mena d'acció eficaç en la lluita contra l'atur si no és sobre la base d'una corresponsabilització important de tots els sectors.

Una vegada més vostès deixen en l'oblit qualsevol referència als mecanismes d'autocomposició de conflictes; no parlen de mecanismes de suport a la negociació col·lectiva; no parlen de cap pla director de la salut laboral... És que en tenen cap, de pla director de salut laboral? Ens l'explicaran; nosaltres no el coneixem. Vostès no parlen de mesures per a la millora de les condicions de treball o de la productivitat; vostès no parlen d'una sèrie d'elements bàsics de què s'hauria de parlar en el Departament de Treball i que justament haurien de ser l'objecte sobre el qual les parts haurien de parlar, haurien de treballar, sota l'impuls i la coordinació de la Conselleria de Treball.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Vostès, des del nostre punt de vista, el que estan fent és finançar l'Administració; el que no financien són ni programes ni organismes bipartits o tripartits. Estan realment a punt —i esperem que sigui aviat— d'acceptar, de rebre, la transferència d'expedients de crisi. Vostès no en fan ni una referència; vostès creuen que no és important, una cosa com aquesta, fer-ne una referència explícita, allò de dir: «Ho tindrem d'aquí a dos dies; què en farem, com ho canviarem, com ho millorarem, com ho gestionarem.» No existeix, sobre el paper, i tampoc parlen gens ni mica de cap millora de les que nosaltres entenem, des del nostre modest punt de vista, que calia introduir en l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació —SEMAC, perdó, actualment—, en el Gabinet Tècnic —Gabinets Tècnics Provincials— d'Higiene i Seguretat en el Treball. Vostès no en fan cap referència ni aporten tampoc cap novetat del que tant hem parlat, del patrimoni del que era Institut del Temps Lliure.

Nosaltres, a partir d'aquí, veiem que estem en dues filosofies sobre el que ha de ser la Conselleria, realment enconrades; legítimes, probablement, totes dues, però enconrades. Vostès ens ofereixen una Conselleria de funcionaris i nosaltres voldríem una Conselleria d'idees. I una Conselleria d'idees per fer què? Per incorporar les parts en el debat; una Conselleria d'idees per aprofitar fins la partida més petita del Pressupost del 1985, per tal que fos realment, econòmicament, rendible i útil; voldríem una Conselleria d'idees que ens comencés a parlar de quina ha de ser l'estructura del mercat de treball en els quatre, cinc o deu anys a venir, abans d'entrar en el Mercat Comú... —crec que això és una cosa que, des de Catalunya, n'hauríem de parlar—, i voldríem tenir una Conselleria d'idees que ens parlés de fer més transparent el mercat de treball, que, com a mínim, comencés a introduir aquells elements que ens puguin fer pensar que, un dia, això que es diu tant de l'«economia submergida», deixarà de tenir la importància que ara té. Ja no parlem per la pèrdua dels drets sindicals, que tant han costat d'aconseguir, per la competència deslleial o per la impossibilitat de fer una acció de govern quan existeix una economia submergida tan important com l'actual.

Per contra, llegim en el diari unes declaracions del Molt Honorable President de la Generalitat, que diu: «Quan jo vaig pels pobles de Catalunya i a la una o a les dues de la matinada veig aquella llumeta encesa i sento el soroll del teler i veig el policia municipal que trenca la cantonada, penso que Catalunya tirarà endavant.» Bé, doncs, nosaltres pensem que aquesta

apologia de l'economia submergida, de l'economia subterrània és absolutament contradictòria amb uns objectius nacionals de govern.

Bé, nosaltres, doncs, per totes aquestes raons, defensem l'esmena de devolució d'aquests Pressupostos, d'uns Pressupostos que jo entenc que han estat elaborats d'una manera certament precipitada, de vegades copiats de Pressupostos anteriors fins al punt que, quan jo demanava a un alt dirigent, a un alt responsable del Departament de Treball, que m'expliqués uns conceptes que no acabava d'entendre, em deia: «No te'ls puc explicar, perquè jo tampoc els he vist, encara, els Pressupostos...» I era un alt responsable de la Conselleria de Treball.

Suposo, senyores i senyors Diputats, que vostès entendran les raons per les quals nosaltres presentem aquesta esmena de devolució, aquesta esmena a la totalitat del Departament de Treball, i nosaltres entendrem també molt bé que vostès no la votin, perquè vostès pensin que el que nosaltres diem no és el correcte, i és que, realment, aquí hi ha dos models diferents: hi ha un model de dreta i un model d'esquerra. Aquesta inhibició seva en l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació, aquesta inhibició permanent seva en les relacions laborals, no és una inhibició que beneficiï o perjudiqui a tots per igual; deixa a uns de determinats, concretament els sindicats, els treballadors, en una situació de clara inferioritat, i vostès ho saben, i ja els va bé, perquè vostès defensen uns determinats interessos i nosaltres defensem uns altres interessos, tots legítims; el que passa és que convé que quedin clars perquè, sota d'aquest famós «nacionalisme globalitzador», el que s'amaga és que hi ha realment unes posicions d'interessos contradictòries, diferents, que convé que surtin i que s'expliquin clarament al poble de Catalunya perquè, fent-ho, penso que li farem un bon servei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Sesmió té la paraula.

El Sr. SESMIÓ: Molt Honorable President, Il·lustres col·legues, jo començaré aquest torn en contra dient que, precisament, ens oposarem a l'esmena a la totalitat, és a dir, de devolució, perquè creiem que el Pressupost del Departament no solament és bo, sinó que és el millor que es podia presentar ateses les circumstàncies. *(Remor de veus.)*

Si s'analitza el Pressupost en profunditat, es podrà veure que en el capítol I pràcticament no hi ha cap augment; és a dir, algú ha esquematitzat —precisament el representant del Grup Popular— que és, doncs, per a augment de personal, i que, en total, comporta sis milions de pessetes, i que la resta són els increments que corresponen al 6,5 d'augment de les retribucions dels funcionaris.

Per tant, no hi ha augment en la despesa de personal; no hi ha augment, es manté la mateixa quantitat pel que fa referència a subscripcions, publicacions... Aquí es parla, en fi, que tenim molt bon *marketing*, que tenim gairebé una agència de publicitat... Doncs, en publicacions, estem en el mateix import de l'any 83, el mateix import de l'any 84 —és a dir, ni s'incrementa tan sols el cost de la vida ni en les subscripcions. Quant a mobiliari, que és una altra de les despeses que es pot reduir, hem passat, per exemple, en el Servei 11.02, Secretaria General —vull dir, mobiliari, material inventariable, etcètera—, de 33 milions de l'any 84, a 28 l'any 85. En el Servei 11.03, Direcció

General de Relacions Laborals, també en el mateix concepte, el 271, de 24 milions en l'exercici del 84 a 18 milions en l'exercici del 85.

Tota aquesta política de contenció de la despesa, on va a parar? Què és el que s'ha intentat augmentar en les partides en què és possible augmentar-lo? Per exemple: assistència a Consells —això que aquí s'ha dit, doncs, que es menysprea— això vol dir, doncs, assistència al Consell de Treball, que ja funciona. Al Consell Superior de la Cooperació l'any 84 hi havia previstes 600.000 pessetes; l'any 85, 1.500.000: quasi s'ha triplicat.

En la Direcció General d'Ocupació, per a subvencions a empreses comercials i financeres —vol dir, doncs, a cooperatives, societats anònimes laborals, petites empreses que, de vegades, amb una petita subvenció poden salvar llocs de treball—, s'ha passat de 50 milions a 90 milions: quasi s'ha doblat.

També en els Fons d'Ajut al Cooperativisme han passat de 20 milions a 36 milions: quasi també s'ha doblat. És a dir, aquesta política de contenció de la despesa permet d'ampliar aquestes partides en el que nosaltres entenem que és molt important, que és tot un conjunt d'actuacions encaminades al foment de l'ocupació.

Quan es parla del programa del foment de l'ocupació, tots els Grups coincideixen —i nosaltres de bon gust també hi coincidíem, i potser en la filosofia hi coincidim— que fóra bo que, per comptes dels 5.000 milions destinats, en fossin molts més. Però és que aquí, de vegades, s'oblida el que ha dit aquest matí el Conseller d'Economia i Finances, que és com si aquí estiguéssim en el parlament d'un estat sobirà. Estem aquí, nosaltres, en el Parlament d'un país condicionat per una Constitució, per un Estatut que, de passada —perquè cal recordar-ho—, direm que és de mínims, i que, per tant, podem fer el que podem fer segons les nostres disponibilitats.

En aquest programa de foment de l'ocupació veurem que hi ha dues partides: una de 2.700 milions de pessetes per als ajuntaments —i aquí vull recordar una de les nostres màximes polítiques, que és el principi de subsidiarietat— i una altra de 2.300 milions per a inversions. El que aquí es reclama contínuament, que no fem invents —ara, fins se'ns recomanava que tinguéssim idees—, nosaltres, aquest any, la prioritat en la inversió en la lluita contra l'atur és a les inversions. Programes que coordinarà la Conselleria segons el que aquí ja s'ha dit i que ara m'estalviaré de repetir.

Jo, que com que fa pocs dies hem fet un debat similar sobre el tema i, per tant, ja vaig poder expressar l'opinió del nostre Grup respecte a l'esmena a la totalitat, voldria acabar la meua intervenció —per això no els cansaré— fent, o posant en comú una consideració que se m'ha acudit últimament, darrerament, sobre la sensibilitat que hem de pressuposar que tenim tots els parlamentaris sobre el greu problema de l'ocupació.

A l'Estat espanyol hi ha comunitats autònomes governades per socialistes —no cal, potser, fer-ne el llistat—, hi ha altres comunitats autònomes governades per Coalició Popular —també conegudes— i, que el nostre Grup sàpiga, no han destinat mai ni una pesseta per als Fons d'Ocupació, per al foment de l'ocupació. Que és que potser els manca sensibilitat? Jo no m'atreiria a fer aquesta afirmació de cap de les maneres. El que passa, el que passa és que ells estan fent el seu paper, fan el paper d'un Govern d'una Comunitat Autònoma. I en el nostre

cas estem parlant del Govern d'una nació. I la voluntat política que tot el que passi a Catalunya no sigui indiferent al Govern de la Generalitat es trasllueix en aquesta voluntat de transformar el que per alguns és una simple autonomia administrativa en autonomia política.

Per això al llarg d'aquests últims anys, nosaltres, el Govern de la Generalitat, ha destinat 14.000 milions i escaig en els programes de foment de l'ocupació. I algun dia algú es podria preguntar: «Per què aquests fons no els vau destinar en allò en què teníeu competències? Fent més escoles —aquí es reclamen—, fent més carreteres». Per què no ho hem fet? Precisament per aquesta voluntat política de lluitar amb els mitjans que nosaltres tenim, que són escassos, contra l'atur, en el foment de l'ocupació. Per totes aquestes raons i —repetim— perquè entenem que és el millor Pressupost que es podia presentar donades les circumstàncies, el nostre Grup s'oposarà a les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Els altres Grups que no han intervingut volen intervenir ara? El senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats nosaltres volem expressar la nostra posició sobre aquest tema a la Conselleria de Treball, que ens podria dur a parlar dels seus diversos capítols i conceptes, que ens podria dur a parlar de la carta que hem rebut del Consell Superior de la Cooperació —com suposo que l'han rebut tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra—, amb un conjunt de greuges sobre el menyspreu que el Consell Executiu té respecte a un òrgan que és creat per Llei del Parlament, i que ens ha dut a presentar esmenes en la línia de donar l'alçada corresponent al Consell Superior de la Cooperació i donar-li el paper que li pertoca segons la Llei; ens volem concentrar en una sola temàtica, que és la principal, que és la del foment de l'ocupació, els fons d'ocupació.

Senyors del Consell Executiu, senyores i senyors, fem història: l'any 83, en aquesta Cambra, per una esmena transaccional presentada pels Grups Socialista i del PSU de Catalunya, es va aprovar que anessin 2.700 milions a la Conselleria de Treball per als fons d'ocupació i 2.300 milions als ajuntaments. El senyor Pujol, en el seu discurs d'investidura darrer, deia que la Generalitat es disposava a alliberar diners per a l'ocupació —continuem amb la cronologia— i, més tard, tots —si més no tots els qui no donem suport al Govern i no tenim accés directe a informacions de les Conselleries— ens vam assabentar que havien desaparegut del Pressupost del 83, prorrogat al 84, 5.000 milions votats pels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra —a proposta Socialista i del Grup del PSU de Catalunya— per als Fons d'Ocupació, votació transaccional. Paraules del senyor President —m'estalvio ara de fer les subratllades corresponents—: «Amb l'atur, no s'hi juga», etcètera; «Hem d'alliberar tots els diners per a l'atur». I desaparició de 5.000 milions, més tard. On és la coherència?

Pressupost del 84, presentat i aprovat la setmana passada en aquesta Cambra. Nou programa d'ocupació, *dixit* el senyor Culler; 1.000 milions per a l'ocupació juvenil. Punt. I ara anem al 85 i ens trobem 2.700 milions per als ajuntaments —han canviat les xifres—, 2.300 milions per a les inversions reals. Pendants encara que vostès, perdó, el Govern de Convergència i Unió, gastí els 700 i escaig milions del 83 —no del

84, senyores i senyors Diputats, del 83—; encara estem pendents que s'arribin a invertir aquests diners. Potser han canviat les partides i han donat més als ajuntaments, perquè també són conscients —vergonyosament conscients— que han estat més útils i més eficients els diners donats als ajuntaments que els que encara no han pogut invertir vostès de l'any 83.

L'any 85 —aquest matí ho dèiem ja en l'esmena a la totalitat del Pressupost, però ara podem entrar en detall—, una sèrie de partides a Ensenyament, a Transports, a Ports i Costes, a Habitatges, a Ferrocarrils, a Centres Penitenciaris, a Instal·lacions Esportives, que diuen: «Ah!, però tot això és lluita contra l'atur». Tot això són partides imputables a altres Departaments, no necessàriament per la lluita contra l'atur. És clar que hi ha un tapa-vergonyes que és la Disposició Addicional Setena, punt primer, si s'aprova, que diu que es faran programes intensius en la utilització de mà d'obra i que es donarà prioritat a la contractació de treballadors amb subsidi d'atur. Jo pregunto: com ho controlarem? ¿Com ho estem controlant —encara que vostès es gastin els del 83? Però, senyors de Convergència i Unió, lamentant-ho molt no em puc estalviar de presentar la perla de la qüestió, i és quan vostès, a més, tenen en certa forma l'alegria de dir que és el millor programa per a l'ocupació. I és que aquest Diputat s'ha molestat a agafar la memòria Pressupost per Programes, volum IV, de l'any 85, i comparar-la amb la de l'any 84, i sap quin resultat m'ha donat? Són idèntiques: paraula per paraula, text per text, apartat per apartat. Hi falta alguna cosa del 84 en els objectius perquè potser mecanogràficament es van equivocar o es van saltar un rengle; la descripció del programa és, coma i punt, idèntica el 84 i el 85. Que és una presa de pèl, això, senyors de Convergència i Unió? Per què es gasten diners a reeditar aquest volum? Diguin: «Consultin el del 84, que allà ja ho tenen». O sigui, «gran programa del 85». Còpia —jo m'he fet la fotocòpia i és idèntica, i ho poso a disposició de qui ho vulgui comprovar—, mot per mot, del programa del 84.

Senyor Cullell, aquest matí vostè intentava donar lliçons de com es fan els Pressupostos i si coneixem les tècniques pressupostàries. Potser els Pressupostos es fan amb fotocopidora, però, senyor Cullell, i senyors de Convergència i Unió, és una vergona que ens presentin un programa d'ocupació que en la seva mateixa memòria es limita a repetir, paraula per paraula, al del 84. Ara, les partides són molt diferents: al 84 no hi són —només la nova, 1.000 per a Ocupació Juvenil, que no hi és en aquesta inscripció— i en el 85 són 2.300 per a la Conselleria, 2.700 per als ajuntaments. Però, l'adscripció, els objectius, les activitats, tot allò que se suposa que ens explica —amb abast, com diu la Llei de Finances de Catalunya— què pensen fer, és idèntic en el 84 i en el 85. Nosaltres no sabem si la diferència entre una Comunitat Autònoma i una nació està a saber fotocopiar més o menys; el que volem dir és que no hi ha dret que, un tema com el de l'ocupació, vostès el tractin tan lleugerament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup vol posicionar-se? *(Pausa.)* Doncs, aleshores, podem passar a votar aquesta esmena, aquestes dues esmenes del Grup Popular i del Grup Socialista a la Cambra.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 39 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la Secció 13, Indústria i Energia, a la qual hi ha presentada una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. La Secció 14 és la següent, de Comerç, Consum i Turisme, per a la qual hi ha una esmena del Grup Popular. Per a defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Romera.

El Sr. ROMERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest matí, al llarg d'un debat de totalitat —i amb una dura polèmica entre l'Honorable Conseller, senyor Cullell, i el molt Il·lustre representant del PSUC, amb una... jo diria amb una animadversió que aquest Diputat intueix que ve de lluny—, el senyor Cullell s'ha referit a la necessitat, per part dels membres d'aquesta Cambra —amb uns termes que gairebé ens situaven en l'exigència de ser experts en temes de debat pressupostari... Jo voldria dir-los que —no solament per a posar-me a aixopluc de les crítiques que em poguessin venir, sinó també perquè crec en la necessitat que parlem un llenguatge intel·ligible—, voldria dir-los que és la meua intenció, en aquesta intervenció, precisament parlar un llenguatge que potser no reunirà la necessària tècnica de debat pressupostari, però sí que, en qualsevol cas, podrà ser entès per tothom. I voldria parlar, en primer lloc, del Pressupost, no de la Secció que estem esmenant a la totalitat, de la 14, sinó del Pressupost general. Perquè el 14 no és més que una part —la Secció 14, naturalment—, no és més que una part de tot el Pressupost. I es deia aquest matí, s'ha dit per tots els Grups parlamentaris, s'ha parlat de l'endeutament, de l'endeutament correcte quantitativament parlant, de l'endeutament excessiu, d'aquell que té una destinació adient i d'aquell que s'empra de manera diferent, és a dir en la despesa.

I s'ha invocat també la necessitat que l'endeutament, per llei, no es pot emprar més que en inversions, i, per tant, no pot ser objecte d'ús en la despesa. Jo voldria dir-los que, malgrat aquest imperatiu legal, jo sóc dels que pensen que l'endeutament ha servit, està servint, sovint, per finançar la despesa. I no vull dir que hi hagi una part d'aquest endeutament que s'apliqui directament a la despesa, sinó que hi ha maneres diferents de fer-ho. Si no frenem la despesa i la incorporem sencera, per diferència veiem el que ens queda per a inversió, i quan aquesta inversió és insuficient no ens queda més remei que emetre deute, que endeutar-nos. És a dir, en definitiva, fem per passiva el mateix, el resultat és el mateix. Portem a un endeutament —que jo sí que m'atreveixo a considerar excessiu— el Pressupost de la Generalitat.

Perquè penso que l'equilibri del Pressupost s'ha d'assolir de manera natural, i quan això no és possible hem d'admetre que pot ser convenient, en casos d'autèntica necessitat. Però quan un Pressupost no s'equilibra de manera natural, no cal que ens enredem, no hi ha més que tres sistemes d'assolir l'equilibri d'una manera racional i que no sigui hipotecant el futur: una és disminuir les despeses, l'altre és augmentar els ingressos, i un tercer, que forma part dels dos primers, és disminuir despeses i

augmentar els ingressos. Però en cap cas, en una bona Administració, es pot pensar que amb l'emissió de deute s'ha de cobrir la despesa. Perquè administrar una institució com la Generalitat, perquè administrar, en definitiva, no guarda gran diferència quan es tracta de l'administració de l'Estat, la d'una Comunitat Autònoma, la d'un ens locals o la d'una empresa o d'una família. Són una mica faves comptades. I és en aquest sentit que a mi m'alarma la facilitat amb què es recorre, en última instància, a un recurs que només s'hauria d'utilitzar en casos de fets absolutament extraordinaris. I aquest no és un retret que cal fer solament al govern de Convergència; és a dir, això s'està produint, i de manera notòriament més sensible, a nivell estatal. Jo penso: què es diria d'una família que estigui gastant per sobre dels seus ingressos, que estigui estirant més el braç que la màniga —com es diu en català? Es diria que té la fi comptada, que està naturalment hipotecada. Es comprèn, a nivell familiar, es comprèn fàcilment que en uns moments extraordinaris que cal arreglar una part de l'edifici, per un fet important en el si de la família com pot ser, doncs, que es casa un fill, es recorri a l'endeutament; de la mateixa manera quan hi ha inversions que no es poden assolir amb el Pressupost, com podria ser la necessitat que pugui provocar l'ensenyament, o que pugui provocar la sanitat o les obres públiques. Hi ha moments en què un s'ha d'hipotecar. Però aquesta no pot ser una mesura ordinària d'actuació del Consell Executiu.

I dit això passo concretament al que és objecte de l'esmena a la totalitat, que és la secció catorze, perquè en la secció catorze s'hi troben aquests defectes i jo diria que d'una manera accentuada.

Una simple anàlisi dels aspectes quantitatius d'aquest Pressupost ens ho posen de manifest. El total dels Pressupostos —contràriament al que ens deia aquest matí el senyor Cullerell o potser per un error involuntari d'un dels dos— és del 115% d'augment el 85 respecte al 84. D'aquest 115% d'augment de la totalitat del Pressupost, un 32% correspon a la Secretaria i Gabinet del Conseller, és a dir, és un augment que jo interpreto que és moderat en funció, sobretot, del gran increment del Pressupost; un 38% és de la Direcció General de Comerç Interior i del Consum; un 142%, la Direcció General de Promoció Comercial —després veurem com les grans partides vénen adjudicades, precisament, a aquestes Direccions Generals que tenen un gran augment; i, sobretot, on es destapa, on realment es produeix un augment absolutament, al nostre entendre, desmesurat és quan observem la Direcció General de Turisme que creix, ni més ni menys, un 268%, passant de 393 milions, l'any 84, a 1.446 milions, l'any 85.

I aquests serien els aspectes purament quantitatius. Però jo voldria també parlar-los dels aspectes qualitatius d'aquest Pressupost. Tenim davant un Pressupost que jo m'atreiria a dir que és voluntariós i d'ampli abast. És un Pressupost que té la pretensió d'arribar a tot arreu. És com si s'hagués fet un Pressupost base zero, després de conèixer en profunditat les necessitats socials que pot atendre aquest Departament, hagués anat creixent a poc a poc per atendre totes aquestes necessitats i s'hagués plasmat. És a dir, sense limitacions de despeses, sense limitacions d'inversió i de despesa hauríem donat aquest Pressupost que és, com deia jo, d'ampli abast. És un Pressupost, d'altra part, que sembla que vol donar, que dona, clarament, joc a la iniciativa privada. I des de l'òptica del nostre

partit, del model de societat que defensem, evidentment, és un Pressupost que nosaltres hem de recolzar. És un Pressupost que no solament dona joc a la iniciativa privada, sinó que també encarrega —i jo diria que amb importància— a la trama rica i vigorosa de la societat civil catalana, li encarrega coses a fer i a col·laborar; també a l'Administració local. I és un Pressupost, en tercer lloc, generosament dotat, és un Pressupost —ja ho hem vist— amb un 115% d'augment sobre el del 84. I és un Pressupost que és també imaginatiu, ja que he de convenir que personalment m'he emportat alguna sorpresa agradable veient com s'afinava en alguns aspectes concrets, i dient, doncs sí, doncs hi han posat imaginació. És un Pressupost que aparentment té una bona memòria i té uns bons programes.

Per últim, s'ha dit que aquest Pressupost, junt amb el d'Indústria i amb el de Ramaderia i Pesca, són els tres Pressupostos, o la part del Pressupost global de la Generalitat que ha de tirar de l'economia, ha de ser motor, ha de ser generadora de nous llocs de treball. Tot i que, amb les dades que ha donat el Conseller aquest matí —hem vist que la totalitat dels tres Departaments: Agricultura, Indústria i Comerç, no arriba a un 5,9% del total del Pressupost, 5,9% actualment, que ha tingut un creixement aproximadament del 2%—, ja es veu que de miracles no se'n poden fer, tampoc: per molt que tirés de l'economia no arribaria a produir efectes espectaculars.

Però en qualsevol cas diguem que després d'una primera lectura del Pressupost nosaltres teníem dubtes respecte a quina actitud havia de prendre el nostre Grup parlamentari. Hi ha hagut tres etapes molt simples: una primera lectura ens portava a recolzar aquesta secció del Pressupost, una segona lectura a fer esmenes a la correcta distribució dels cabals i, en concret, a determinades inversions i, una tercera lectura, aprofundint i tractant de trobar un fil conductor d'aquests Pressupostos, un *leitmotiv*, una argumentació que ens hagués portat, que ens conduís al llarg d'aquest Pressupost, perquè la memòria i els programes no ens el donen. La memòria i els programes han aconseguit omplir 67 planes i 50 planes, respectivament, fonamentalment de fotocòpies de decrets de la Generalitat i també d'alguns documents d'associacions amb entitats a les quals s'encarregen certes gestions.

I ens hem trobat que hem de passar necessàriament d'una postura de recolzar aquest Pressupost a una postura de rebutjar-lo, per l'anàlisi de les inversions i de la seva destinació detallada, per l'anàlisi de la despesa tremenda —que com veuran més endavant no solament és la despesa que es fa exageradament, al nostre judici, sinó aquella que és impossible de realitzar amb eficàcia i amb efectivitat: hi ha coses que malgrat que un se les proposi i es tingui la millor voluntat per portar-les a bon terme no es poden fer, perquè necessiten un *timing*, una preparació i una infraestructura de la qual entenem que, en aquests moments, la Generalitat no disposa— i també pel que no diuen, malgrat estigui escrit, aquests programes i aquestes memòries i, sobretot, pel que diuen uns i altres, subliminalment, entre ratlles.

Aquests arguments són els que ens han motivat, els que motiven que avui nosaltres hem de demanar el retorn d'aquest Pressupost. Però cal aclarir que no ens oposem, en cap cas, a les inversions que es proposen, perquè seria fàcil que es digués que des del nostre partit s'estan bloquejant iniciatives d'inversió que afavoreixen clarament la iniciativa privada. No ens

oposem a aquestes inversions, ens oposem a les inversions que no responguin a un criteri multiplicador, ens oposem a les despeses excessives o que no es puguin realitzar, com dèiem fa un moment; ens oposem també a les despeses disfressades d'inversió i ens oposem també a una inversió que en la major part, en la majoria dels casos —permetin-me que els ho digui amb tota claredat—, no és més que clientelisme polític.

Vegem la inversió. Jo voldria fer un exemple global per simplificar-ho. La Direcció General de Turisme augmenta la inversió de 1.053 milions, és a dir, el 268%. Jo vull recordar —i tots vostès ho saben— que fa molts pocs dies que el Molt Honorable President de la Generalitat recordava com precisament Catalunya era la primera regió turística d'Europa. És cert que no ens deia quin número tenia fa sis anys, ni ens deia tampoc per què és la primera regió turística d'Europa, perquè aquí tots sabem que a més de la relació preu/servei hi juguen factors com el clima, com la simpatia de la gent, com la proximitat, els mercats turístics, una sèrie de coses. Jo no ho conec, jo no tinc la dada. I m'agradaria molt que haguéssim estat la quarta regió d'Europa fa cinc anys i fóssim la primera, però em temo que érem la primera fa cinc anys i ho seguim essent ara.

Però bé, constato simplement el fet que el President Pujol ens deia que funciona, que el turisme en el nostre país funciona perfectament, de la qual cosa ningú dubta. Des de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme se'ns diu sovint que estem batent rècord darrer rècord; contínuament les coses van molt bé, i és cert que hi deuen anar, perquè els industrials del sector estan molt satisfets i quan parles amb ells tothom està satisfet.

En aquestes circumstàncies, a mi se'm fa difícil de pensar que la millor alternativa que tingués la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme fos la de dedicar 1.053 milions, que és el 268% d'increment, que representa bastants més vegades, en un tema que funciona sobre rodes. Em sembla que hi hauria d'haver altres alternatives.

És aquesta una inversió que genera riquesa, que és motor, que estira les altres?

Passem a la despesa. Un exemple molt simple, global, sobre la despesa. La despesa o inversió no productiva, capítols 4, 6 i 7, menys 550 milions dedicats a la creació de nous pavellons firals, representava el 1984 1.126 milions; el 1985, 2.320 milions. La despesa despesa, el que s'entén per despesa, capítols 1, 2, 3 i 5, representava 532 milions, el 84, 916 milions, el 85. La relació despesa/inversió representava el 84 un 56%, és a dir, de cada 100 pessetes de despesa n'hi havia 56 d'administració i representa el 85 un 39%.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Illustre senyor Diputat que tingui en compte que el seu temps s'ha esgotat.

El Sr. ROMERA: Gràcies, senyor President, malgrat que no he arribat a extremar-me (*rialles*).

Aquest increment de la despesa, que és d'un 45% i que en xifres absolutes és de 281 milions, que es correspon amb un increment de la inversió de 1.194 milions, representa, senyores i senyors Diputats, que l'increment de la despesa sobre l'increment d'inversió és del 23,5%. M'explico: per cada 100 pessetes d'increment d'inversió que hi ha hagut en el Pressupost del 85 respecte al del 84 23,5 pessetes es gastaran en administració.

I jo els voldria dir —com que la major part d'aquestes inversions són administracions d'inversió que es podrien delegar perfectament—, voldria només fer la consideració de si no hi

hauria entitats a Catalunya sense afany de lucre que per un 5% es comprometrien a administrar amb eficàcia la contractació d'aquest increment d'inversió. I estic pensant en les caixes, no és cap secret. Tinc la certesa que ho farien almenys tan bé per coneixement del sector, per coneixement dels clients, pel control necessari del plec de condicions de la realització del contracte, etcètera. Pensar que de cada 100 pessetes que s'augmenta la inversió 23,5 són de despesa per sobre del 56% de despesa que hi havia anteriorment, per a mi és una despesa absolutament desorbitada, absolutament inacceptable.

El Sr. PRESIDENT: Illustre senyor Diputat, li prego que tingui en compte el meu advertiment.

El Sr. ROMERA: Bé, senyor President, doncs, em limitaré a acabar (*Rialles*.) Sí, sí, perquè no es podrà arribar..., i, per tant, en la inversió creiem que no s'ha seleccionat degudament, la despesa veiem que és extraordinàriament exagerada i em sembla que hi ha dos aspectes més que només anunciaré: és la dispersió d'accions... Dins de la despesa voldria fer, senyor President, un sol matís: 577 milions de despesa —quan em referia a la despesa que no es pot realitzar si no és amb un esforç important d'infraestructura—, 577 milions de despesa motiven una plana i mitja de la memòria i sis ratlles del programa. Els que hem tingut a veure o els que tinguin a veure amb empreses de serveis i sàpiguen valorar què són 577 milions de pessetes en serveis em diran si amb una plana i mitja i sis ratlles d'una altra es pot ni apuntar remotament la intencionalitat.

I, per últim, la dispersió d'accions; dispersió d'accions que condueixen totes al fil conductor únic que, com els deia abans, té, que és el clientelisme polític. Al sistema final no es guarda unitat, es tracta de donar ajudes a altres sectors. El disseny, el disseny de què sento parlar al President Pujol des de fa molts anys i amb molt entusiasme. Del disseny, es parla del disseny tèxtil. Què dirà el moble? Què dirà el llum, la joieria, les línies marró i blanca, l'objecte de regal, la ceràmica, el petit electrodomèstic, que també és disseny? Si fem disseny, fem-lo seriosament; no 50 milions, 500 milions. Però fem disseny que serveixi per exportar, com el President Pujol reiteradament diu que hem de fer. Però amb 50 milions i per a disseny tèxtil, alguns de vostès i jo, per descomptat, sabem on aniran a parar. Aniran a parar a quatre persones concretes que es dediquen des de fa molt temps a fer d'intermediaris en el sector del disseny tèxtil.

Bé, senyor President, no gasto més temps. Passa igual en el consum (*remor de veus*), el consum s'està passant. Una cosa tan especialitzada com el consum...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni'm, senyor Diputat, jo no voldria haver de retirar-li la paraula, però vostè m'hi està obligant, eh? (*Rialles*.)

El Sr. ROMERA: Senyor President, moltes gràcies per la seva atenció, per la seva benevolència; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL: Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, procuraré fer una exposició respecte a la secció 14, perquè l'Illustre Diputat que m'ha precedit penso, doncs, que ha fet una exposició inicialment a tot el Pressupost i que el que corresponia aquí era fer-la a la secció 14.

Només demanaré que amb atenció, també —igual que l'he

escollat jo — el senyor Diputat ho faci, i que puguem contrastar en tot cas algunes dades en les quals a nosaltres, almenys, els números no ens quadren, ni a vostè ni a nosaltres.

Si el senyor Diputat repassa el discurs del Molt Honorable President de la Generalitat en el debat d'orientació política, de política general del Consell Executiu del passat mes de setembre, trobarà que en tractar el tema de política econòmica hi ha una constant referència a línies bàsiques de la política econòmica que aquest Consell Executiu volia esmerçar.

S'han esmentat ja aquest matí algunes d'aquestes coses, com era la modernització de l'economia, estímul del progrés, estímul de la inversió pública directament o indirectament, creació d'un entorn estimulant a l'acció empresarial, mitjançant la creació d'infraestructures i de suport directe a l'acció empresarial, estímul de la iniciativa i de la creativitat, creació de llocs de treball, sobretot a través del suport de la petita i mitjana empresa. I si nosaltres repassem lleugerament el Pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme, el 72%, senyor Diputat, el 72% del Pressupost del Departament està destinat a la inversió directa i, sobretot, a donar suport al finançament de la inversió, ja sigui directament a les empreses, o ja sigui per mitjà d'institucions amb el suport empresarial.

La major part dels recursos previstos del capítol IV també estan destinats a ajudar a crear un entorn estimulant per a l'acció empresarial, i el 33,4% dels recursos previstos del capítol II, despeses de promoció, també es destinen a aquest mateix objectiu.

Si repassem una mica les àrees del mateix Departament, veurem que en l'àrea de promoció comercial, crec que ha de ser una opinió compartida per tots els Grups parlamentaris que l'economia del país necessita per sortir de la crisi crear llocs de treball per donar benestar, per aconseguir la integració al mateix Mercat Comú. Necessita, ho repeteixo, que es fomenti, es doni suport i estímul a l'exportació com ho ha fet la Generalitat, perquè creant infraestructures de nivell internacional que ajudin els intercanvis, estimulant i ajudant econòmicament les iniciatives de promoció de les exportacions, especialment a través d'aquelles entitats, institucions que agrupen i donen suport a empreses exportadores, ajudant a la creació i a la promoció de fires comercials com a instruments bàsics per a la promoció de l'exportació, i també ajudant a la formació de tècnics en el comerç exterior. A aquest fi responen tota una colla d'apartats del programa de l'esmentada promoció comercial, com pot ser creació i aplicació i millora d'instal·lacions firals, que és la creació d'infraestructura, modernització i estímul de la inversió; ajuts a institucions firals i altres entitats organitzadores, que és la creació d'un entorn estimulant a l'acció empresarial; estímul a la iniciativa i ajut a la modernització; ajuts a les institucions sense finalitat de lucre per a la realització d'accions que afavoreixin l'exportació; per suport i estímul a les entitats que agrupen les empreses, agrupacions d'exportadors i cambres oficials de comerç en llurs accions de promoció comercial exterior; formació de tècnics en comerç exterior.

També crec que compartiran el criteri que cal que des de la Generalitat s'ajudi a crear les condicions perquè un sector tan important encara de l'economia catalana com és el de la indústria tèxtil pugui competir en els mercats oberts.

El Sr. PRESIDENT: Prego la Cambra que es mantingui en silenci. Continui, senyor Diputat, i perdoni.

El Sr. MUNTAL: Gràcies, senyor President. A més de produir amb costos competitius, no incorpora als seus productes majors components que la creativitat i no crea una imatge de qualitat i de gust. A aquest fi respon el programa d'ajuts i institucions sense finalitat de lucre per a la realització d'accions de promoció de la moda i del disseny; salons de moda, institucions d'orientació i tendències, escoles de formació i disseny, aplicat al sector tèxtil, que és la iniciativa i la creativitat, i crear infraestructura que faciliti l'acció empresarial.

Quant a l'àrea de comerç interior, l'objectiu de la política en aquesta àrea és el de la modernització i millora del sistema de distribució, tant per a la recuperació que té a nivell de costos generals el sistema productiu, com per l'aportació que fa aquest sector de benestar social. I també el de la dotació dels equipaments comercials de càrrec col·lectiu. A aquest fi respon el programa d'estructures comercials, estructurat en tres grans línies d'actuació: ajut o finançament d'inversions en equipaments comercials de tipus col·lectiu, mercats minoristes dels ajuntaments i mercats majoristes; ajut al finançament d'inversions de les petites i mitjanes empreses comercials, que és la creació de llocs de treball, estímuls a la inversió privada de la iniciativa i modernització de l'economia. I formació i estudis d'assistència tècnica al comerciant, que és la modernització de l'economia i l'estímul del progrés.

En l'àrea del consum, un dels components importants de la política de benestar social en una economia desenvolupada és la defensa del consumidor i de l'usuari i, alhora, és també una política de modernització de l'economia del país, perquè és també un sistema de forçar els sistemes productius i distributius a competir amb els mercats més exigents, amb ajuts als ajuntaments per a les actuacions d'informació i assistència tècnica als consumidors i usuaris; ajuts a organitzacions de consumidors per al seu funcionament i actuacions en defensa del consumidor i de l'usuari.

Quant a l'àrea de turisme, el sector català del turisme, abans vostè ha esmentat unes paraules del President de la Generalitat, quan deia que era la primera regió turística d'Europa, que és cert, però a més a més, estem que som el doble de la segona d'Espanya. Madrid destina 8.000 milions de pessetes al turisme i només ens traspasa aquí, al Departament de la Generalitat de Catalunya, 80 milions de pessetes, sense sous. I Catalunya representa el 35% del turisme espanyol.

Nosaltres, quan es diu que hi ha una despesa forta, hem fet una promoció d'autocars fins i tot, que això ha representat 2 milions de turistes més a Catalunya. Pensem que això és important, i no solament això sinó que sabem que més traspessos no ens vindran, o més diners no ens vindran quan el Secretari de Turisme, senyor Fuejo declarava amb uns grans titulars: «a las autonomías ni un duro.» Per tant, pensem nosaltres que el turisme —i ara li esmentaré algun cas més— crea llocs de treball.

A Girona, concretament, si sumem els llocs de treball creats i els llocs de treball que s'han destruït veiem que sempre ofereix un saldo positiu. Primer, en l'any 80-81 teníem que era positiu els mesos de juliol i agost. L'any 81 ja va començar a venir cap al juny i cap al setembre. En el 82 ja tenim del maig fins a l'octubre i en el 83 ja n'estem parlant des de març fins a novembre, d'aquest saldo positiu. Amb aquest 35% de turisme que som nosaltres a dintre l'Estat espanyol, nosaltres plantegem

un programa d'actuació al qual, realment, li fan falta unes despeses. Aquestes despeses penso que són realment positives, des un punt de vista que el mateix Departament, com podem veure, és un gran creador de riquesa.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Els altres Grups que no han intervingut volen posicionar-se en relació amb aquest tema? *(Pausa.)* No. Bé, aleshores, doncs, podríem passar ja a la votació d'aquesta esmena presentada pel Grup Popular.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 65 en contra i 35 abstencions.

Podem passar ara a la secció següent, que és la 02.31, de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Aquí hi ha una esmena a la totalitat de la secció, del Grup Socialista de la Cambra. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula al senyor Soto. L'Illustre Diputat senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, és la primera vegada que el Grup Socialista al Parlament de Catalunya presenta una esmena a la totalitat del Pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i és normal que hagi estat així perquè l'Institut ha estat creat d'una forma bastant recent per una Llei d'aquest mateix Parlament de Catalunya, votada per tots els Grups parlamentaris allà per l'any 1982.

La nostra esmena, fonamentalment, jo crec que el que fa palès és una filosofia radicalment diferent de la filosofia de l'Institut que sustenta l'actual Govern i la majoria parlamentària que el recolza. Nosaltres creiem que en el Pressupost de l'Institut es fa palesa la manca d'una política global, d'una política integral de joventut que ja hem denunciat diverses vegades des d'aquesta tribuna. L'Institut Català de Serveis a la Joventut sols rep els seus ingressos fonamentalment de la Direcció General de Joventut del Govern.

En aquest any es produeix el fet que també és cert que hi ha un altre ingrés, molt petit, jo diria quasi ridícul, de 3 milions de pessetes de la Direcció General del Patrimoni Artístic, però la nota general, la nota predominant és aquesta dependència econòmica de la Direcció General de Joventut. El que és més greu és que no sols es tracta d'una dependència econòmica, sinó també d'alguna manera jo crec que impregna tot el treball de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. És a dir, per exemple, quin treball fa en aquests moments l'Institut Català de Serveis a la Joventut en relació amb qualsevol altra Conselleria del Govern de la Generalitat o amb qualsevol altre organisme autònom? Quina política de joventut es fa més enllà del camp del lleure o del camp de l'esplai? Camp important i fonamental per a l'Institut Català de Serveis a la Joventut però, de cap manera, l'únic. Des del nostre punt de vista, hi ha hagut una manca d'organització, una manca d'utilització de l'Institut Català i una reducció, que és una reducció bàsicament —com deia abans, com és, per una altra part, la política juvenil del Consell Executiu— de la política de lleure, de la política de l'esplai.

Jo diria que el fet més positiu del que ha estat la política de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, que ha estat també el

temps més positiu de la seva política juvenil, ho deia aquí fa una setmana, era la seva política d'instal·lacions. A nosaltres no ens sabia greu dir que hi havia una cosa que nosaltres consideràvem positiva d'aquesta política. Però també ja els vaig avançar fa uns dies que nosaltres consideràvem que aquesta política s'estava perdent, s'estava perdent decididament, que aquesta política d'instal·lacions que s'havia desenvolupat al llarg dels primers anys de l'Institut és una política avui pràcticament paralitzada, pràcticament congelada per l'Institut Català de Serveis a la Joventut. És a dir, no hi ha cap previsió de cap nova instal·lació per als joves; únicament està previst el pagament d'una instal·lació que s'havia adquirit ja amb anterioritat, i una sèrie d'inversions, que són la millora i el condicionament d'instal·lacions ja adquirides. Per anar a les xifres —molt ràpidament, per no cansar-los— dels 373 milions del capítol d'inversions del Pressupost del 1983 hem passat a 161 milions l'any 85; és a dir, hi ha una reducció substancial fonamental en aquest capítol, i, en canvi, per descomptat, el capítol I ha crescut d'una manera molt important.

Nosaltres hem assenyalat la necessitat de continuar aquesta política d'instal·lacions. Vàrem presentar ja en el Pressupost del 84 —ho tornarem a fer aquests dies— una sèrie d'esmenes en aquest sentit. I nosaltres parlàvem de fer una política de convenis i de col·laboració entre totes les institucions de Catalunya.

La resposta que se'ns va donar pel Diputat que representava la majoria governamental va ser que la Direcció General, que l'Institut ja en feia de política, que signaven de tant en tant convenis per cedir una instal·lació, que donaven diners per fer alguna instal·lació en alguna ciutat. Nosaltres, el que plantejem és una cosa radicalment diferent, amb una filosofia diferent. El que plantejem és la necessitat que hi hagi una xarxa d'instal·lacions al servei dels joves, i que sigui una xarxa que compti amb la participació i amb la col·laboració de totes les institucions de Catalunya. Aquesta necessitat d'instal·lacions és sentida a moltes ciutats, a moltes comarques de Catalunya. Jo potser citaria únicament el cas de la ciutat de Girona que encara, en el dia d'avui, no té un alberg de joventut, com bé sap, per altra part, el Diputat senyor Casals.

Insistim també, insisteix també aquest Pressupost en la construcció de ludoteques. Nosaltres hem dit —ho tornarem a dir— que aquest tipus d'instal·lacions, arreu d'Europa, arreu del món, són instal·lacions gestionades pels ajuntaments. Ho torno a dir, ho torno a repetir en aquesta Cambra, l'oferta de l'Ajuntament de Barcelona d'intentar introduir racionalitat en la política d'instal·lacions; que l'alberg de joventut que en aquests moments està en mans de l'Ajuntament de Barcelona passés a mans de la Generalitat, i que les ludoteques passessin a mans dels ajuntaments. Aquesta oferta, com sempre, ha trobat la callada per resposta.

Per altra part, jo crec que s'hauria d'insistir en la manca d'atenció que, des de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, es dona als joves no associats, és a dir, bàsicament, totes les inversions, tot el Pressupost de l'Institut Català està dirigit bàsicament als joves associats i a les organitzacions juvenils. És cert que una part important, com és la política d'instal·lacions, pot ser utilitzada pels joves no associats, però és ben cert que això es dona en un nombre molt petit, des del nostre punt de vista. Per altra part, l'Institut Català de Serveis a la Joventut no ha

tingut cap iniciativa, per exemple, en el camp cultural, o en diversos camps, com podria ser la col·laboració i l'ofertament de les seves instal·lacions dels instituts, dels centres d'ensenyament, que creiem que és una cosa que no s'ha propiciat, etcètera.

Però jo no voldria acabar sense explicar quin és el sentit de la nostra proposta, i ho faré llegint —ja ho vaig fer quan hi havia el Director General de Joventut a la Comissió— un article del senyor Jaume Lorés, publicat fa uns dies..., sí, sí, del senyor Jaume Lorés, publicat fa uns dies en un diari barceloní, que sembla que el senyor Lorés és conseller del Conseller de Cultura, forma part del seu Consell Assessor, però jo tinc la impressió que els responsables de la política juvenil del seu Govern no se'ls llegeixen, tan sols. Deia, aleshores, el senyor Lorés, i ho diré en la llengua en què està escrit l'article, que totes les rebel·lions juvenils «habían partido de una jamás desmentida vinculación social a Cataluña, y que la actual rebelión, por pasiva o por activa, suponía desinterés de los jóvenes y un peligro evidente: que esa anchísima zona de ciudadanos pasivos no se integrara cultural y humanamente a la comunidad catalana, y que sufrieran tanto Cataluña como ellos las consecuencias». Decia también que «el país no podía consolarse porque un puñado de jóvenes milita en sus partidos o en organizaciones eclesiales o en la dinámica de los ayuntamientos democráticos; que éstos forman la pequeña minoría de una inmensa mayoría que se va desolidarizando de Cataluña». Y decía también el señor Lorés que «puede llegar un día en que la marginación de la juventud y su falta de implicación en la vida colectiva catalana sea para nuestra sociedad un problema aún mayor que el tópico de la inmigración». Decía que «el problema era mucho más hondo, que si Cataluña no conseguía vincular a la juventud a su marcha perdería un capital humano imprescindible, arrastraría un lastre paralizante y, lo que es peor, no sabría qué respuesta positiva dar a la queja muda de sus hijos, que ni tienen la suficiente confianza en ella para llamar con aldabonazos sonoros a su puerta».

Jo crec que, desgraciadament, la política que es fa des de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, com també, per altra part, des de la Direcció General de la Joventut, no està servint, en aquest sentit, per a res. Jo els demanaria —ja suposo que no donaran el seu suport favorable a aquesta esmena— que, molt seriosament, des d'una òptica nacionalista, des d'una òptica sincerament catalanista, reconsiderin la seva política juvenil.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Casals té la paraula per al torn en contra.

El Sr. CASALS I LEZCANO: Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, els arguments expressats a favor de l'esmena de devolució al Govern del Pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut no poden ser compartits pel nostre Grup parlamentari. Des de l'any 1980, la Generalitat de Catalunya, conscient dels problemes que afecten els joves, està efectuant, en totes les seves actuacions, una política de resolució d'aquests problemes, dins de les seves competències, recursos i disponibilitats, perquè els joves no som un grup tancat i a part, com si fóssim un factor humà extern a la mateixa societat; els joves, a Catalunya i a tot el món, som part de la mateixa societat, i la resolució dels nostres problemes passa per una política global del Govern respectiu, en aquest cas el

Govern de la Generalitat. Un Govern de la Generalitat que jo m'atreveiria a dir que és pioner a l'Estat espanyol a recollir les angoixes, expectatives i anhels dels joves de Catalunya i, a partir d'aquestes, fer la seva política.

Aquestes paraules es tradueixen en fets. Cal llegir el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament, on el Molt Honorable President de la Generalitat parla, en diverses ocasions, en profunditat, oferint solucions als joves de Catalunya. Fets: decret d'aprenentatge, drogues i un llarg etcètera. No podem portar el jove, hi insisteixo, a un departament concret, a un lloc concret i determinat. El jove, pel seu futur, els seus projectes socials i la seva projecció no pot quedar marginat en un lloc on hi hagi un tros d'ensenyament, un de treball, un de protecció de menors, un de governació, un d'agricultura, un d'indústria, etcètera. Aquest plantejament, el dels trossos, té alhora un inconvenient tècnic, que és la distribució de competències ja assignades als diferents Departaments, en virtut de les transferències i en funció de l'especificitat de les seves tasques.

Hi ha un altre tema. L'Institut Català de Serveis a la Joventut, com molt bé ha dit el meu Il·lustre contradictor, està creat per Llei, concretament la Llei 10/1981, que va ser aprovada per unanimitat en aquest Parlament, i en aquesta Llei, aprovada per unanimitat, no encaixen les proposicions del Grup que presenta l'esmena de devolució. A continuació esmentaré les finalitats de la Llei i la seva aplicació pressupostària. La Llei diu: «L'Institut Català de Serveis a la Joventut és un organisme autònom, amb personalitat jurídica pròpia, autonomia administrativa i econòmica i plena capacitat d'obrar per al compliment de les seves finalitats. L'Institut està adscrit al Departament de la Presidència, a través de la Direcció General de la Joventut. Les seves finalitats es poden concretar en tres grans eixos. Primer: la planificació, l'execució de la gestió, l'explotació, la creació i el manteniment dels recursos, instal·lacions, residències, cases juvenils, campaments i centres en general de la Generalitat al servei de la joventut, així com l'establiment de convenis amb institucions per a la creació, la promoció i la coordinació d'aquests serveis per a la joventut; segon: la recerca i l'estudi sobre qüestions de serveis i d'equipaments per a la joventut, i, tercer: la realització d'activitats al servei dels joves programades pel mateix Institut o per la Direcció General, quan les iniciatives de les entitats i de les associacions juvenils són insuficients.»

Faré, a continuació, una breu explicació sobre de quina forma o manera aquests grans eixos es tradueixen en fets i la seva aplicació pressupostària. No esmentaré, per la seva extensió, totes les despeses de personal, assegurances socials, material d'oficina, fotocòpies, telèfons, segells, vestuaris, calefacció, etcètera, de la direcció de l'Institut i dels serveis generals.

Els primer i segon grans eixos que abans he esmentat inclouen totes les instal·lacions de serveis a la joventut que actualment té la Generalitat, o sigui, els tretze albergs, les quatre cases de colònies, els campaments, terrenys d'acampada, ludoteques i altres. És previst de destinar 403,8 milions de pessetes per al manteniment d'aquestes instal·lacions. Aquesta previsió, d'acord amb la despesa feta en altres anys, és la següent: mantenir les 1.610 places dels albergs, les 310 places de les cases de colònies, els edificis, els terrenys que els envolten, les set instal·lacions esportives dels albergs i les cases de colònia, tots els serveis de dutxes, aigua calenta, banys, les quatre pisci-

nes, les instal·lacions preparades per a l'ús dels albergs per part dels disminuïts físics, les cinquanta-cinc sales d'estar, les tres sales d'actes. S'hi inclouen també totes les retribucions del personal en règim laboral, eventual, contractat i divers, així com les assegurances de totes les instal·lacions, carburants, totes les despeses d'alimentació normalitzada, calculades en un 57% d'ocupació de les instal·lacions, i per a les activitats de lleure de l'estiu: vestuari, telèfon, etcètera.

També s'hi inclou el remodelatge de l'alberg Jaume I, del terreny d'acampada de la Riba, de la zona esportiva de Sant Jordi, els porxos de l'alberg d'Empúries, el casal juvenil de Mataró, l'alberg de Matabós, la posada en marxa del terreny d'acampada de Tron, després de les reparacions per la destrossa dels aiguats, i petites obres puntuals als terrenys d'acampada d'Empúries i Jaume I.

També l'equipament de la casa de colònies del Poblenou del Delta i la reposició del mobiliari de les instal·lacions del Masnou i Matabós.

També dins d'aquest primer gran eix hi ha 161 milions destinats a inversions —capítol VI—, que està previst que es concretin de la següent forma: condicionament dels albergs de Saldú, Verge de Montserrat i Figueres i la casa de colònies d'Amposta, reparacions a l'alberg Santa Maria del Mar, de Comarruga; compra i condicionament de la nova seu central de joventut, quart pagament de l'alberg de la Molina, endegament del Servei Comarcal d'Olot, endegament de l'Oficina d'Informació Juvenil al carrer de la Gravina, de Barcelona.

El tercer gran eix, amb 108,9 milions, té com a objectius els següents: primer, promoure la participació dels joves en general, a través dels diferents tipus d'activitats, culturals i artístiques a desenvolupar en el seu temps lliure; segon, desenrotllar el lema general de l'Any Internacional de la Joventut, «participació, desenvolupament i pau», a través de programes específics d'activitats de reconstruccions cíviques i d'integració, i, tercer, contribuir al dinamisme de les entitats com a conseqüència de plans de cooperació conjunta i altres serveis.

En aquest sentit, i resumint, són pressupostats tres tipus d'activitats: de participació oberta, de lleure en període de vacances i de promoció.

Les activitats previstes de participació oberta són: mostra infantil i juvenil d'arts plàstiques, homenatge a Salvador Dalí, certamen de narració i poesia Sant Jordi, 23 d'abril, Concurs d'historieta gràfica, convocatòria de músics joves 1985, cançó 1985, concurs juvenil d'invents.

Les activitats previstes de lleure en període de vacances són: estiu 85, 100 activitats, Nadal 85, quatre punts d'actuació.

Les activitats previstes de promoció són: sales d'art juvenil gratuïtes i no lucratives, tretze a tot Catalunya; exposicions itinerants de joves artistes i, per a l'Any Internacional de la Joventut, un pla de promoció de l'associacionisme juvenil i una gran exposició monogràfica sobre la història de l'associacionisme juvenil en la nostra nació.

No es poden oblidar les publicacions de l'Institut, que l'any 1985 aniran dirigides d'una forma prioritària a la celebració de l'Any Internacional de la Joventut.

Amb referència al tema dels joves no associats, jo voldria esmentar que els joves associats superen en nombre tota l'altra gent, físicament més madura, associada a tot Catalunya.

És per això que és un tema amb el qual no es pot fer catastro-

fisme. A més, també, perquè els joves no associats són de les persones que, en un grau bastant fort, utilitzen més els albergs de la Generalitat de Catalunya.

Quant a l'article del senyor Jaume Lorés, en fi, a mi m'agradaria que tots els Grups parlamentaris, de la mateixa manera com nosaltres ho fem, que llegim tots els articles que parlen de joventut, vinguin d'on vinguin, jo demanaria també al meu Il·lustre contradictor que llegís tots els articles, vinguin d'on vinguin, no només els dels seus militants. (*Remor de veus.*)

És per tot això, senyores i senyors Diputats, que el Pressupost que se'ns presenta de l'Institut Català de Serveis a la Joventut concorda i dona aplicacions pressupostàries a les finalitats de la Llei que al principi de la meua intervenció esmentava.

Davant d'això, anuncio que el meu Grup votarà en contra d'aquesta esmena, i prego al Grup Socialista que reconsideri el seu vot favorable a l'esmena que proposa, fent un Pressupost de l'Institut no concordant amb una Llei que el seu mateix Grup i tots els que formaven el Parlament en la primera legislatura varen aprovar per unanimitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Els Grups que no hi han intervingut volen posicionar-se en relació amb aquest tema? (*Pausa.*) No? Doncs podríem passar ja a la votació.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena presentada pel Grup Socialista, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a la secció 41.00, que té una esmena a la totalitat d'ella, i que correspon a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Té una esmena del Grup Socialista de la Cambra. Per defensar-la dono la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors Diputats, l'esmena de devolució de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials té fonamentalment els mateixos motius que presentàvem aquí en el moment de defensar, també, l'esmena de devolució del Pressupost del 1984. És a dir, una manca de clarificació econòmica, clarificació pressupostària i, alhora, una manca de clarificació dels objectius o dels programes establerts per al 1985.

Quan nosaltres vàrem defensar l'esmena de devolució del 1984, esperàvem que en el torn de rèplica se'ns donessin raons i arguments perquè, amb tota tranquil·litat, aquesta Diputada, el meu Grup, pogués retirar l'esmena del 85, però això no va ser així i hem de tornar a pujar a argumentar sobre les mateixes qüestions.

En la memòria explicativa del 1984 —i perdonin que hi faci referència, perquè té una relació amb el 1985— se'ns deia que una part del crèdit dels Pressupostos del 1984 era per fer cara als compromisos contrets el 1983, i se'ns relacionaven una sèrie de decrets les subvencions dels quals estaven encara pendents de pagar. Donat que del tancament del Pressupost del 84, presentat per vostès en data 30 de setembre i amb els càlculs que vam fer nosaltres d'aquest, es deduïa que un 67% d'aquell Pressupost prorrogat estava ja pagat, estava ja esmerçat, nosaltres preguntàvem amb quins diners es pensava fer cara a

tots aquests compromisos contrets l'any anterior i l'any 84, i demanàvem si era suficient el Pressupost del 84 per poder fer net d'aquests compromisos contrets de l'exercici en curs i de l'anterior. Aquesta qüestió no se'ns va contestar, i ens trobem que en el Pressupost del 85, en la memòria explicativa, se'ns manifesta també que, dels crèdits del Pressupost presentat, també ens diuen que hauran de fer cara a un import estimat de 200 milions de pessetes per al finançament de projectes resolts i notificats en anys anteriors —aquí no especifiquen vostès en quins anys—, els quals estan en fase de construcció.

En definitiva, el que volia dir és que tant en el Pressupost del 84 com el del 85, tenim la intuïció, o quasi la seguretat, que no seran dedicats per a l'annualitat corresponent, sinó que tant l'un com l'altre, en aquest cas, el 85, servirà, part d'aquest Pressupost —i ja s'ha dit, aquest matí, en aquesta tribuna—, per poder pagar i fer cara a compromisos contrets en anys anteriors.

Això ens situa en una situació —perdonin la redundància— difícil, en el moment de poder fer o de voler fer un seguiment i un control del Pressupost que ara estem discutint. Jo voldria que vostès es posessin, d'alguna manera, en el lloc d'un Diputat responsable que intenta de fer una política de seguiment i de control del Govern de la Generalitat, és a dir, del principi dels Pressupostos. Una segona qüestió que volia esmentar era una a què es feia també referència, aquest matí, aquí, parlant d'aquest eix fonamental de la política del Govern, és a dir, del benestar social. Jo crec que aquesta segona legislatura és la legislatura del benestar social, perquè tothom en parla, però em sembla que vostès fan molt de soroll de boixets i poca punta —m'ho deia la meua àvia quan jo aprenia a fer punta de boixets— perquè, en realitat, encara que es parli molt de la política de benestar social, a mi em sembla, jo dedueixo que no hi ha un projecte seriós d'afrontar la política de les desigualtats, d'afrontar la política d'una millora de la qualitat de vida per als ciutadans.

Jo crec que, precisament, l'ICASS és, també, un instrument fonamental per propiciar aquesta política de qualitat de vida en uns sectors de la població que, normalment, penso que malauradament, estan en situació d'inferioritat respecte a l'accés als béns i als serveis de què la majoria de la població ja disposa. Penso que aquest és un sector beneficiari de la política de serveis socials, constituït per col·lectius —vostès ho saben molt bé, aquests dies n'han tingut un clar exemple— que s'agrupen per defensar els seus drets i, a la vegada, també per col·lectius que estan ubicats en sectors o en territoris amb una manca de serveis i d'equipaments i que fa que hagin d'ajuntar-se per demanar, reivindicar allò que, per dret, els correspon.

Jo m'he llegit amb una certa atenció els números, les dades del Pressupost de 1985 i voldria, només, recordar alguna xifra —encara que s'ha dit aquí que no cal comparar amb el 83, penso que és obligat de fer-ho—: el 1984 no hi ha cap augment en relació amb el 1983 pel que fa referència, evidentment, als capítols 44, 48 i 77 —els capítols de subvencions i d'inversions—; no hi ha pràcticament cap augment. Només en el 84 hi ha un augment de la partida de l'article 48 que fa referència a les ajudes a famílies que, evidentment, augmenta, però augmenta, i està clarament explicat, perquè correspon a les ajudes a vells i a malalts, i aquest va ser un augment per a tot l'Estat espanyol; com a conseqüència, és una partida

l'augment de la qual es transfereix directament de Madrid. Va passar de 8.000 pessetes a 10.000 pessetes.

El 1985, l'augment del Pressupost quant al capítol IV i el capítol VII és aproximadament d'un 8% —inclosa, vull dir, l'esmena dels 125 milions, de la qual aquest matí es feia referència per a manteniment de centres i serveis de minusvàlids—; la conclusió que en podem treure és que aquest percentatge no supera, evidentment, l'augment del cost de la vida entre el 83 o el 85, és a dir, que el Pressupost de l'ICASS ha quedat pràcticament paralitzat o congelat des de l'any 1983 pel que fa referència al capítol IV i el capítol VII, que són aquells capítols que han d'anar directament orientats a fer una millora en la política de benestar social per a aquests determinats grups de població a què feia referència.

Un altre argument que motiva la retirada, l'esmena de devolució de l'ICASS, era el tema dels programes —espero que se'm digui que desvio l'objectiu; l'altre dia se'm va dir, quan vaig defensar també aquesta esmena—, perquè la programació és fonamental dintre un programa d'un Pressupost, evidentment.

Nosaltres creiem que, el 1985, almenys, hi hauria una mínima programació —no dic una màxima, però sí una mínima—, conseqüència de la presentació del Mapa de Serveis Socials, de l'elaboració i de la posterior presentació —Mapa que encara no saben si vincula o no vincula el Consell Executiu, i que esperem que en un termini no massa llarg, i si pot ser en el debat d'aquest Pressupost, se'ns digui.

Aquesta Diputada no entén com vostès pensen fer una política de benestar social sense programes. També s'ha anat repetint aquest argument des d'aquest matí. Parlar de benestar social en un moment de crisi com l'actual, en un moment —ja ho deia l'altre dia— en què l'atur, la droga i la delinqüència generen greus problemes en la població; parlar de benestar social i no esmerçar, i no planificar, i no establir uns programes i uns Pressupostos, com a conseqüència, adequats per començar a fer cara a aquestes conseqüències, em sembla que és parlar en fals.

Crec que calen, com a conseqüència, un tipus de política i un tipus d'actuacions que ajudin que, entre uns i altres sectors de la població, entre els més necessitats i els que no estan necessitats hi hagi menys diferències i hi hagi, a la vegada, més possibilitats per poder tenir accés a aquests béns i a aquests serveis que la majoria de ciutadans amb una situació mitjana tenen.

Nosaltres preguntem on tenen vostès establertes les prioritats. M'agradaria rellegir un full, només, de la fitxa de programa. Diu: «Òrgan 42.00/2. Sanitat i Seguretat Social, Serveis Socials per a disminuïts». Parlo de disminuïts perquè n'estem parlant bastant aquests dies i em sembla que la referència és molt clara.

Diuen: «Subprograma: centres i serveis propis. Manteniment: centres de diagnòstic i de rehabilitació. Ajudes: individuals, periòdiques, a disminuïts. Individuals per a rehabilitació, subvenció per a manteniment i inversions de centres rehabilitadors i assistencials.» Això és el subprograma. Aleshores, jo els pregunto: aquest programa o subprograma, quines modalitats tindrà? Què farà per als tallers? Què farà pels espais? Què farà per a les residències? Què farà per als profunds? No ho diuen. Quins col·lectius atindrà? Els físics, els psíquics, els sensorials? No ho diu. A quines zones territorials anirà dirigit?

No ho diu. Això és el programa que ens presenten vostès perquè els Diputats del Parlament puguem fer un seguiment i exercir el dret a tenir un control de la política pressupostària.

És per aquest motiu que reclamem nosaltres una programació, perquè creiem —també s'ha dit aquí— que no es pot emfasitzar sobre el benestar social si no es concreta i si no es diu on es vol anar. I amb això no venim aquí a fer una defensa del nostre programa —no voldria que se'ns digués això—, sinó que venim a fer una defensa del programa de vostès i del que vostès s'han compromès a fer i a realitzar durant aquests cinc anys de Govern en la Generalitat. Vostès han creat unes expectatives, ens han fet unes promeses parlamentàries i vostès no ho han complert.

Per què reclamem, doncs, aquesta programació? Perquè creiem que és necessari poder fer cara a aquesta primera línia assistencial de la qual parlava el Conseller aquesta tarda, fent referència a la sanitat; una primera línia assistencial amb la política de serveis socials, amb la política d'atenció primària, que vostès l'estableixen com a primera línia en el resum, en les conclusions del seu Mapa de Serveis Socials, és a dir, una política de prevenció del risc social, molt especialment amb un programa d'atenció a la infància i a la joventut, i on el Pressupost estableixi les diferents maneres de coordinació dels recursos.

Nosaltres tornem a preguntar què pensen fer vostès per intentar superar la duplicitat de xarxes de serveis socials? Tornem a preguntar quan establiran uns indicadors de costos que ens permetin de tenir, com a mínim, un control de com es gasta el diner públic? Quan es pensen posar en marxa les mesures necessàries per al control de la qualitat, tant del servei públic com del privat?

És per aquestes raons, senyores i senyors Diputats, és per aquestes raons, senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, que nosaltres tornem a presentar aquesta esmena de devolució de l'ICASS, per una manca de clarificació econòmica i, alhora, també, per una manca de planificació i com a conseqüència d'objectius de programa per al 1985.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? El doctor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, per molt que jo vulgui atendre la senyora Bareny, per qui tothom sap que tinc..., bé, una certa debilitat... Bé, que no s'entengui malament, una gran simpatia per la seva abnegada i eficaç labor assistencial, em sembla que poca cosa més podré dir del que he dit en el debat de les esmenes a la totalitat, socialista i comunista, per Sanitat. I això ha estat perquè el fil conductor de la meua intervenció —vostè ho sap— ha estat sobre la base de l'examen de les esmenes parcials, comunistes i socialistes, entre les quals hi havia les de l'Institut Català de la Salut i hi havia la de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Voldria, abans de començar això, fer dues observacions. La primera és que, com els senyors i les senyores Diputades saben, l'ICASS fou creat arran de la publicació oficial de la Llei d'Administració Institucional de la Sanitat i dels Serveis Socials. Aleshores, en aquesta Cambra, per dues vegades he sentit anomenar la Llei de l'ICS i la Llei de l'ICASS, i em sembla que no és això, que s'havia de dir, sinó que és molt més que això, aquesta Llei, perquè és un intent decidit d'integrar la sanitat ca-

talana amb criteris de descentralització, de desconcentració i d'eficàcia.

Aquesta és la primera cosa que volia constatar. I en vull constatar una altra, que és la següent: haig d'esmenar un error que abans he fet en parlar de l'esmena a la totalitat del Grup Socialista. Recordaran vostès que jo he parlat del canvi d'un Servei, del 22 al 24, de la Secció 32 de l'Institut Català de la Salut, i jo no entenia com es podia passar, en la concepció de vostès, com es podia passar d'una institució pública a una institució privada. El fet que això ja em semblava molt estrany, i el fet de sentir una certa desaprovació en la Cambra quan jo ho he dit, ha fet que després mirés els meus documents i, efectivament, jo tenia un error: no es tractava d'un pas del 22 al 24, sinó que es tractava del pas del 24 al 22; vol dir que era completament al revés, molt coherent amb la seva manera de pensar. I aquesta cosa jo la vull deixar explicitada perquè em sembla que és de justícia fer-ho. De tota manera, continuo pensant que el canvi que es proposava en l'assistència sanitària de les pròtesis i vehicles per a invàlids, que són invàlids no permanents, evidentment, de passar-ho a domicili a passar-ho a mitjans propis, això encara continua essent una cosa que no he acabat d'entendre. Dit això voldria breument expressar el sentit polític del Pressupost de l'ICASS. I em sembla que una manera clara i una manera didàctica —després els donaré algunes dades, també— de fer-ho és a través de la filosofia de les esmenes que CiU va presentar en Comissió, que foren aprovades, que aquí no es debateran, que a la Cambra no s'han de debatre perquè ja foren aprovades, però que sí que expressen una voluntat política del Govern de Catalunya i de l'Institut Català de l'Assistència i dels Serveis Socials. Perquè del que es tractava era d'aconseguir un major increment en les transferències corrents per a entitats sense finalitat de lucre, per a ajudes a manteniments, a llars d'infants, centres socio-educatius, persones i grups marginals, vells, disminuïts i serveis socials de base amb un total, amb un increment de 20 milions de pessetes. Fixin-se que aquí no es tracta del canvi d'un concepte a un altre, sinó que es tracta, efectivament, d'un increment d'una despesa.

Als senyors i senyores Diputades els sonarà aquest concepte que ara acabo de dir, perquè és el que, amb les esmenes que he defensat abans, també he esmentat i en el qual, efectivament, simplement hi havia un canvi de concepte. D'on ens surten aquests necessaris ingressos per tenir aquestes despeses? Ha costat de fer-ho, evidentment, no és fàcil reduir, no s'han tret d'això que vostès sempre diuen, estudis i dictàmens, no, perquè calen i no ho hem pogut fer; tampoc no s'han tret de publicacions, perquè calen; tampoc no s'ha tret de personal, perquè més aviat és escàs. Bé, s'ha tret —i els que han llegit l'esmena ja ho saben— del vestuari del personal funcional i laboral —i això és això, i això és el que diu l'esmena—, i s'ha tret també d'una part de concerts, però no de concerts d'assistència sanitària o d'assistència social, sinó de concerts amb entitats, amb empreses de serveis —és a dir, llegiu «neteja».

Un altre aspecte que les esmenes de CiU reflecteixen, i que concorda perfectament amb la filosofia política del Departament, és propiciar l'increment de l'estat d'ingressos a transferències corrents de la Generalitat per finançar despeses de funcionament, en un total de 104 milions, d'una banda, i 1.231.000 pessetes, d'una altra. D'on han vingut aquestes partides, també? De conceptes repartits entre diferents serveis,

d'una manera molt acurada, d'una manera difícil de fer i de l'única manera que ha estat possible. Això ha significat l'augment de 405 milions de pessetes: 125 milions han estat destinats a sanitat i 280 milions han estat destinats a ensenyaments especials.

Tot això s'ha fet, en certa manera, per compensar això que deia la senyora Barenys, aquests compromisos que tenim contrets i que no són uns compromisos ocults, sinó que són uns compromisos que hi ha als Pressupostos i que són a la vista de tothom. Voldria dir, en relació amb el que ha dit la senyora Barenys de la programació, del nostre programa, de la nostra planificació, tres coses: primera, que en el Parlament tenim ja, a punt de presentar, la Llei d'Assistència als Drogaaddictes, la Llei de Serveis Socials —que ja la Legislatura passada havíem començat a treballar— i el Pla d'Acció Social. Jo em penso que, a través d'aquestes Lleis, això marcarà també, i donarà coneixement ampli a tots els senyors Diputats i Diputades de la política d'aquest Departament. Quant a les subvencions, que no són inversions, sinó que són, estrictament, subvencions a disminuïts, el procés des de 1981 al 85 és el següent, senyora Barenys: 1981, 525 milions; 1982, 872 milions; 1983, 1.168 milions; 1984, 1.285 milions, i 1985, 1.413 milions, en una estimació, més o menys aproximada, que jo he pogut recollir ara. Evidentment que nosaltres estem d'acord amb el que ha dit la senyora Barenys de potenciar els serveis socials de base, i això es veurà en les lleis que nosaltres presentem aquí, sobretot en la Llei d'Assistència a Drogaaddictes i en el Pla de l'Acció Social. Per acabar hauria de repetir aquí el que he manifestat abans. No es pot fer un increment de les despeses sense fer-ho en els ingressos com passa a les esmenes del PSUC, que volen augmentar 380 milions; això fa molt bonic, està molt bé, però això...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, perdoni, senyor Diputat, li prego que no compliqui la situació fent al·lusions, eh? (*Fortes rialles.*)

El Sr. COLOMINES: Ah, molt bé, moltes gràcies. Bé, no he dit res (*Rialles.*) I, amb l'esmena socialista —això sí que ho puc dir— (*riales*), en realitat el que ens diferencia continua essent el mateix que he dit abans, no és el contingut, l'aportació, el fet que nosaltres destinem uns diners, sinó com ho farem i de quina manera i a través de qui ho farem. Això no es presenta amb tanta virulència com en la Sanitat, això és evident, que no s'hi presenta, per una raó: perquè tothom sap que els serveis socials, sense les entitats sense afany de lucre i sense els municipis, serien molt difícil de dur a terme. I és en aquest sentit que nosaltres estem disposats a col·laborar amb tot això, i és això el que reflecteix el conjunt del nostre Pressupost. És per tot això que a mi em sembla que l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Socialista a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials no aportaria res de nou, sinó que el que faria seria, en el cas que l'acceptéssim, interrompre aquesta feina que estem fent, i és en aquest sentit que nosaltres proposarem votar en contra i ho demanem així a tota la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Els Grups que no han intervingut volen mostrar la seva posició?

(*El Sr. Espasa demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, però no per al·lusions, eh! (*ri-*

alles.) L'Honorable doctor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): No, senyor President, estava decidit abans de la seva brillant intervenció que ens posicionariem sobre aquesta esmena i el torn en contra que ha fet el senyor Colomines. Ens volíem posicionar tot explicant que per una qüestió purament de mètode, segurament, tot i coincidint amb els arguments que ha expressat la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, nosaltres, tant en el Pressupost del 84 com en el del 85 hem fet esmenes de totalitat al Departament que, òbviament, per alguns dels motius que he explicat incloïen les entitats autònomes de la Seguretat Social, però no hem volgut fer —perquè és una qüestió purament de mètode— esmenes directament als organismes autònoms de la Seguretat Social: ICS —Institut Català de la Salut— o Institut Català de l'Assistència i dels Serveis Socials. Això no treu, però, que, aprofitant aquest torn de posicionament, nosaltres vulguem subratllar la plena coincidència amb els arguments, i potser en algun cas abundar en aquests arguments de la Diputada Rosa Barenys. És evident —nosaltres hem arribat a les mateixes constatacions que ella feia— la congelació del Pressupost per l'ICASS, sobretot és evident i és palesa —i després m'hi referiré amb més extensió— la manca de planificació, de programació, en aquest Departament, en aquesta entitat gestora de la Seguretat Social. I per dir això, i per dir-ho amb paraules i amb arguments objectivables, no amb meres frases, com em sembla que ha fet el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, tornaré al tema, al qual vostè no ha contestat, de l'esmena a la totalitat, de la participació de les forces socials.

Senyor Colomines, aquí no es tracta de fer bells discursos, sinó que es tracta de complir les Lleis, els Decrets i els Reglaments. Vostè ensenyi'm el que vulgui: els Pressupostos del 85 van entrar l'octubre a aquesta Cambra, el 30 d'octubre, i vostè de les dates de què parlava eren del desembre, del desembre, senyor Colomines. No faci, no porti confusió a la Cambra. I no passar aquests Pressupostos per les forces socials implica —ho repeteixo amb tot l'èmfasi i rotunditat que calgui— un menyspreu per a la concertació social, un menyspreu per als agents socials —treballadors i empresaris—, que poden i tenen molt a dir en la qüestió de la salut, finançada per la Seguretat Social, i dels serveis socials finançats per la Seguretat Social. I vostès això que ho han de fer, no ho fan, no ho han fet, voluntàriament. Vostè ha dit que hi havia la voluntat política; aquesta voluntat política no s'ha expressat de cap manera perquè el fet que una part, la patronal, hagués impugnat una part d'una acta del Consell General de l'ICS no va impedir que el senyor Conseller aprovés el Decret, perdó, l'Ordre, del Reglament. Si era bo per aprovar el Reglament del Consell de l'ICS, també era bo per aprovar l'avantprojecte de Pressupost. O sigui que vostès fan una doble política, per aprovar el Reglament és vàlid, encara que hi hagi pendent un contenciós, i vénen aquí i ens diuen: «Oh!, com que hi ha pendent un contenciós, per això no hem presentat els Pressupostos a les forces socials». Fals absolutament. Doble llenguatge, doble política. Quan es tracta de les organitzacions socials, marginació; quan es tracta de la política del Govern, aleshores es pot fer un Decret. És clar, si no hi ha participació social, ¿què ens poden venir a dir vostès sobre els seus objectius de benestar social, la seva voluntat de benestar social? Quan tenen ocasió de fer-ho, de portar-ho a la pràctica —i no només ocasió, obligació—,

vostès eludeixen i burlen aquesta obligació legal que tenen de presentar els avantprojectes de Pressupostos. Però encara més en el terreny de la planificació.

Abans he fet una pregunta al senyor Conseller, que no m'ha contestat, i la repetiré. Li he preguntat quin és el mapa sanitari que vostè considera vigent. Si vostè no vol contestar, ja li contestaré jo. L'únic mapa sanitari vigent avui, a Catalunya, és el que es va aprovar el febrer del 80. I vostè ho sap perfectament. I m'agradaria molt saber sobre quina base vostè signa les autoritzacions o negatives d'ampliacions i modificacions de centres sanitaris. Això és fer programació: tenir el coratge d'aprovar una proposta de regionalització, en aquest cas sanitària.

I amb el mapa de serveis socials, què passa? Que és un estudi, però no hi ha hagut el coratge de fer-ne, o bé una aprovació parlamentària, o bé una aprovació reglamentària partint d'un instrument legal del qual partir. Perquè, en termes de política administrativa, senyor Colomines, no s'hi val parlar d'estudis. El mapa de serveis socials és una eina legal o no, en mans del Consell Executiu? Si ho és hi ha d'haver un decret que sancioni la seva efectivitat i si no hi és és un mer estudi, és un fer volar coloms que no serveix per a res. L'únic decret que declara l'efectivitat d'un mapa sanitari —no dic en cap cas el millor, ja sap que no vaig per aquí, senyor Conseller, sap perfectament que no vaig per aquí i espero que per aquí no em contesti—, però l'únic decret que assenyala la virtualitat administrativa efectiva d'un projecte de programació i regionalització és el mapa sanitari del 80, i vostè no ha fet ni per al sanitari, ni per al de serveis socials ha tingut el coratge de fer aquesta cosa, perquè, és clar, no és un problema de coratge, és un problema d'opció política, de l'opció política per a la programació, per a la planificació i quan s'ha de programar i s'ha de planificar s'ha d'explicitar ben bé què es programa, què es planifica, a favor de qui. És molt més fàcil anar donant subvencions a qui es vulgui, a qui es porti més bé, a qui es porti més malament, o encara més fàcil, encara més fàcil —i alguns que ens estan escoltant, bé directament, altres indirectament, a través dels mitjans radiofònics, potser, o a través de la lectura del *Diari de sessions* saben fins a quin punt és fàcil prometre i, encara més fàcil, no complir les promeses. Estic parlant, com vostès saben perfectament, dels disminuïts psíquics. Fins a quin punt és fàcil fer promeses i després costa mantenir-les i s'han de fer equilibris mil per mantenir la dignitat, per mantenir la cara, com es diu moltes vegades, davant de promeses no complertes. És clar, tot això amb programació, amb planificació no passaria, no caldria fer promeses pre-electorals que post-electoralment no es compleixen, perquè hi haurien uns compromisos, una programació, una planificació inexistent en sanitat i en serveis socials. I em remeto als possibles decrets o lleis de fer entrar en vigor propostes concretes de programació i planificació en matèria de benestar social, sigui serveis socials, sigui sanitat.

I perquè vegin fins a quin punt tot això que diu vostè, senyor Colomines, de la gran integració de la sanitat catalana i dels serveis socials catalans, amb la llei de l'ICS, de l'ICASS, vostè sap perfectament que això no és cert, vostè sap perfectament que això no és cert. Vostè sap quina va ser la posició del Grup del PSUC en el debat de la Llei i vostè sap quin és el reflex pressupostari amb una separació absoluta, amb el que se'n diu una entitat gestora de la Seguretat Social que té absolutament dos

elements diferenciats: un, diner fiscal procedent de la Generalitat, un altre, diner de la Seguretat Social. Però és que el seu garbuix arriba a tal extrem que en els reglaments de funcionament de l'ICS i de l'ICASS vostès han aconseguit el que en podríem dir la quadratura del cercle. Resulta que aquests dos instituts que tenen una part de Seguretat Social —en el cas de l'ICS, majoritàriament Seguretat Social, minoritàriament diner fiscal de l'Estat o de la Generalitat, i en el cas de l'ICASS al revés—, vostès han aconseguit que el reglament que doten en el funcionament de l'ICS el Consell General, és a dir, sindicats de treballadors i empresaris, als quals no han deixat veure ni el del 84, ni el del 85, poden opinar sobre el conjunt del Pressupost de l'ICS, és a dir, sobre diner fiscal —«craso error», que diria un castellà— i sobre el diner de la cotització social i, en canvi, en el de l'ICASS, no se sap per quin mecanisme, resulta que no, que allà el Consell Superior de vigilància de l'ICASS, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, només pot opinar i hauria de fer l'avantprojecte per la part de despesa, de Seguretat Social d'aquest mateix institut, *Diari Oficial de la Generalitat*, no recordo el número. Decret per decret poden veure com en un cas s'aplica una mesura i en un cas l'altra. Totes dues, una encertada, l'altra equivocada. Les raons per què s'ha fet en un cantó d'una manera i en un altre d'una altra no les sé, però, en tot cas, demostra fins a quin punt la paraula integració està tan lluny de la realitat del que són aquests instituts, del que és la voluntat de programació i de planificació en un sentit públic i, sobretot, del que és la voluntat de permetre la participació, en un primer nivell, de les forces socials i, en un segon nivell, d'aquest mateix Parlament en la discussió d'aquests Pressupostos.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup vol prendre posició respecte a això? No? Bé, doncs, aleshores podem passar ja a la votació.

Els qui siguin favorables a l'esmena defensada per la senyora Barenys, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions.

Passem ara, finalment, a la darrera de les esmenes de secció, que són dues esmenes corresponents a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i aquí hauria de fer un advertiment: el *Butlletí Oficial* té equivocat l'ordre perquè, com vostès podran comprovar pel número de registre, primer és l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per tant, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó per a defensar-la.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, una qüestió prèvia, si em permet, senyor President, per descomplicar les coses.

El Sr. PRESIDENT: Com vulgui.

El Sr. RIBÓ: Crec que abans en aquesta tribuna s'ha dit que existeix una animadversió entre el senyor Culler i jo mateix i que ve de lluny... Voldria que constés en acta que no sols no existeix cap animadversió, sinó que existeix una sincera amistat —si més no, aquest és el meu sentiment— i que de vegades l'apassionament que hi podem posar, en els arguments, o que jo hi puc posar no té res a veure amb aquesta sincera amistat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé...

El Sr. RIBÓ: En segon lloc, voldria dir que, donada l'hora

que és i essent la darrera esmena a la totalitat i malgrat que estic quasi segur que demà algun òrgan d'informació titularà «El Conseller Cullell presenta un Pressupost de lluita contra la crisi», en un d'aquests temes, anem a veure una qüestió que és l'última, *last but not least*, que és la de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Nosaltres diríem que som els primers a creure en la necessitat d'una televisió catalana. Podríem entrar a debatre el model de televisió catalana respecte a possibilitats que s'han deixat de banda a l'hora de muntar el que anomenem TV3 i la xarxa d'emissores de ràdio, però creiem que avui hi ha una manca de transparència i una manca de política pròpia, pel que fa a aquests mitjans de comunicació, que va acompanyada, i d'aquí l'esmena, d'uns indicis de desordre que podrien comportar també malversació. Aquesta esmena té una vessant de demanda d'informació i una vessant de crítica a les dades pressupostàries que tenim damunt de la taula. I no som els únics que tenim aquests dubtes, de la transparència i la manca d'informació; altres Grups, fins i tot el Grup que junt amb Convergència i Unió participa en el Govern, Esquerra Republicana de Catalunya, té una esmena, la número 136 a Comissió, la número 92 ara, que demana informació sobre 3.770 milions de pessetes. Jo no em puc estar d'explicar una anècdota que succeïa en Comissió quan es va dir aquesta esmena, que davant de la demanda d'Esquerra Republicana d'informació sobre aquesta partida important de 3.770 milions de pessetes el Portaveu del Grup majoritari va dir: «Comprenc perfectament que els d'Esquerra Republicana, que no són presents a la Corporació Catalana, no tinguin la informació, no s'amoïnin, ja els la donarem avui, o més tard ja els la donarem». Dos errors: el primer, el que cometia molt sovint, no tenim ara la informació, perquè, és clar, entre les coses hi havia hagut un treball ingent d'un sol ponent per tot el Dictamen de Comissió, però, segon error, no recordar-se, mal que els pesi —en el seu moment, mal que els pesés— que Esquerra Republicana també està present a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Nosaltres ens trobem amb un Pressupost que aparentment és de 8.288 milions, i així a vegades es presenta al públic amagant una miqueta que hi ha 799 milions més de despeses financeres. O sigui, parlem d'un Pressupost de 9.000 i escaig milions de pessetes. Quan és l'hora de debatre aquesta qüestió a la Corporació el representant del PSUC que també, mal que li pesi o bé que li estigui, està present en la Corporació es va abstenir per les mateixes motivacions que nosaltres avui exposarem aquesta demanda d'informació i aquesta crítica a l'exercici pressupostari.

En primer lloc, ens trobem amb una televisió que té uns percentatges de programació que a nosaltres ens semblen desequilibrats. Fixin-se, vostès, davant de divuit hores de producció pròpia, dramàtics, concursos, etcètera, s'hi pot afegir set hores d'informatius, hi ha 116 hores de producció aliena i tres hores de retransmissió.

En segon lloc, ens trobem amb una sèrie de qüestions, que podrien ser les informatives, que ens semblen força estranyes. Es preveu que per a l'any 85 hi hagi uns ingressos per publicitat de 3.700 i escaig milions de pessetes. L'any 84 eren de 1.429. Per què aquest augment de més del doble? És que farciran totes les produccions de publicitat? És que tenen ja una corrua d'agències demanant espais per anunciar-se? A Catalunya

Ràdio, per exemple, es pretén saltar de 9 milions, el 84, a 110, el 85. Aleshores, nosaltres demanem als Diputats de Convergència i Unió el motiu d'aquest salt.

Es preveu d'una manera bastant estranya un augment de venda de producció pròpia. I volem recordar aquí que l'any 84 es preveia vendre 78 milions, i sembla que només s'han assolit 25 milions. Per tant, caldria ser més curós. I en el mateix to de demanda d'informació voldríem saber com és possible que aquest òrgan no tingui pràcticament relació amb els Departaments corresponents de la Generalitat? Per exemple, es parla ara, es fa un programa que es diu «Aula visual», que tracta de temes d'ensenyament, senyor Guitart, i que té poquíssima relació amb Departaments o Seccions de Departaments com tota la qüestió de vídeo i que porta una producció pròpia. O es parla de dramàtics i l'altre dia hi va haver una pregunta —i lamento molt que una altra vegada el senyor Rigol no sigui present quan es parla d'un tema que també afecta cultura, com és la televisió—, es parla de política teatral i de subvencions més o menys objectives —ho vam començar a esclarir l'altre dia— a produccions teatrals —i subvencions elevadíssimes, que porten pèrdues elevadíssimes, com va reconèixer el mateix Conseller, de 44 milions de pessetes en una sola producció, de pèrdues—, i, en canvi, no hi ha relació amb la producció d'espais dramàtics pel que fa a televisió catalana.

I la crítica —tot això com a informació que esperem que ens serà donada amb abast—, i la crítica toca una sèrie de qüestions que ja són d'apunts pressupostaris. El tema —que també planteja, entre altres dues, Esquerra Republicana en la seva esmena— de la plantilla total a la Corporació: més de 800 treballadors a Televisió, 548 de plantilla, 110 col·laboradors, on resulta que tret dels informatius la gran majoria de produccions pròpies són fetes per col·laboradors, i estalvio llegir-los la llista de programes que són els de major audiència, que són en majoria, repeteixo, realitzats per col·laboradors. Política estranya, que una plantilla tan extensa pròpia tingui una partida per col·laboradors i, que en comptes de descansar tot el pes majoritari de la producció en els de la plantilla pròpia, es va a la recerca d'aquests col·laboradors que quant a ràdio de vegades responen a criteris i fitxatge comercial per increment d'audiències, se'ns podria dir.

Però en la plantilla trobem uns sous força estranys, arbitraris i amb uns volums que sobten, sous que de vegades van lligats a contractacions de parentiu —el Director d'un programa té el seu fill treballant en el mateix programa, i altres tipus de relació de parentiu que també m'estalvio citar per manca de temps i, també, perquè no vull entrar en determinades qüestions.

Però escales absurdes de sous, que van des de 475.000 pessetes a un director a 300.000 l'altre; programes que també, per informacions que es donen en la Corporació sobre l'audiència, de vegades no tenen relació amb aquestes estranyes escales de sous. Quins són els criteris, en aquests sous? Els de mercat? Els d'audiència no ho són, ho repeteixo, perquè es poden portar en paral·lel i no hi responen. És purament un problema de desordre o una expectativa de vendre produccions pròpies que no es va produir en el 84?

Xifres, altres xifres que semblen exagerades: estudis i dictàmens, 137 milions de pessetes, 75 dels quals per a TV3— bé, també voldríem saber en quina línia, en quina direcció—, 55 a la Corporació. Per què no fem un sol concepte d'estudis i dictà-

mens, que podria ser, a més, objecte de major control —encara que sembli un eufemisme, perquè nosaltres plantegem major control quan s'estan votant els Pressupostos per escapar d'aquest control. Relacions públiques i publicitat.

Relacions públiques i publicitat del mateix mitjà: 88 milions —la número 703, senyor Subirà, si vol anar més ràpid a trobar-ho. Bé, l'any 84 eren 17 milions. L'any 84 és l'any de llançament del mitjà. Semblaria que si l'any de llançament feien falta 17 milions, com és que l'any següent fa falta més de quatre vegades en relacions públiques. Moltes relacions públiques faran aquests mitjans, l'any 85. Dietes de locomoció, trasllat del personal propi: 174 milions a TV3, 19 a Catalunya Ràdio.

Per a nosaltres tot això són temes preocupants, com deia al principi, que apunten —si no és que la informació que se'n doni ara ho deixi aclarit— a un desordre, a una manca de política pròpia, a una confiança irresponsable a assolir uns nivells de venda i de publicitat que fins ara no té pas objectivitat per calcular-ho, i, en definitiva, són els motius que ens porten a defensar aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'altra esmena és presentada pel Grup Popular, i, per tant, invito el seu representant, l'Illustre senyor Garriga, a prendre la paraula per defensar-la.

El Sr. GARRIGA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo no els vull fatigar amb xifres, ja que l'Illustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula n'ha dit i a bastament; tampoc parlaré jo de malversació, potser sí que d'alegria, ja que, com s'ha dit abans, l'any 84 es van gastar molts diners en relacions públiques, fins i tot més dels que eren pressupostats.

La raó de la nostra esmena a la totalitat a la partida de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió revesteix diversos aspectes que jo voldria sotmetre a la seva consideració.

El primer d'ells té com a base, ja no solament l'enorme xifra propera dels 9.000 milions de pessetes en el segon any de funcionament, sinó la manca d'informació puntual que ha acompanyat totes aquestes partides. Per a nosaltres ha estat un Pressupost molt mancat de suport documental: ha estat realment pobra la informació rebuda pels Diputats d'aquesta Cambra.

Jo penso, però, que avui també hem de tenir en consideració un aspecte que ha estat important, que ha estat el de la legalització de TV3. Jo crec que aquest aspecte ens hauria de fer reflexionar sobre la repercussió que pot tenir en els Pressupostos, de cara a l'abaratiment en les compres i adquisicions de materials que faran falta per a les noves instal·lacions de Sant Joan Despí, i, al mateix temps, per l'abaratiment també en la xarxa.

Ara hi ha un altre tema, el segon, que jo trobo i penso que és important, que és el dilema entre una televisió pública i una televisió privada, que de vegades s'ha esmentat en aquesta Cambra.

Jo no vull entrar en aquesta polèmica, però el que sí que jo voldria és que una televisió pública fos realment una televisió pública. No fos una televisió «institucional», entre cometes; fos una televisió al servei de tot el poble de Catalunya i una televisió realment plural, i una televisió de la qual aquesta Cambra pogués tenir informació puntual, sobretot perquè el Consell Executiu aporta una substancial contribució de l'erari públic a aquesta Corporació.

Com que aquesta aportació, que no és petita, l'ha de votar

aquest Ple, jo penso que és aquesta Cambra la que ha de rebre els detalls i la informació quan els Diputats demanen, no solament a través de la Comissió a què s'ha de traslladar o vehicular la informació. A nosaltres ens interessa saber a bastament el detall de les xifres que s'han presentat dins del Pressupost, el detall de programació i d'altres temes tan importants per a tots nosaltres.

Per acabar, només voldria recordar les paraules del President del nostre Grup, el senyor Bueno, reproduïdes en el *Diari de Sessions* número 6, quan deia —entre cometes—: «Ens preocupen els contractes milionaris», referint-se a televisió, «la contractació de personal que després és infrautilitzat i molts altres aspectes en què es prescindeix de criteris de rendibilitat.» Fi de cometes. Jo hi afegiria que també es vol defugir de la transparència informativa que aquesta Cambra es mereix.

En resum, i per acabar, senyores i senyors Diputats, nosaltres creiem que és necessària una reestructuració econòmica i una racionalització del funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Segon, com he dit, que sigui una televisió realment pública i al servei..., que reflecteixi tots els ciutadans.

Tercer punt, que s'entri en l'estudi d'unes plantilles normalitzades i adequades, perquè tampoc no és lògic que en un any, 84 al 85, s'hagi augmentat en 102 el nombre de persones en nòmina a la televisió catalana.

I a l'últim —i ho torno a repetir i a pregar— que hi hagi transparència en la informació parlamentària, sobretot a causa de les subvencions que està rebent aquest ens.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, breument, per a un torn en contra perquè estem ja molt al final de la jornada, que ha estat llarga i densa.

A mi m'agradaria, en primer lloc, remarcar a l'Illustre Diputat del Grup comunista que ha defensat l'esmena a la totalitat d'aquesta secció pressupostària —o recordar-li, millor dit— que quan aquest matí algú parlava d'hipercriticisme volia dir això, precisament, això que s'ha fet (*remor de veus*)... És a dir, no es pot... —algú— dir que tot està malament. No es pot agafar TV3, o per TV3 també la Corporació i la ràdio, etcètera, i dir que el model és equivocador, que la programació és desequilibrada, que les despeses són excessives, que la plantilla, doncs, no sé què..., que hi ha malversació... No pot ser que tot estigui tan malament, i com que la gent ho intueix, això, que no tot pot estar tan malament, llavors la crítica perd valor.

Evidentment, si la crítica fos més orientada, més dirigida cap a les coses que realment són criticables —que n'hi deu haver, que n'hi deu haver— tindria molta més eficàcia que no pas aquesta desqualificació global.

Per exemple, a títol d'exemple. Vostè diu: «Com pot ser que es pressupostin per a l'any 85 3.700 milions de pessetes de publicitat i, en canvi, en l'any 84 molts menys?». Doncs, miri, per una raó molt senzilla, que qualsevol persona que conegui els mitjans de comunicació i les pràctiques de les agències que contracten la publicitat ho entén de seguida: les agències contracten les campanyes en un determinat moment de la temporada de l'any i ho contracten per a l'any. Llavors, si un mitjà comença a funcionar i comença a funcionar, diguem-ne, amb

una certa intensitat quan l'any està entrat, clarament entrat, llavors el que passa simplement és que no es modifiquen les campanyes publicitàries. I aquesta és simplement l'explicació per la qual aquest any, l'any 85, que estem discutint ara, és perfectament raonable que es pugui assolir la xifra de publicitat que està pressupostada, i, en canvi, que sigui al mateix temps molt més alta que el que era el Pressupost de publicitat o la quantitat realment assolida per publicitat en l'any 1984.

De tota manera, siguem conscients que es tracta d'un Pressupost, i que tant ens podem equivocar perquè hi hagi menys publicitat, com també ens podem equivocar perquè n'hi hagi més, i l'únic que ho dirà serà el temps, si és d'una manera o d'una altra.

Jo, evidentment, no entraré ara a discutir el tema de les..., vaja, això que vostè ha dit de «malversacions». Em sembla que és un tema d'un altre lloc, d'un altre fòrum, si realment hi ha la possibilitat de demostrar-ho. Aquestes coses quan es diuen es demostren, les malversacions. Però a mi sí que m'agradaria fer referència, a mi m'agradaria fer una comparació. Miri, les comparacions solen ser necessàries perquè les coses se situïn en el lloc que s'han de situar. És a dir, una cosa aïllada, sense relacionar-la amb el seu entorn, és molt difícil de jutjar, i, és clar, l'entorn més proper que tenim —per a TV3, concretament— és Televisió Espanyola, és l'entorn més proper. Ja sé que no és un model a imitar, però bé, és un ens que existeix i que fa anys que existeix. I potser val la pena mirar a veure en relació amb aquest ens com es comporta TV3, des del punt de vista de costos, vull dir, eh? Des del punt de vista de despesa. I no és fàcil fer això, és un exercici una mica difícil perquè tots dos ens formen part d'unes determinades corporacions que també tenen altres ens, com és la ràdio, en tots dos casos, i, per tant, s'ha de fer un cert treball de repartiment dels costos d'estructura. Però, si t'hi poses, es pot fer, eh? I resulten xifres molt il·lustratives, molt il·lustratives i que demostren que potser sí que TV3 no ho està fent de la millor manera possible, però, en canvi, ho està fent raonablement bé. Des del punt de vista costos, perquè des del punt de vista audiència, des del punt de vista de programació, segurament que es podria fer una programació molt més elitista, però per a les finalitats de normalització que es persegueixen i que són perfectament legítimes, doncs, ens sembla que la programació que es fa és una programació molt escaient i molt adequada. Estic parlant de costos en fer aquesta comparació amb Televisió Espanyola.

Miri, per exemple, en termes de percentatge —de cost, després entrarem en xifres absolutes que també és molt interessant—, l'hora de programació costa, pel concepte de personal, a Televisió Espanyola un 52%, i a TV3 un 37,6, posem un 38%. Una notable diferència, pel concepte de personal; és a dir, això que deïem que està tan malament. Potser sí que es podria fer amb menys personal, possiblement. Possiblement el model de Televisió Espanyola és massa dolent; bé, d'acord, però sempre és una possibilitat de comparació i jo crec que es fa substancialment millor.

És clar, això ve compensat necessàriament —després quan veurem les xifres absolutes veurem més clarament el que estic dient—, en termes de percentatges ve compensat per un augment de compres a l'exterior, òbviament. Llavors, resulta que Televisió Espanyola té un 37% de cost provinent de compres a l'exterior i TV3 en té un 47%. Això té un cert avantat-

ge i és que, és clar, la despesa de personal és una càrrega fixa, que no es pot ajustar, i en canvi aquesta altra sí que es pot ajustar.

A continuació vénen les despeses financeres, que vostè abans ens les esmentava. Les despeses financeres en cap dels dos casos representen més d'un 0,1%; representen menys d'un 0,1%. El repartiment que toca a Televisió, no parlo de Corporació, estic parlant de TV3..., es podria repartir amb un altre criteri, es podria adjudicar tota la despesa financera a TV3 i llavors seria un percentatge diferent, no molt més alt.

A treball i subministraments exteriors tenim un percentatge lleugerament més alt per a TV3 que per a Televisió Espanyola: en un cas és el 12% i en l'altre és un 9%, i després ja vénen una sèrie de percentatges menors que estan mancats d'interès.

Passem a les xifres absolutes. En xifres absolutes tenim: cost per hora d'emissió; cost per hora d'emissió, tenint en compte que Televisió Espanyola emet sis mil cinc-centes hores l'any, amb els dos canals, i TV3 té una previsió de dues mil quatre-centes hores d'emissió per al 85. No se li escapa, a vostè, que és economista, que naturalment hi pot haver economies d'escala, és a dir, que un ens que programi sis mil cinc-centes hores pot fer unes certes economies d'escala en relació amb un ens que en programi dues mil quatre-centes. Doncs ni així, ni amb les economies d'escala, perquè el cost per hora de personal, a TV3, és 1.021.000 pessetes, per hora, eh?, de programació, i a Televisió Espanyola és 3.734.000.

En compres, allò que deïem que percentualment era més alt a TV3, resulta que, és clar, quan parlem de xifres absolutes el panorama canvia, perquè en compres a l'exterior, per hora de programació, a TV3 costa 1.271.000 pessetes, i a Televisió Espanyola costa 2.632.000 pessetes.

Continuem. Despeses financeres: mil i escaig pessetes en un cas i quatre-mil i escaig pessetes en l'altre. Oblidem-nos-en. Treballs i subministraments, l'altra partida important: 339.000 pessetes en el cas de TV3 i 622.000 pessetes en el cas de Televisió Espanyola. Bo i havent-hi la possibilitat d'economies d'escala, el resultat final, senyores i senyors Diputats, senyor Ribó, el resultat final és que el cost d'una hora d'emissió a TV3 són 2.714.000 pessetes, i a Televisió Espanyola el cost d'una hora d'emissió són 7.196.000 pessetes.

Senyores i senyors Diputats, segurament les coses es poden fer millor, probablement. Possiblement TV3 ho farà millor aquest any que l'any anterior, possiblement ho farà millor l'any que ve i l'altre, perquè és allò de «más que ayer y menos que mañana» (*rialles*), aproximadament. Però, sense bromes, em sembla que ni des del punt de vista de costos ni des del punt de vista de resultats es pot fer la crítica que s'ha fet sobre TV3.

Senyores i senyors Diputats, per aquest motiu jo els demano que votin en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Els Grups que no han intervingut volen marcar la seva posició? (*Pausa.*) El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, per al torn d'exposició del vot del Grup Socialista en relació amb l'esmena a la totalitat presentada pel Grup del PSUC i pel Grup Popular al Pressupost de la Corporació de

Ràdio i Televisió, vot que anuncio que serà afirmatiu, a aquestes esmenes de totalitat i rebug, en el Pressupost de la Corporació. I amb això faria la primera precisió al Diputat senyor Subirà, que tendeix sempre a confondre Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb TV3, i sembla que ja és una sensibilitat especial per quan surt qualsevol exposició política, política en relació amb la Corporació —que no necessàriament vol dir en contra, gens ni mica—, en relació amb la Corporació Catalana, s'entén sempre que afecta TV3 com a segurament nineta dels ulls, i que moltes vegades hem denunciat que s'actui d'una manera a TV3 i d'una altra manera, molt diferent, des del Consell Executiu, sobre Catalunya Ràdio i Ràdio Associació.

Els motius i els criteris exposats aquí, sobretot en la primera intervenció del portaveu del PSU en relació amb l'esmena a la totalitat, són compartits pel Grup Socialista, i es reflecteixen nítidament en el conjunt de les esmenes que hem presentat a l'estat d'ingressos i despeses de la Corporació, i que rau en un problema general, un problema pressupostari. I el senyor Subirà ens deia: «vostè ens diu, senyor Ribó, que tot està malament, que el model està malament.» Jo reiteraria, efectivament, que el model, en aquest cas pressupostari, està malament. Vostès parteixen d'un Pressupost d'una magnitud excessiva, que això obliga els cabals públics de la Generalitat a una subvenció també excessiva, i aquesta és la concepció bàsica, errònia, la concepció faraònica, en què hi incorren tots els grans ens públics que fa molts anys que estan ja muntats, i que, en un nou estament, com és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, nosaltres estem, o més ben dit, hem començat ja a incórrer en els mateixos errors.

És a dir, s'ha agafat el model del que és Televisió Espanyola, l'ens públic Televisió Espanyola, i a partir d'aquí s'ha anat millorant, per petites parcelles, en tot cas, algun dels aspectes, i aquest és el seu error. Perquè la Televisió Espanyola, com a ens públic, avui, en una situació financera molt diferent de la que el senyor Subirà ha volgut explicar en aquesta Cambra, és un ens públic de concepció també faraònica, que ha estat heretada d'una gestió política i pressupostària diferent i en què avui, justament, des del punt de vista pressupostari, s'han anat equilibrant l'estat d'ingressos i despeses fins al punt de gairebé no requerir necessitat de subvenció dels Pressupostos generals de l'Estat —i això, vostè, senyor Subirà, ho sap—, mentre que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió aquest any requereix una subvenció excessiva dels Pressupostos de la Generalitat. Per què? Perquè està creada amb una concepció també excessiva, també faraònica quant a despeses, quant a contractació, quant a personal, etcètera, i quant a la previsió que es fa —que tant de bo s'aconsegueixi— publicitària per l'any 85, però que no és, ni més ni menys, que gairebé vint vegades l'aconseguit l'any 84. Naturalment que l'any 84 es partia de zero, però creure que en un any de gestió es multiplicarà per vint el que es recapta d'ingressos de la publicitat, jo comparteixo, diguem-ne, l'interès perquè això s'aconseguís, però em sembla, de totes maneres, pecar d'optimisme si no d'exageració.

Per tant, des del nostre punt de vista, aquest Pressupost parteix d'una concepció errònia per exagerada, per excessiva, per faraònica, ho repeteixo, en els seus plantejaments, incorrent en errors ja tradicionals, sobretot tenint en compte el model

que tenim ben a prop. Però el problema —i aquí rau també el criteri i la filosofia de les esmenes del Grup Socialista al Projecte de Pressupost que se'ns presenta— és que també es cau en un error de model, des de la concepció política que es té des del Consell Executiu de la Generalitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per tant, hi ha barbaritats de caràcter pressupostari, de caràcter econòmic, naturalment que hi són, i nosaltres utilitzem la tècnica d'esmenes parcials, que ara més o menys detallaré, que coincideixen amb l'exposició feta des del punt de vista pressupostari pel portaveu del Grup del PSU. Però és que, a més, hi ha barbaritats de caràcter polític, que sovint, des d'aquesta Cambra, hem anat denunciant, hem anat debatent, i de què no se'ns ha donat mai cap explicació.

Per tant, l'esmena a la totalitat, el Grup Socialista la votarà afirmativament, però entenem que, a més d'una esmena a la totalitat al Pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, s'esmena també, d'alguna manera, globalitzada, la gestió que des del Consell Executiu es fa sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Nosaltres coincidim en les nostres esmenes, en el detall que hem presentat al capítol d'ingressos i despeses, amb alguns o la majoria dels aspectes que ha anunciat el senyor Ribó. Les nostres esmenes fan referència, per exemple, a l'excés de la previsió publicitària de 3.700 milions de pessetes per a l'any 85; a la política emprada per la Corporació en la contractació de personal; pel mateix motiu, a la contractació dels col·laboradors i els assessors, perquè no sabem ni quants són ni quant cobren uns i altres —i crec que aquest és un element informatiu bàsic, en una Cambra legislativa, en el moment d'aprovar un Pressupost...; als estudis i dictàmens, que aquí s'han esmentat abans, on hi ha 137 milions de pessetes, i aquí sembla que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió agafi com a model ja no l'ens públic Ràdio Televisió Espanyola, sinó el mateix Govern de la Generalitat, posant-hi innumerables partides d'estudis i dictàmens, per un valor de 137 milions de pessetes, en un organisme inflacionat de personal, que jo crec que hauria de tenir suficients recursos per elaborar els dictàmens i estudis que necessitessin sense necessitat d'acudir a l'exterior.

I esmenem també el capítol de lloguers, de 100 milions de pessetes, 100 milions de pessetes de lloguers, que es deu també a aquesta política excessiva i faraònica. Vostès —i per exemple, senyor Subirà, no tot està malament— lloguen, i fan un conveni amb l'ICC, uns estudis de producció televisiva, que es compartiran amb producció cinematogràfica, i això, per exemple, és una opció ben feta, encertada, que té una projecció de futur, que vol dir potenciar la iniciativa pròpia televisiva més la cinematogràfica, en una situació de dèficit infraestructural d'espais de producció, però al mateix temps cometem l'error faraònic que, en un projecte provisional d'explotació d'un primer any —per tant, partint de zero— de radiotelevisió, van a llogar el local més car que troben a les mans a Barcelona, a la Diagonal, al costat de la plaça Francesc Macià, etcètera, per un segurament també lloguer excessiu. I dic amb caràcter provisional, perquè vostès saben perfectament que probablement en el mes de setembre la Corporació Catalana ja es podrà traslladar a Sant Joan Despí. Per tant, política de gestos, política d'aparador.

I esmenem també el capítol de despeses socials, un capítol de subvencions a les despeses socials, que està en el capítol de

remuneracions de personal. Com a mínim això ens ho haurien d'explicar, i aquest és un defecte que també notem en el Projecte de Pressupostos, de manca d'informació, manca d'una memòria detallada.

I esmenem també el capítol que va suposar els costos de formació professional del personal que estava contractat amb caràcter provisional, quan se'ls enviava a França, etcètera.

Tot això ja ho hem denunciat aquí reiteradament, i tot això —ho repeteixo—, des del nostre punt de vista, són barbaritats en el projecte de Pressupost de la Corporació que avui el Consell Executiu ens presenta. Però quan jo entenia i deia que des del nostre punt de vista volem contribuir, d'una manera nítida, amb cadascuna de les esmenes que presentem a l'estat d'ingressos i despeses, per variar aquesta política faraònica, excessiva que vostès fan..., és que hi ha un altre paquet igualment o més important de responsabilitats i de barbaritats, que són les polítiques, i que també aquí reiteradament hem anat denunciant. Per exemple, sense anar més lluny, la falta de voluntat del Consell Executiu i de la persona —director general— que el Consell Executiu nomena directament d'institucionalització del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I això, que moltes vegades ja hem plantejat des d'aquesta Cambra, avui, sense anar més lluny, ho plantejaré en relació amb els Pressupostos, i és que quan es presenten el pla d'activitats i la memòria econòmica que preceptivament, per llei del Parlament de Catalunya, ha d'haver vist i aprovat el Consell d'Administració de la Ràdio i Televisió abans que aquesta memòria d'activitats, acompanyant l'Avantprojecte de Pressupost, vagi al Consell Executiu..., doncs, en aquest cas, el senyor Director General de la Corporació l'ha tramès directament al Consell Executiu, vulnerant un precepte manat per llei del Parlament de Catalunya. Per tant, manca de voluntat d'institucionalització del Consell d'Administració i dificultant constantment la seva tasca.

Però és que, a més, el Consell Executiu incorre en el mateix error, perquè en el moment que fa bona aquesta memòria continua caient en l'error de vulnerar allò que la lletra de la llei del Parlament de Catalunya obliga, i és que preceptivament, ho repeteixo, sigui aprovada pel Consell d'Administració.

Més barbaritats polítiques: la reiterada intervenció del Consell Executiu, del poder polític de la Generalitat, en la gestió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I també ho hem denunciat aquí, sovint. Sense anar més lluny fins i tot, el Molt Honorable President de la Generalitat, intervingué directament en aspectes que feien únicament i exclusivament competència i referència a la gestió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. O en les contractacions de caràcter exclusivista que la responsabilitat política del Consell Executiu, present en la Corporació, és a dir, el Director General fa amb determinades empreses, clubs, etcètera, en alguna ocasió vulnerant també i en contra de la lletra i de l'esperit de la Llei de Normalització Lingüística del català, quan fa seva, quan exclusivitzava, quan no permet altres formes de contractació amb altres mitjans de comunicació dels aspectes contractats.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre senyor Diputat que pensi que ja ha traspassat el temps que tenia assignat.

El Sr. CLOTAS: Acabo de seguida, senyor President, i gràcies per la seva benevolència.

O, pel mateix, els successius canvis de directors generals en

la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que mai s'han explicat, i que aquí també han portat..., i que tampoc se'ns van explicar quan preguntàvem quins eren els motius polítics, perquè era evident que eren motius polítics de caràcter partidista, aquells que feien substituir, dimitir l'avantdarrer director general. O quan també hem comentat i hem presentat aquí, des d'aquesta tribuna, la instrumentalització informativa, en alguns casos, que es pretenia i en ocasions s'aconseguia des del Consell Executiu de la Generalitat en el mitjà televisiu i de ràdio.

Per tant, barbaritats econòmiques, hi són; nosaltres les esmenem partida per partida. Barbaritats polítiques, hi són, molt més greus, molt majors. Lamentablement, això, en el debat pressupostari no es pot esmenar, però el concepte esmenador, aquí sí, per una vegada, serà globalitzador.

Per tant, nosaltres, senyor President, senyores i senyors Diputats, votarem afirmativament l'esmena a la totalitat presentada pels dos Grups com a crit d'alerta a una situació pressupostària que provocarà molt més dèficit del que avui ja hi ha en la Corporació Catalana —advertim d'aquest perill— i que provocarà en la gestió del 85 un dèficit molt major al provocat en el 84, on lamentem, però també creiem que es continuaran cometent els mateixos errors pressupostaris i polítics. I a partir d'avui n'anunciem un control exhaustiu des dels mitjans de què el Parlament de Catalunya disposa: a través de la Comissió de control parlamentari; a través del Consell d'Administració de Ràdio i Televisió, com s'ha anat fent durant tot l'any 84; a través, si calgués, de la Sindicatura de Comptes, com a institució fiscalitzadora i de control dels comptes de la Generalitat; a través de l'estudi, de l'auditoria que el senyor Culler es va comprometre a presentar en aquesta Cambra i que encara avui no hem rebut. A través, per tant, dels instruments que té el Parlament, controlar d'una manera rigorosa, amatent, tot el que serà la gestió política i pressupostària de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

I jo voldria, senyor President, ja que aquí s'ha esmentat, fer una brevíssima referència a una cosa que per al Grup Socialista és de profunda satisfacció, i és que avui culmina —ahir, més ben dit—, va culminar el procés d'institucionalització plena de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. (*Remor de veus.*) El Grup Socialista, des de la corresponsabilització que ha tingut amb tots els Grups d'aquesta Cambra a aconseguir aquest objectiu, es felicita per això i expressa la seva satisfacció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Algun altre Grup vol posicionar-se? No. Per tant, podem passar a la votació.

Els qui siguin favorables a l'esmena defensada pel senyor Ribó i pel senyor Garriga, les dues esmenes, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Bé, hem acabat la nostra tasca per avui. Prego els Il·lustres membres de la Cambra que demà siguin molt puntuals, perquè començarem a les deu, però en punt, eh? I, mentrestant, els dono les gràcies per la seva tasca d'avui.

Se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts d'onze de la nit i quatre minuts.*)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda als subscriptors que el període de subscripció actual fineix el propvenent 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1985.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents:

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.000 Pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.000 Pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	7.700 Pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població.....

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3